

Fordította
Dezsényi Katalin

Bertrice Small

ÚJRA RÁD TALÁLTAM

MÁSODIK KÖTET

magyar könyvklub

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Bertrice Small: *Lost Lóve Found*
Copyright © 1989 by Bertrice Small. This translation
published by arrangement -with Ballantine Books,
a division of Random House, Inc.
Hungárián translation © Dezsényi Katalin, 1998

8

A Fekete-tengeren Kaffáig, a Krím-félsziget akkori fővárosáig megtett hajóút éppoly kellemes volt, mint a korábbiak. A fél-sziget őslakói a taurisziak voltak, őket követték többek között a görögök, rómaiak, gótok, hunok, kazárok, mongolok. A tatárok százhuszonöt éve érkeztek a törökökkel, akiknek a teljhatalmát az előbbiek elismerték maguk fölött.

Kaffa kereskedőváros volt kezdettől fogva. Valaha a Kínába vezető szárazföldi út végállomása volt, mindenféle fajtájú és hitű népség élt és keveredett itt egymással. A város a genovaiak uralma alatt élte virágkorát, de persze a gazdag kisebbség uralma volt ez a szegény többség fölött. 1475 júniusáig legalább öt komoly felkelésre került sor. Kaffa volt ráadásul a krími tatárok legjelentősebb rabszolgapiaca. Valentinát ezért meg is lepte a város szépsége, nyüzsgése, az olasz építészeti stílus remek alkotásai - a tornyok, paloták, városfalak.

- Ma már csak árnyéka önmagának ez a város - magyarázta Murrough. - Amióta 1475-ben a tatárok és törökök kezére került, Kaffának leáldozott. Ezek a népek ugyanis csak a hódításhoz értenek, a kereskedelemhez annál kevésbé.

Mihelyt kikötöttek, egy úriember sietett fel a hajóra. Kis kerek sapkájából Valentina rögtön tudta, hogy zsidó. Murrough széles mosollyal hajolt meg a látogató előtt.

- Levi Kira, sejtettem, hogy várni fogsz bennünket -

mondta törökül.

A magas, sovány, aszkétaarcú fiatalember barátságosan mosolygott.

- Isten hozott ismét Kaffában, Murrough O'Flaherty. Nagyanyámtól értesültem az érkezésedről. Arszlán bég várja, hogy mihelyst lehet, palotájában felkeresd.

- Él még Dzsavid kán anyja, Levi Kira? Lehetséges volna találkozunk vele?

- Borte Katun él. De nem tartózkodik a városban. A geraj tatárok két hete kivonultak nyári táborhelyükre. Vagy meg-várod az őszt, amíg visszatérnek, vagy utánuk mész, ami igen csak veszélyes vállalkozás. A szakadár Timur kán tavasz óta rettegésben tartja a környéket. Évekkel ezelőtt eltűnt, azt hittük, végre megszabadultunk tőle, de visszatért, és kísért bennünket, mint valami rémálom.

- Én azt hittem, Timur kán meghalt! - kiáltott fel Valentina.

- Az unokahúgom, Lady Barrows - közölte Murrough fakó hangon.

Levi Kira udvariasan meghajolt.

- Hogy meghalt volna, asszonyom? Hol hallott ilyesmit? Bár igazat beszélne, hisz minden kereskedőnk alaposan megadja az árát a kifosztott karavánoknak. Embereivel rabol, fosztogat, gonosz, erőszakos alak.

- Én úgy tudtam, hogy sok-sok évvel ezelőtt a szultán janicsárjai végeztek vele, miután megölte a testvérét, Dzsavid kánt a herceg isztambuli otthonában. Tévedtem volna?

- Sajnos, igen, asszonyom. Emlékszem, hallottam az esetről. A janicsárok valóban azt hitték, hogy megölték Timur kánt, de nem fejezték le áldozatukat. Miután

hazatértek, Timur kán és három embere életben maradt, és visszatért a Krím-félszigetre. Itt hamarosan újjászervezte hadait. A tatárok nem mindig laktak városokban, kalandozó, portyázó népek lévén, rablásból, fosztogatásból éltek, és bizony akadnak közöttük, akik a régi dicsőséget visszasírva ma is hajlandóak mindenféle gonosztetre. Ezekből verbuválja Timur kán a seregét.

- Nekem mindenképpen el kell jutnom Dzsavid kán anyjához - mondta Valentina Murrough-nak. - Menjünk a török kormányzóhoz most nyomban! És rögtön utána indulhatunk.

Még ma!

Levi Kira mulatva nézett Murrough-ra.

- Az unokahúgod kissé türelmetlennek látszik - jegyezte meg.

- Nem mész sehová, legkevésbé a török kormányzóhoz - közölte Murrough. - Arszlán bég zokon venné, ha egy asszonyszemély audienciát kérne tőle. Azon kívül a mai napon nem indulunk sehová. Csak nem gondolod, hogy nekivágunk a sztyeppnek abban a tudatban, hogy Timur kán ott portyázik a csapataival? Meg kell fontolnom. Ha egyáltalán megengedem, hogy velünk tarts, akkor az csak abban az esetben lehetséges, ha megfelelő létszámú csapattal kelünk útra.

-Akkor eredj, és beszélj az oszmánkormányzóval magad - mondta Val. - Csak siess, Murrough.

Murrough jól ismerte a béget, mivel nem először ment végig a fekete-tengeri kereskedelmi úton. Arszlán tizenöt éve volt a szultán kaffai megbízottja, szelíd természetű, kényelemszerető ember. Murrough elmondta neki, hogy özvegy unokahúga üzenetet hozott a nagykánnak, amit

csak személyesen adhat át. Azt viszont nem tudták, hogy a geraj tatárok nincsenek Kaffában.

- Nyaranta a sztyeppéken barangolnak - mondta a bég. - Nem értem, miért. Télen a sztyepp dermesztően hideg és szeles. Nyáron se sokkal kellemesebb, akkor meg rekkenő a hőség. Itt Kaffában sokkal kellemesebb, a geraj tatárok mégis útra kelnek.

- Lehet tudni, hogy merre járnak?

- Ó, hogyne. Állandó kapcsolatban állok velük.

- Akkor talán segíthetsz nekünk. Össze akarok állítani egy kis csapatot, amely elkíséri az unokahúgomat.

- Asszonyszemélyt akarsz magaddal vinni? Barátom, az lehetetlen. Timur kán csapatai dúlnak a vidéken, nagy a veszély.

- Arra gondoltam, hogy férfiruhát adok az unokahúgomra. Amúgy nagyszerűen lovagol. Felfegyverkezünk, és árut nem viszünk magunkkal, amiért érdemes volna támadást intézni ellenünk.

- Ilyen körülmények között esetleg elképzelhető a dolog. De van egy még jobb ötletem. Hetente hat férfiból álló csapatot küldök a geraj tatárokhoz, ők hozzák-viszik a híreket. Timur kán az én embereimet nem abajgatja, mert tudja, hogy nincs náluk semmi érték. A csapat épp holnap indul útnak. Mit szólnál ahhoz, ha te, az unokahúgod és még egy embered elfoglalná hat közül három emberem helyét? Sajnos mindössze három helyet tudok följánlani. De így legalább biztonságban odaértek.

- És nem ad okot pletykára, hogy három embered helyét három idegen foglalja el?

- Ha senkinek nincs róla tudomása, akkor nem. A helycserét titokban fogjuk végrehajtani. Akis csapat kapitányának megmondom, hogy két legmegbízhatóbb

emberét viheti magával. Társaidat én látom el a megfelelő öltözékekkel.

- A szultánnak nagy szerencséje, hogy ilyen megbízható embere van, Arszlán bég. Nagyszerű tervet eszeltél ki. Köszönöm a segítséget. Legyen minden úgy, ahogy jónak látod.

- Kit viszel magaddal harmadiknak?

- Majd kiválasztok valakit a hajósaim közül.

A két férfi búcsút vett egymástól. Amikor Murrough beszámolt Valentinának arról, hogy mit intézett, Val el volt ragadtatva.

- Melyikünk mehet veletek? - kérdezte Lord Bürke.

- Gondolom, mindketten jönnétek. Valamelyikőtöknek azonban maradnia kell, hogy a hajónak gondját viselje. Ki vállalja? - Senki nem jelentkezett. - Ez esetben kockát vetünk. Aki a nagyobbat dobja, az jöhet velünk.

- Hozd a kockát! - utasította Padraic Geoffreyt.

- Add ide - szólt Valentina. Összeszorított öklét előretartotta.

- Válasszatok.

- A jobbikat! - mondta a gróf.

Val szétnyitotta a két tenyerét, és a bal kezéből került elő a kocka.

- Tiéd az első dobás - szólt oda ekkor Padraicnak, aki elégedetten mosolygott.

Hármaszt dobott, és ettől nyomban elment a jókedve. A gróf alig bírta leplezni örömét, de nem sokáig tartott, mert rögtön utána ő meg a kettést dobta.

- A dolog eldőlt - közölte Murrough. - Tom, tudom, hogy van némi tapasztalatod a hajókkal, ezért az *Arkangyalt*, nyugodt szívvel rád bízom.

- Nem volna ajánlatos, ha - tekintettel Timur kánra -

Valentina nem tartana veletek? - kérdezte a gróf reménykedve.

- Valentinát férfiruhába bújtatjuk. Ily módon nem fenyegetheti veszély.

- Valentinát férfiruhába? - képedt el a gróf. - Hisz nála tökéletesebb nőt nem hordott a föld a hátán! A haját elrejt-heted, nadrágot is adhatsz rá, de hogy a csudába akarod elrejteni a... a keblét! A fenébe is!

- Megvan a módja annak is. Majd meglátod.

- Mennyi ideig leszel távol, Istennő? - kérdezte Tom. - Úgy érzem, nagy kegyetlenség a sorstól, hogy Padraic dobása sikerült.

- Talán tíz napig - felelte Val. - Murrogh-tól tudom, hogy többnapig járóföldre van innét a tatár tábor.

- Búcsúcsókot legalább kapok? Val elnevette magát.

-Nos, nem bánom. Egyetlen csókot, semmivel se többet. Most nincs itt az ideje a szenvedélynek, amikor fontosabb dolgokra kell összpontosítanom.

- Igen gyakorlatias vagy, Istennő.

- A gyakorlatiasságot anyámtól örököltem, uram, s ha apám kilétével kapcsolatban vannak is kételyeim, hogy ki az anyám, afelől semmi kétség. - Azzal mosolyogva csókot lehelt az or-cájára.

- Kegyeddel egyre nehezebb, asszonyom.

- Én a józanészre hallgatok, és önnek is csak ezt ajánlhatom. Amíg ezt a rejtélyt meg nem fejtem, mással nem foglalkozhatom.

- Sejtlemem sincs, hogy ezt a rejtélyt hogyan lehet meg-fejteni. Hacsak nem kiköpött mása vagy a hercegnek vagy a szultánnak. Szerintem nagy ostobaság, hogy a családod így útnak eresztett.

- Uram, magának fogalma sincs semmiről, így hát jó éjt

kívánok.

Késő éjszaka, miközben Kempe grófja álmatlanul forgolódott fekhelyén, négy alak lépett partra a hajóról, és indult nesztelen léptekkel a város felé. Végül egy alagúthoz értek, amelyen leereszkedtek.

- Barátom! - üdvözölte a kormányzó Murrough-t, amint az alagútból egy kis, ablaktalan helyiségbe léptek.

A két férfi kezét rázott, majd Murrough így szólt:

- Kormányzó úr, ez itt Padraic Bürke, az öcsém, és Lady Valentina Burrows, az unokahúgom. A hölgyel beszélhet az anyanyelvén, kormányzó úr, mert megérti.

Arszlán bég ezek után üdvözölte Valentinát.

- Igazán mondom, hogy jóképű fiatalember a hölgy, képzelem, nőnek micsoda ragyogó szépség lehet. Nem is tudom, elengedhetem-e az útra, amelyre ennyire elszánta magát. Mindenképpen beszélnie kell Borte Katunnal? Nem várhatna őszig, amíg visszatér?

- Igazán figyelmes, uram, hogy így aggódik a biztonságom miatt, de nekem a lehető leghamarabb beszélnem kell Borte Katunnal. Május végére pedig a válide, a szultán anyja vár kihallgatásra Isztambulban.

Arszlán bég bánatosan ingatta a fejét.

- Egy elszánt asszonnyal nem lehet vitatkozni, én csak tudom. Három feleségem van és hét lányom, egyik csökönyösebb a másikinál. Menjen hát, asszonyom, és Allah legyen önnel, mert ha Timur kán hírért veszi a jelenlétének, akkor szüksége is lesz Allah kegyelmére. Nő létére valóban magas, de ha megengedi, ezzel a bajusszal még megajándékoznom, hogy véletlenül se higgyék másnak, mint jóképű fiatalembernek. Itt van hozzá a ragasztó, ezzel naponta könnyedén fölhelyezheti.

A kormányzó cselédje fölhelyezte a bajuszt, s amint a

tükörbe pillantott, még Valentina is elcsodálkozott.

- Egyetlen bátyámra sem hasonlítok - jegyezte meg.

- Egyik bátyádnak sincs bajusza - mondta Padraic.

Arszlán bég mosolyogva figyelte Valentinát. A viselkedésében nyoma sem volt féltékenységnek, semminek, ami fölkelthette volna Timur kán gyanúját.

- Gondolom, a fegyverforgatáshoz nem ért - kockáztatta meg a kérdést.

- Karddal és törrel jól bánok - felelte Valentina.

-Apámnak elve, hogy egy nő képes legyen megvédeni magát.

- Elképesztő!

- Kenőnk kultúrája között a különbség valóban elképesztő, uram - nevetett Valentina. - S a föld mégis forog a tengelye körül, mióta a világ világ. Azt hiszem, a Mennybélinek, akit mindnyájan imádunk - neveztessek bár Allahnak, Jahvének vagy Istennek -, nagyszerű humorérzéke lehet.

- A bölcsesség ilyen ifjú korban nagy ajándék, asszonyom - nevetett a bég. - Irigylem azt a férfiút, akihez valamikor férjhez megy majd.

Amikor Ali pasa, a kormányzó kapitánya megjelent, Arszlán bég bemutatta angol barátait.

- Mint már mondtam, a barátaim veled tartanak a geraj tatárok táborába, majd visszatérnek veled Kaffába. Ez a hölgy igen nagy becsben áll a válíde szultána előtt, életét mindenáron meg kell védened.

- Legyen meg Allah akarata, uram - felelte Ali pasa. Amint nyeregbe szálltak, pontosan úgy festettek, mint Arszlán bég szokásos hírnökcsapata. A palotabeli fegyveresek egyetlen pillantásra se méltatták őket. Arszlán bég megkönnyebbülten felsóhajtott.

A várostól északnyugatnak indultak, elől Ali pasa lovagolt, mellette Murrough. Valentina és Padraic lovagolt középen, s a kapitány két embere zárta a sort. A hegyektől távolodva mind közelebb kerültek a sztyeppékhez.

Túlontúl erőltetett menetben haladtak ahhoz, hogy az angol lovasok örömeiket leljék az utazásban. A kormányzó heti futárai voltak a nagykán udvarában, s ezért a megszokott ütemben kellene haladniuk.

Alkonyat előtt álltak meg egy kis karavánszerájnál. Szerencséjükre egyedüli vendégek voltak a fogadóban. Vacso-rájuk gazdag, fűszeres báránypörköltből állt. Evőeszköz nem lévén, három ujjukkal ettek a közös tálból, vagy a pitát mártogatták bele. Szomjukat a közeli forrás vizéből oltották, mert a fogadós hívó ember lévén, nem tartott bort.

A földön háltak a tűz mellett, magukra terített köntösükben. Még pirkadat előtt felserkentek, elfogyasztották mézzel ízesített kásájukat, s máris útra keltek. Hajnalban megálltak imádkozni, a földre terítették ima-szőnyegüket, letérdeltek, és Mekka szent városa felé hajlongtak. Ha valaki titokban megfigyelte a kormányzó futárait, semmi különöset nem észlelhetett.

Délben megálltak, hogy lovaik megpihenhessenek, könnyítettek magukon, és elköltöttek kenyérből és kecskesajtból álló ebédjüket. Elérték a sztyepp szélét. Véget nem érőn tárult elébük a zöldellő tavaszi síkvidék. Ismét nyeregbe szálltak, és napnyugtáig, mikor is a vörösen izzó nap átadta helyét az éjszakai égnek, meg sem álltak. Itt semmiféle karavánszerájra többé nem számíthattak, s amikor néhány szikla tövénél megálltak, tüzet raktak, egy kis edényben vizet forraltak, s abba szárított

magvakat dobva, a reggelihez hasonló kását főztek. Mézük nem volt, hogy megédesítsék, de egy kis sóval mégiscsak sikerült élvezhetővé tenniük a ragacsos kulimászt.

- Mennyire vannak innét a geraj tatárok? - kérdezte Ali pasától Valentina.

- Talán holnap estére, de legkésőbb holnapután reggelre odaérünk. Attól függ, holnap milyen gyorsan haladunk.

- Telihold lévén nem haladhatnánk még néhány órát az éjszaka során?

- Csodálom a bátorságát, asszonyom - mondta Ali pasa -, de itt a sztyeppén az éjszaka utazó társaság csak rablóbanda lehet. Azok pedig könnyen egymásra támadnak, mivel az éjszaka sötétjében nehéz megkülönböztetni a jót a rossztól. De ha any-nyira sietne, talán nem bánja, ha egy-két órával hajnal előtt útnak indulunk.

- Úgy legyen, hisz alig várom, hogy már ott legyünk a geraj tatároknál. - Ezzel Murrough és Padraic is egyetértett.

Hogy a vadállatokat távol tartsák, egész éjjel szították a tüzet. Az öt férfi kétóránként váltotta egymást az őrségben. Jóval pirkadat előtt úton voltak megint. Borús napra virradtak. Délre szakadt, a hóval elegy eső. Néma társaival egyetemben Valentina reszketve húzta össze magát a nyeregben. A jeges nyirkosság beitta magát ruházatába.

Murrough hátra maradt, és Valentina mellé érve így szólt:

- Ali pasa felajánlotta, hogy megállhatunk, de ha estig el akarjuk érni a geraj tatárokat, akkor tovább kell haladnunk. Sajnos ez az eső igencsak lelassította haladásunkat.

- Minél előbb oda akarok érni - felelte Val. - Könnyen lehet, hogy az eső estig nem áll el, márpedig nem vá-

gyom az esőben aludni.

Murrough bólintott, s visszaügetett Ali pasához.

Már lenyugvóban volt a nap, amikor Valentina Ali pasához fordult:

- Milyen messze vagyunk még, Ali pasa?

- Tíz-tizenkét mérföldnyire, legföljebb néhány órányira. Ha szabad megjegyezni, asszonyom, még egy ilyen bátor és erős nőt, mint ön, életemben nem láttam.

- Köszönöm, Ali pasa - felelte Valentina.

- Megenged egy kérdést, asszonyom?

- Tessék, kapitány.

- Az ön népének asszonyai mind lovagolnak?

- Nem, Ali pasa. De akadnak néhányan.

- Az ilyen erős asszonyok bizonyára erős fiaakat szülnek. Azt hiszem, nem örülnék, ha az én népem a magáéval keveredne háborúba.

- Akkor adjunk hálát Allahnak, hogy béke van a népeink között, Ali pasa.

- Igen nagy megtiszteltetésnek venném, ha az út hátralévő részében velem lovagolna, asszonyom - mondta a kapitány félénken.

- Egyszerű asszony révén, részemről a megtiszteltetés - felelte Valentina nagy diplomáciai készséggel.

- Maga már egészen úgy beszél, mint egy török - nevetett a férfi.

E szavak nagy elégtétellel töltötték el Valentinát. Amióta útra keltek, csak törökül beszéltek, mert az angol csevegéssel nem akarták fölöslegesen magukra irányítani a figyelmet. Amellett nagyon fontos volt számukra a nyelvgyakorlás. Valentina igen szerencsésnek mondhatta magát, amiért olyan családba született, amelyben könnyen sajátítják el a nyelveket. Padraic és Murrough több

nyelvet is megtanultak csak azért, mert részt vállaltak anyjuk nemzetközi kereskedelmi társaságában.

Egy kis épületsoporthoz értek, s nyomban ott termett egy tatár, hogy üdvözölje őket. Ali pasa láttán elmosolyodott.

- Szép kis napot választott az érkezésre, Ali pasa. Az emberei mind úgy festenek, mint az ázott verebek. Jöjjen! Tessék befáradni! Van itt forró tea és ropogó tűz, hogy meg-melegedjenek. Családommal igen nagy megtiszteltetésnek vennénk, ha csatlakozna hozzánk.

- Köszönöm, Ibak, de mivel csitulóban az eső, mely lelassította haladásunkat, ajánlatos továbbmennünk, ha még ma este a nagykánhoz akarunk érní. Milyen messze van innét?

- Pár mérföldnyire.

- Adja át üdvözlőnkét a családjának, Ibak. És hálásan köszönjük a meghívást. Bár élhetnénk vele!

- Kívánom, hogy egy csinos lány melegítse az ágát ma este, Ali pasa! - nevetett a tatár.

Továbbmentek, az eső ismét megeredt, gyapjúruhájuk egészen átázott.

- Ibak a múlt hét óta bizonyára máshová tette át a jurtaikat - jegyezte meg a kapitány. - Örülök, hogy közelebb vagyunk a kánhoz, mint gondoltuk. Szerencsésnek mondhatjuk magunkat, ha ebben az időben meg nem fázunk.

- Mik azok a jurták? - kérdezte Valentina.

- Azok az épületek, amelyek mellett az imént elhaladtunk. A jurta sátorféle, amelyben a sztyeppe lakói élnek. Alig egy óra alatt szét lehet szedni és fel is lehet állítani. A férjhez menő tatár lányok mind viszik magukkal a saját jurtájukat. Rendkívül erős szerkezetek a

sátrak, és a viharnek nagyszerűen ellenállnak. Egy erős jurta keret negyven esztendő is kibír.

- És milyen a jurta belülről, Ali pasa?

- Nagyon kényelmes, asszonyom. A bejáratnál szemközti oldalon van a családi oltár. A jurta közepén raknak tüzet, így az egész jurta átjárja a meleg. A férfiak vannak minden hol-mijukkal a bal oldalon, az asszonyok a jobbon. Van külön hely a látogatók számára, a gyerekeknek, a cselédségnek. Jó fogad-tatásra, ételre-italra számíthatunk, afelől megnyugtathatom.

- Remélem is! - mondta Valentina lelkesen. Nem tudott visszaemlékezni, mikor volt utoljára ilyen ázott és átfagyott. Hová tűnt a tavasz?

Az eső ismét alábbhagyott kissé, s végül megpillantották maguk előtt a hat vagy még annál is több jurtaból álló táborhelyet.

- Nincsenek örök, akik figyeljenek? - csodálkozott Valentina.

-A tatárok tudják, hogy jövünk, asszonyom. Mi ugyan nem látjuk őket, ők viszont annál jobban látnak minket.

Végigügettek az utolsó mérföldet. Valentina egyre rosszabbul érezte magát. Vacogott átázott ruhájában, ugyan-akkor kiverte a láz. A kapitány nyomában egyenesen a nagy-kán jurtaja felé vették az irányt, a tábor kellős közepén. Ha nem áll középen, akkor sem lehetett volna eltéveszteni, mivel legalább tíz méter volt az átmérője, és gondosan megmunkált, csukódó rézajtaja volt, nem függöny lógott előtte, mint a többi jurta bejárata előtt.

Az ajtó feltárult, és cselédek jöttek ki, hogy elvezessék a gőzölgő, izzadó lovakat. Valentina leszállt a lóról, és ijedten felkiáltott, mert mintha kiszaladt volna alóla a

lába. Ali pasa sietve felkapta, és a jurtaiba vitte. De amint beléptek, a pasa megtorpant, mert nem tudta eldönteni, hogy az asszonyok vagy a férfiak részlegébe vigye-e Valentinát.

Ketten előléptek. Egyikük egy magas, barna hajú, barna szemű fiatalember, a másik elegánsan öltözött ősz asszony, akinek feje búbjára tornyozott haja növelte magasságát. Élénk kék szeme érdeklődéssel mérte végig a kapitány terhét.

- Tegye ide, Ali pasa - mondta a férfi. - Megsebesült? Remélem, nem találkoztak Timur kánnal!

- Nem, fiam. A kapitány hozzám hozza a hölgyet - hangzott a határozott, bár igen dallamos hang.

- A hölgyet, anyám?

- A hölgyet, fiam. Nincs szemed?- nevetett fel halkán. - Igazam van, ugye, Ali pasa?

- Úgy ám, Borte Katun, de még mennyire, hogy igaza van. - Azzal gyöngéden lábra állította Valentinát, aki most, hogy az átázott köpenyt levették róla, már mintha biztosabban állt volna a lábán.

Valentina levette fejről a turbánt, s amikor kihúzott néhány hajtút a fejből, hosszú haja szabadon a vállára omlott.

- Allahra! Hisz ez egy nő! Micsoda csalárd játék ez, Ali pasa? Miért öltözött ez a nő férfiruhába? Miért hozta ide? Ki ez?

- Ennyi kérdést egyszerre, Devlet - nevetett Borte Katun. - A vendégeink fáznak és csuromvizesek, fiam. Nem gondolod, hogy előbb talán étellel kínálunk és a tűz mellé ültetünk kellene őket? Meggyőződésem, hogy bármi oka van is, amiért a hölgy idejött, a tatár nemzetre nézve nem lehet fenyegető.

Borte Katun ezután ismét a kapitányhoz fordult.

- És kik ezek az urak, akik nem törökök, Ali pasa? Inkább nézem őket európai utazóknak, semmint oszmán hivatalnokoknak.

- Engedelmet kérek, hogy bemutatkozhasanak. - A kapitány Murrough-ra nézett.

- Murrough O'Flaherty kapitány vagyok, asszonyom, az O'Malley-Small kereskedelmi társaság tagja. Londonból indultam útnak, hónapokkal ezelőtt. Ez itt az öcsém, Lord Padraic Bürke. S a hölgy, aki társaságunkban van, Lady Valentina Barrows, az unokahúgunk. Ő az, aki önnel beszélni szeretne, asszonyom, de hogy miért, azt neki magának kell elmondania.

Borte Katun megértőn bólintott.

- Nos, ez esetben várunk.

Bárányt ölték és húztak nyársra a vendégek tiszteletére, aztán a nagykán jurtájának lakói végre mind nyugovóra tértek, a tűz köré heveredve elaludtak.

Borte Katun utasította a cselédeket, hogy vigyék az alvó idegen asszonyt a jurta elkülönített részébe, és vegyék le róla a ruhát. Meleg, illatosított vízzel lemosdatták, selyemkötösbe bújtatták és ágyba fektették. Ezenközben Valentina meg se rezzent. A lefüggönyözött alkóvot kis szénkályha tartotta melegen, s Valentina végigaludta a tomboló vihart, amely annyira fölerősödött, hogy a jurta egészen beleremegett.

Valentina reggel arra ébredt, hogy Padraic az ágya mellett ül.

- Hol vagyunk? - kérdezte Val kábultan.

- A nagykán jurtájában. Hogy érzed magad?

- Ja igen, emlékszem már. Kissé drámai körülmények között érkeztem meg a geraj tatárok táborába, ugye?

- Való igaz, de most hogy vagy? Nekem tilos a nők részén tartózkodnom, de Borte Katun volt olyan kedves, és megengedte, hogy felkeresselek.

- Jól vagyok, Padraic. Csak átfagytam, átáztam és rettenetesen kimerültem.

- Aggódtam, Val.

- Tudom, Padraic - paskolta meg Val Padraic nagy kezét. - De főlöskégesen. Legalább felerészben jófajta angol vagyok, kedvesem.

Kedvesem! Azt mondta, kedvesem! Tudatosan tette-e? Komolyan gondolta-e? Vagy csak úgy mondta? A férfi nem mert rákérdezni, mert tudta, Val gyűlöli, ha sarokba szorítják.

- Mondd, Padraic, mikor kapok audienciát Borte Katuntól? Elmondtad neki, miért jöttem?

- Murrough azt mondta neki tegnap este, hogy majd te elmondod. Türelmesen várnak. Tudsz járni, szívecském? Vár a forró tea meg a meleg kása, amihez már hozzászoktunk, kenyér és kecskesajt.

- Éhen halok! - pattant ki Val az ágyból. - Mi van rajtam? Ki vette le a ruhámat?

- Borte Katun cselédsége vetköztetett le tegnap. Meg is fürdettek, de még arra se ébredtél föl.

- Nahát!

Padraic kézenfogva a jurta közös részébe vezette, ahol a többiek már vígan reggeliztek. Val is boldogan hozzálátott.

- Az olyan asszony, aki nem finnyáskodik, hanem örömmel veszi magához az ételt, becsületes, őszinte teremtés - mondta a nagykán. - Az olyan asszony, aki Kaffától idáig három nap alatt megteszi az utat, erős asszony. Énnálam mindig elkel egy újabb feleség, s az

erős asszonyok erős fiat szülnek. - Devlet kán leplezetlen csodálattal nézett gyönyörű vendégére. Előző este még lehetetlenség volt megállapítani, de most, hogy Val telt idomait nem rejtette el férfiruha, a kán kénytelen volt elismerni, hogy kevés ilyen szépséges nőt látott életében.

- Az unokahúgom már elígérkezett az öcsémhez, nagykán - mondta sietve Murrough. - Csak azért nem házasodtak még össze, mert a gyászév leteltét várják, ugyanis az unokahúgom nemrégiben megözvegyült. De az ajánlata rendkívül megtisztelő.

A nagykán csalódottan, de szívélyesen mosolygott.

- Persze, egy ilyen szépség nem marad sokáig pártában. Azért gondoltam, mégis csak megkockáztatom.

- Elállt már az eső? - kérdezte Valentina, jobb ötlete nem lévén.

- Már pirkadatkor - felelte a nagykán. - Kitűnő idő ígérkezik a vadászatra. Uraim, volna kedvük csatlakozni hozzánk?

A két testvér Valentinához fordult.

- Menjetek - mondta Val. - Nekem beszélhiválóm van Borte Katunnal.

A nagykán, Murrough, Padraic és Ali pasa felálltak. Magukra öltötték köntösüket, és fölcsatolták fegyvereiket, majd kiléptek a jurtából. A cselédség eltüntette a reggeli maradványait, s a két asszony teájával magára maradt.

- Látom, sikerült alaposan kipihenned magad - fordult a nagykán anyja Valentinához. - Valóban nagyszerű szervezeted van, hogy még csak meg se fáztál ebben a rettenetes időben. A ruhád teljesen tönkreázott. De az álöltözéket rendbe hozzuk, mire készen állsz, hogy visszatérj Kaffába. Addig, remélem, nincs ellenedre,

hogy a népem viseletét hordjad.

- A népéét? De hiszen ön francia, madám.

- Valóban, gyermekem - vont a fel Borte Katun finoman ívelt szemöldökét. - És a te angol édesanyád, akit én nem is ismerek, honnan tudja ezt? Egyáltalán miért tud rólam bármit is egy idegen?

- Hosszú mese, madám, de igyekszem rövidre fogni, amennyire lehetséges... ha megengedi, hogy belefogjak.

- Beszélj, gyermekem. Semmit nem kedvelek jobban egy jó mesénél, márpedig titokzatos érkezéssel felkeltetted a kíváncsiságomat.

- Valaha régen anyámat, aki angol, elrabolták és Algériába vitték. Ott Algéria uralkodója magáénak nyilvánította mint hadizsákmányt, és átadta Murád szultánnak évi ajándékként. Ugyanazon a napon, amikor anyám a szerájba megérkezett, a válíde szultána, Nur-U-Banu az újonnan érkezett krími követnek, Dzsavid kánnak ajándékozta anyámat.

Borte Katun lélegzete elakadt, a szája elé kapta a kezét. Abban a pillanatban hetvenöt événél egy nappal se látszott fiatalabbnak. De hamar visszanyerte önuralmát. Mély lélegzetet vett, és utasította Valentinát, hogy folytassa a történetet.

- Anyámat természetesen megrémítette mindaz, ami vele történt. Hazavágyott Angliába, siratta a férjét, de a szultán anyja és kedvenc felesége elhitette vele, hogy az életben többé a hazáját és a férjét nem fogja látni, ezért jobb, ha tudomásul veszi sorsának illetően fordulatát. Rávettek, kezdjen új életet, s új nevet is adtak neki: Mardzsallának nevezték. Dzsavid kán herceg elfogadta az ajándékot, jól bánt anyámmal, de hamar kiderült, hogy nemrégiben igen nagy bánat érte, elvesztette feleségeit és

gyermekait, akiket megölt eszelősen féltékeny ikerbátyja, aki úgy különbözött Dzsavid kántól, mint a nappal az éjszakától.

Valentina egy pillanatra megállt. Szeretett volna rögtön a tárgyra térni, de tudta, hogy előbb végig kell mondania a történetet. Meglepve látta, hogy Borte Katun szemét könnyek lepik el.

- Jól van, asszonyom? Ne hagyjam inkább abba a történetet? - kérdezte.

- Nem, gyermekem, most már meg kell tudnom mindent.

Valentina folytatta.

- Anyám akkoriban nagy szenvedéllyel ápolta gumós növényekből álló kertjét a kis palotában, melyet Ekszer szerájnak neveztek. Amikor eljött a tavasz, a növények kivirágoztak, és gyönyörű látványt nyújtottak. Férje engedélyével anyám aznap korán fölkelt, és egy vendég elé a városba ment. Már pirkadt, amikor a palotába visszaért, de azt lángokban találta. Vendége bölcs tanácsára visszatértek a városba, hogy segítséget hívjanak, hisz két nő ebben a helyzetben mást nem is tehetett. Amikor a szultán a hírek hallatán janicsárjait a helyszínre küldte, kiderült, hogy mi történt. Anyám sokkos állapotba került, később azt is megtudta, hogy Dzsavid kánt megölték. A janicsárok mindenkit lemészároltak, legalábbis akkor ezt híresztelték, de ma már tudom, hogy nem így történt, hisz Timur kán életben maradt. Anyám őszintén meggyászolta Dzsavid kánt, de mert megözvegyült, úgy határozott, hogy visszatér Angliába. Remélte, hogy első férje visszafogadja. Csakhogy a szultán gonosz tréfát űzött vele. Kijelentette, hogy hiába szabadította fel anyámat Dzsavid kán, mégsem szabad, mert nincs szabadító ok-

irata. Persze hogy nem volt, hiszen a palotával együtt odaveszett. A szultán magának követelte anyámat, aki ellenállt. Megkísérelte megölni a szultánt, de kudarcot vallott. Ezek után a szultán halálra ítélte. - Val ezt követően elmondta, hogyan mentette meg Conn O'Malley az anyja életét. - így szabadult meg anyám Törökországból, asszonyom.

Borte Katun szeme ragyogott az örömtől.

- Csodálatos történet, Valentina. Olyan izgalmas, mint Harun ar-Rasid meséi az *Ezeregyéjszakából*. Azt azonban még most sem tudom, hogy miért kerestél fel engem.

- Azért, madám, mert könnyen lehet, hogy... hogy... én a megboldogult fiának, Dzsavid kánnak a gyermeke vagyok. Néhány hónapja meghalt szeretett öreg cselédünk, s a halálos ágyán azt mondta, hogy korántsem bizonyos apám kiléte. Amikor szüleimet kérdőre vontam, megtudtam, hogy anyám rövid időn belül együtt hált Dzsavid kánnal, Murád szultánnal s aztán anyám angol férjével. Szüleim nem tagadták az öregasszony történetének igazságát, de mindketten egybehangzón állították, hogy ők a szüleim. Én azonban képtelen voltam napirendre térni a dolog fölött, végül elhatároztam, hogy bármi áron is, de végére járok az igazságnak. Anyám drága teremtés, de korántsem olyan szépség, mint amilyennek engem tartanak. A férje igen jóképű, de én nem hasonlítok rá. Senkire nem hasonlítok a családban. Mindenki azt állítja, hogy apám kilétének csak a Jóisten a megmondhatója, én mégis úgy éreztem, hogy ha idejövök, talán megtudom az igazságot. Talán ön felismeri bennem a fiával való hasonlóságot. Ha nem, akkor kénytelen leszek fölkeresni a válide szultánát, Szafijét. Esetleg ő felismeri bennem a fia vonásait, bár attól Isten mentsen.

- Szegény gyermekem - mondta Borte Katun alig hallhatóan. - Bár mondhatnék neked valami biztatót, de megvallom, semmi hasonlóságot nem vélek felfedezni közted és a fiam között. De attól Dzsavid kán még lehet az apád. Egyetlen módja van annak, hogy eldönthessük, az unokám vagy-e valóban.

Van a testeden valahol egy parányi félhold alakú anyajegy? Előfordulhat bárhol. Ha van, akkor minden bizonyosan családom tagja vagy. Az én félholdam például a bal vállamon van. Anyám és húgaim is mind örökölték az anyajegyet, amiként a lányaim is. Van ilyen anyajegy rajtad, Valentina?

- Nem hinném, asszonyom - felelte Val lassan -, bár bevallom, soha nem vizsgáltam magamat ebből a szempontból.

- Akkor vetkőzz le, és én majd tüzetesen megvizsgálalak.

Valentina egy pillanatig szégyenlősen tétovázott, de aztán átlibbentette fején a selyemköntöst, és ott állt Borte Katun előtt mezítelenül. Az öregasszony figyelmesen szemügyre vette gyönyörű testét, de félhold alakú anyajegynek nyomát sem találta.

- Nem vagy az unokám, kedvesem - sóhajtott sajnálkozva. - Nagy kár, mert őszintén büszke lehetnék, ha ilyen unokám volna. Öltözz fel gyorsan, nehogy megfázz.

- Biztos benne, asszonyom? - kérdezte Val. - Egészen bizonyos, hogy nem vagyok a fia gyermeke?

- Semminek nem örülnék jobban, lányom, de nem csaphatlak be.

- Akkor vissza kell ténnem Isztambulba, és beszélnem kell a válide Szaftjával - mondta Valentina szomorúan. -

Teremtőm, csak ki ne derüljön, hogy Murád szultán gyermeke vagyok! Rettenetes volna elviselnem a tudatot, hogy annak a szörnyetegnek a vére folyik az ereimben.

- Megértelek - mondta Borte Katun. - Az én lányaim olyanok, amilyennek anyja a gyermekeit megálmódja, de az egyik fiam olyan gonosz, hogy párját ritkítja. Tudod, kiről beszélek, bár nevét huszonöt éve a számon ki nem ejtettem. Amikor olyan kegyetlenül kiirtotta Dzsavid családját, a férjem az írmagját is el akarta pusztítani. De Dzsavid nem hagyta, mondván, hogy a feleségei, gyermekei ártatlanok. Amikor azonban másodszor is elkövette gaztettét, és ezúttal áldozatai között volt maga Dzsavid is, a férjemet nem lehetett megállítani. Amikor meghallotta, mi történt Dzsaviddal, nem tűrhette, hogy a rossz vér tovább folytatódjék, szégyent hozva a családfára.

- De gondolom, Timur kán azóta sem él magányosan. Biztosan születtek újabb gyerekei.

- Nem - felelte Borte Katun. - Vannak feleségei, de magva nem fogant, ami különös, mert családjunk férfi tagjai mind sok fiúgyermeket nemzettek. Az elkövetkező években legidősebb fiam sok nővel hált, de egyetlen gyermeket sem nemzett. Allah valóban könyörületes.

Valentina megfogta s megcsókolta Borte Katun kezét.

- Oly jó volt hozzám, asszonyom. Bocsásson meg, ha szomorú emlékeket idéztem fel.

- Nem tesz semmit, gyermekem - nyugtatgatta a nagykán anyja. - Szembe kell néznem elsőszülött fiam gonoszságával, és ezt mindig meg is tettem. S ezáltal lényegesen nagyobb lelki nyugalomban élek, mert sem a férjem, sem én nem tehetünk szemrehányást magunknak. Amikor ikreim megszülettek, úgy jöttek a világra, hogy

az idősebbik a testvére nyaka köré tekeredett köldökzsinórt markolta. Ha a szülés nem olyan gyors lefolyású, minden bizonnyal Timur már akkor megfojtotta volna Dzsavidot. - Az öregasszony mosolyt erőltetett magára. - A tegnapi vihar után gyönyörű idő lett, gyermekem. A cselédeim melegen felöltöztetnek, és sétálj egyet a tábor területén. Az emberek kíváncsiak, látni szeretnék az asszonyt, aki az oszmán katonák társaságában idáig lovagolt Kaffából. Erre a tetre egy tatár is büszke lehet. A tábor területét azonban semmiképp ne hagyd el. Az időjárás itt igen változékony, és könnyen elveszhetsz. A fiam vadásztársaival csak este tér haza. És feltétlenül állj meg egy percre a piros ajtajú jurta élön -mondta Borte Katun, miközben Valentina csizmába bújította a lábát. -A nővérem, Tulunbaj lakik ott, aki alig várja, hogy megismerjen. Alkalomadtán az anyanyelvünkön beszélgetünk, de Tulunbaj szerint az évek során rengeteget felejtettünk, ő pedig örül, ha alkalma adódik rá, hogy franciául beszéljen.

Borte Katun figyelte Valentina távolodó alakját. Aztán megindult jurtája nehéz függönnyel eltakart része felé. Onnan egy másik jurta nyílt, gondosan eltakarva a kíváncsi tekintetek elől. Borte Katun félrehajtotta a hagyományos függönyt, és belépett.

- Jó reggelt, fiam - mondta a trónusszerű, kipárnázott székekben ülő férfinak.

A férfi szigorú vonásai megenyhültek az anyja láttán.

- Jó reggelt, anyám - felelte.

- Hallottál mindent, gondolom.

- Minden szót - biztosította a fiú. - Fel nem ismertem volna benne Mardzsalla lányát, mert az én imádott drágám közel sem volt olyan szépség, mit ez a leány. De

amikor levetkőzött! Ó, anyám, minden emlék feltámadt bennem! Mardzsalla teste a legtökéletesebb női test, amelyet valaha láttam, és a lánya szakasztott olyan, mint az anyja. Azt hittem, rég elcsitult bennem a fájdalom, de nem. Úgy szerettem Mardzsallát, ahogy más asszonyt sosem. - Tekintete a távolba révedt. - Beszélni fogok a lányával.

- Fiam, meggondoltad? Egyedül a bátyád, Devlet, a hűséges Orda, Koncsak és én tudjuk, hogy életben vagy. Biztonságban őrzünk huszonhárom éve. Könyörgök, ne kockáztasd az életedet! Ne hagyd, hogy az ördög végül is diadalt arasson! Gondolj a népedre! Devlet jól elvezeti őket a csatában, de üzleti érzéke nincsen. A világ szemében Devlet kán nagy uralkodó, de mit sem érne, ha te nem volnál itt mint titkos tanácsadója, hisz valójában te vagy a nagykán.

- Nincs mitől tartani, anyám. A lány egy-két napon belül távozik. Szeretném megtudni, hogyan élte életét az én hajdan volt kincsem, azt pedig csak tőle tudhatom meg. Bízzál bennem, anyám. Senki sem forog veszélyben. Mardzsalla lánya nem árul el engem. Oly kevés az, amit kérek. Hogy hírt kapjak Mardzsalláról ennyi év után.

Hirtelen félrekapták a posztófüggönyt, és egy meghatározatlan korú tatár rohant be.

- Timur kán a táborban van, Borte Katun! Hírét vette az idegen lánynak. *Hallotta, hogy Dzsavid kán lánya van itt!* Sietnünk kell! A lány veszélyben van!

Borte Katun elsápadt, kissé megtántorodott.

- Allah! Allah! Hát sosem lesz vége? Ez a gyűlölködés nem ér véget sosem?

- Amíg él, addig sosem, anyám - jött a halk válasz. –

Világ életében ezer ördög lakozott benne, rajta nem lehet segíteni. Mardszalla lányát kell megmenteni!

Oly gyorsan történt, hogy Valentina észre sem vette, hogyan. Körbejárt a táborban, csupa barátságos, mosolygó arc vette körül. Nehezen értette, mit beszélnek. Rá voltak kíváncsiak, és Angliára, arra az országra, amelyben a tatárokéhoz hasonló bátor asszonyok teremnek. Aztán egyszer csak, minden előzetes figyelmeztetés nélkül, nagy csapat lovas vágatott elő. Az asszonyok jurtáikba terelték a gyerekeket, mindenki eltűnt. Az öregek kivételével minden táborbeli férfi vadászni ment a nagykánal, mert elgondolhatatlan volt, hogy valaki rajtaüthet a táboron.

Amint Valentina magára maradt, rájött, hogy neki is menedéket kell keresnie. De elkésett.

Mocskos, tépett lovasbanda vette körül. Kis sztyeppi pónilovaik láttán Valentina sehogyan sem értette, hogyan is bírják el nehéz lovasaikat. Mindegyik férfi szőrme-kucsmát és bajuszt viselt.

Az egyik férfi csizmájával oldalba rúgta a lovát, és Valentina elé ugratott. Nem volt magasabb a lánynál, és feltűnően sovány. Keskeny, ferde szeme élénken villogott, csak úgy fröcskölt belőle a gyűlölet. Lóhátról nézett le Valentinára.

- Dzsavid kán lánya vagy - közölte.

- Legnagyobb sajnálatomra nem vagyok Dzsavid kán lánya - felelte Val.

- Timur kán vagyok, a nagybátyád, és hazudsz, félvér szuka.

- Valentina St. Michael vagyok, jelenleg Lady Barrows, angol állampolgár. És nem kenyerem a hazudozás, Timur kán. Most pedig közölje az embereivel, hogy engedjenek

utamra! - Hirtelen végiggyöngyözött hátán a veríték, a szíve vadul kalapált. Nem is értette, hogyhogy nem ájult el ijedtében, hogyan áll még most is a lábán, hisz reszket, mint a nyárfalevél.

- Megöllek, szuka! - kiáltott rá Timur kán vadul.

- Aztán miért ölne meg? Vétettem valamit maga ellen? Mi értelme megölni egy idegent? - Még egy perc, és összeesik, Valentina ezt egészen biztosra vette, de csak állt ott tovább, és büszkén kihúzta magát. Ha meg kell halnia, legalább haljon meg bátor angol asszonyként.

- Dzsavid kán lánya vagy, márpedig senki, aki az öcsém ivadéka, nem maradhat életben, mert az azt jelenti, hogy ő maga tovább él, amit nem tűrhetek. Apád mindenemet elvette. Ellopta elsőszülöttségemet a legidősebb és legszeretreméltóbb szüleim szívében. Én vagyok a nagykán a geraj tatárok között.

- *Nem vagyok Dzsavid kán lánya!* - kiáltotta immár Valentina.

- Én pedig azt mondom, hogy az vagy! - azzal Timur kán lehajolt, és fölkapta a nyeregbe, arccal a föld felé fordítva keresztbe lógatta a lovon Valentinát. – Tönkreteszlek, gyönyörű húgom, de előbb kiélvezlek. S amikor jóllaktam vérfertőző testeddel, az embereim is megkapják belőled a magukét.

- *Nem!* - kiáltott a lovasok felé közelgő Borte Katun, mire azok utat nyitottak neki. - Tedd le a nőt! Igazat szólott. Magam vizsgáltam végig, és nincs rajta anyajegy. A kémeid nem várták meg, amíg kiderül a tiszta igazság.

- Már miért is ne védenéd Dzsavid lányát, anyám? Kár, hogy az enyéimet nem védted ennyire. Az ő ártatlan lelkük nem kísért éjszakánként?

- Te aztán nem sokat változtál - rivallt rá az anyja. -

Saját tetteidért már gyerekként se vállaltad a felelősséget. Mindig valaki más volt a felelős. A gyerekeidnek miattad kellett meghalniuk, nem másért.

- *Nem igaz!* - hördült fel a férfi fájdalmában.

- De igen! - vágott vissza az anyja dühösen. - Ahhoz is gyáva vagy, hogy vállald az igazságot. Gonosz voltál születésedtől fogva, a család mégis elnézően bánt veled. Amikor oly elvetemültén kiirtottad Dzsavid családját, még ő fogta pártodat.

- Mert gyáva volt - acsarkodott Timur.

- Mert elnéző volt - kiáltott fiára Borte Katun. - Mert nem akarta, hogy a családod a te gaztettedért lakoljon! Elhagyta Krímet, hátha ettől lecsillapsz, de te nem érted be ennyivel. Utánamentél, és ismét tönkretetted! És amíg élsz, meg nem bocsátom neked! A fiatal nő, akit nyeregbe emeltél, nem a testvéred lánya. De barátja a szultán anyjának. És gyászban van. Családjá hajóján azért jött Kaffába, hogy bánatát feledje. Válide Szafije üzenetet bízott rá, azért keresett fel.

- Mégis kihallgatták, amint megvallotta, hogy azt hiszi, Dzsavid kán lánya. Miért mondana ilyet, anyám, ha nem volna igaz?

- Anyja a testvéred felesége volt Isztambulban. Mardzsallának hívták. A városban járt aznap reggel, amikor megtámadtad Dzsavid palotáját. Aztán hazatért Angliába. És mert egy éven belül gyermeket szült, nem lehetett benne biztos, hogy ki a gyermek apja. Ezért van itt a fiatal nő, de én alaposan megvizsgáltam, és megállapítottam, hogy sehol sem található rajta a családunk nő tagjait jellemző anyajegy. Ennek következtében kizárt, hogy az unokám legyen. Engedd szabadon azonnal!

- Nem. Elviszem a táboromba, és magam vizsgálom

meg. Meggyőződésem, hogy hazudsz, csak hogy megvédelmezd a félvér szukát. Hallottam, hogyan tette meg a katonákkal Kaffából idáig az utat. Ilyesmire csak az képes, akinek tatár vér csörgedez az ereiben.

- Ez a nő angol! - kiáltott Borte Katun. Timur kán elégedetten vigyorgott.

- Ereszd el ezt a nőt! Bevisszük a jurtámba, és ott megvizsgálhatod.

- Nem - közölte Timur kán. - De talán visszaküldöm, ha a saját táboromban magam vizsgáltam meg. Mondd meg Devletnek, hogy ne közelítsen a táboromhoz, amíg előzetesen követet nem küld, különben nyomban megölöm a nőt, akkor is, ha nem Dzsavid lánya. Megértettél, anyám?

Borte Katun bólintott. Azzal megfordult, s szálegyenesen megindult a jurtája felé, anélkül hogy egyszer is visszapillantott volna.

Valentina, aki azóta is keresztbe fektetve lógott a nyeregben, kezdte elveszteni az eszméletét. Megpróbált föl-emelkedni, de egy brutális kéz visszalökte.

- Maradj veszteg, szuka! Tartogasd az erődet! Majd akkor mutasd meg, mit tudsz, ha rákerül a sor. Nem bírom az olyan nőket, akik csak fekszenek engedelmesen, de te más vagy, ugye? Te utolsó leheletedig küzdesz, az biztos! - Azzal megsarkantyúzta lovát, Valentina pedig végleg elvesztette az eszméletét.

- Ha unokahúgom vagy, ha nem, enyém leszel, szuka. Micsoda erős fiat szül az ilyen asszony! Fiak nélkül az életem éppoly értelmetlen, mint Dzsavidé. Nem marad utánam semmi.

Timur kán tíz jurtából álló tábora mindössze öt mérföldre volt a nagykánétól. Timur télen-nyáron a sztyep-pén élt, megvetette a civilizált világot, amelyet a geraj

tatárok fél éven át élveztek.

Hogy a kitalált Timur a nagykán közelében tanyáztott, azt sértésnek szánta, de anyja tanácsára Devlin nem törődött vele. Timurt igen megrázta, hogy a régóta halottnak hitt Dzsavidnak ivadéka lehet, ezért jött el a nagykán táborába. Timur kémje egy szerencsétlen kancsal szemű lány volt, aki nem kellett senkinek, s így apja jurájában maradt. Timur kán néha kedvét töltötte rajta, ezért a lány mindenre hajlandó volt. Oelunnak hívták.

Timur két postagalambot adott Oelunnak, ezek hozták a híreket. Timur számára persze nem jelentett volna gondot, hogyha már nem veszi hasznát Oelunnak, őt is eltegye láb alól.

Mihelyt a táborba ért, sátrába vitte Valentinát.

- Hozz vizet, Esugen! - utasította a cselédlányt. - Magához kell téríteni a szukát.

Valentina lassan magához tért, de még nem nyitotta ki a szemét. Igyekezett visszaemlékezni, mi történt, majd felnyögött. A szeme felpattant. Timur kánnal találta magát szemközt. Megrázkódott. Ilyen gonosz tekintetű férfit nem látott soha életében. Keskeny szája mögül kivillantak hegyes, elefántcsontszínű fogai.

- Gyönyörű vagy - mondta a férfi. - Sajnálom, hogy nem vagy szűz, de attól még élvezni fogom, hogy engedelmeskedsz akaratomnak. Estére megszeliéditek, s holnapra már könyörögni fogsz a farkamért! - Azzal száját erővel Val szájára tapasztotta.

Valentina erősebbnek bizonyult a kelleténél, s úgy beleharapott a férfi alsó ajkába, hogy az fájdalmában feljajdult.

- Soha! - suttopta.

Timur kán szemében gyűlölet lángja lobbant. Kemény

testével leszorította Valentinát, és lekevert neki néhány hatalmas pofont. Valentina azonban elszántan szembe-köpte.

- Soha! - ismételte meg hangosabban.

A cselédlány rohanva letörölte Timur kán arcát, s Valentina a szemében szálnalmat és csodálatot vélt felfedezni.

Timur kán dühödten felpattant és félrelökte a cselédlányt.

- Tűnj innét, Esugen! - Azzal hajánál rángatta fel Valentinát. - Ezért még megfizetsz, szuka! De mennyire, hogy megfizetsz! - Azzal kirángatta a jurtából.

Timur kán a tábor közepére rángatta, ahol két póznát szúrtak le a földre. Timur kán kikötözte Valentinát, de nem oly szorosán, hogy a vérkeringését megakassza.

- Na, szuka, most megtanulod, hogy jár az, aki nekem ellentmond. Tatárok! Ide az ostort!

Valentina a két pózna között felfüggesztve lógott, a lábujja hegye a földet érintette. Közben megjelentek a tatárok, mindegyik kezében a saját ostora.

- Csapjátok le róla a ruhát, de úgy, hogy a teste sértetlen maradjon.

Valentina rémulten látta, hogy az emberek pattogtatni kezdik körülötte ostoraikat. Szerencsére az ütések nagyobb fájdalmat nem okoztak, de gyönyörű selyemruhája lassan lehámlott a testéről. A cselédlány hátat fordított urának, és halkán így szólt Valentinához:

- Bátor lány vagy, de ostobaság, amit csinálsz. A végén úgymint meglesz az akarata.

- Soha! - felelte Valentina. - Előbb megölöm magam. Esugen sötét szemét előntötte a részvét.

- Nem adja meg rá a lehetőséget. Addig élsz, amíg úgy

nem dönt, hogy ideje meghalnod. - Azzal ellépett Valentinától. - A lány meztelen, uram, Timur.

Timur kán odament hozzá. Alaposan megvizsgálta, hogy megtalálja-e az anyajegyét. Végül elégedetten bólintott.

- Tehát anyám igazat beszélt. Nem bánom, mert inkább fogadlak feleségemmé, semhogy megöljelek, márpedig megöltelek volna, ha Dzsavid lánya vagy. Így azonban csak megbüntettek, amiért megsértettél. Esugen! Kösd ki a lábát!

Az asszony letérdelt, és a két pózna közt szétfeszítette Valentina lábát. Timur kán lassan körbejárta, és szemügyre vette áldozatát. Valentina az ostorpattogás hallatán megmerevítette gerincét.

Timur pontosan tudta, mit csinál. Az ostorral hatalmas vörös hurkákat rajzolt Val hátára és fenekére, majd a hátsára és a mellére. Val egyetlen kiáltást nem hallatott. A körülálló férfiak a szájuk szélét nyalogatták a vágyakozástól.

Timur kán végre abbahagyta a kínzatást.

- Estig itt lóg büntetésből - szólt az embereihez. - A pináját, seggét és száját a farkamnak tartom fenn. A többi részével mulassatok jól, de ne feledjétek, ha kedvemre való, és teherbe ejtem, feleségül veszem. - Azzal visszament a jurtájába, Esugen a nyomában.

Valentina nem tudta, fájdalmában zokogjon, vagy a rettegésnek engedje át magát. Tatárok vették körül, s mind az ő meztelen, kiszolgáltatott testét bámulták. Mint amikor farkasfalka veszi körül áldozatát. Végre egy fiatalember odalépett, rámosolygott, és a mellével kezdett babrálni. Val az arcát figyelte, nem merte lehunyni a szemét, mert nem tudta, mi lesz a férfi következő lépése.

Újabb vigyorgó alak lépett oda, és mocskos kezébe fogta Val két mellét. Gyúrták, csipkedték, mellbimbóit a hüvelyk- és mutatóujjuk között morzsolták.

- Micsoda csöcsök, Boai! Micsoda tökéletes csöcsök! - szólt az első.

- Királynak való, Gujuk - felelt a másik.

Gujuk lehajolt, és nyelvével megérintette a mellbimbót.

- Hmm - mondta. - Édes a húsa, Boai. Kóstold meg!

Tovább folytatta az élvezkedést, miközben a másik férfi Val másik mellét szopta hangos cuppogással.

Néma könnyek peregtek végig Valentina arcán. Semmit nem tehetett annak érdekében, hogy ezek elől elmeneküljön. *Ha nem rettegek, elviselem*, gondolta. *Legalább nem erőszakolnak meg*. De menekvés nem volt előlük, s Padraic most, hogy így meggyalázták, már biztosan nem kér belőle. A két férfi tovább élvezkedett a mellén, ám ekkor újabbak ragadták meg a tomporát. Kegyetlen ujjak vájtak finom bőrébe, fokhagymaszag csapta meg az orrát, miközben egy hang trágárságokat suttogott a fülébe. Val töröktudása korántsem volt tökéletes, de a kelletténél így is többet megértett. Újabb férfiak léptek oda, nadrágjukkal babráltak, s duzzadt nemi szervüket szabaddá téve, kiéhezetten a testéhez dörgölték.

- Allah, de megdugnám - nyögött fel az egyik.

- Nincs az a nő, amelyik miatt az embernek érdemes megöletni magát - mondta rá egy idősebb, okosabb alak, aki közben Val csípőjéhez dörgölözött.

- Valamennyiünket nem ölhet meg, Jucsi.

- Dehogyanem - nevetett Jucsi. - És az a szenvedés, amelyet egy pillanatnyi kéjért kapnál, maga volna a rettenet. Akkor már inkább valamelyik tábori kurvát tömd

meg, Kusala. Így legalább megéred a holnapot.

Valentina hörgött a gyötrelemtől, amit okoztak neki, s alig bírta megőrizni józan eszét. Azok félreértették, és még gúnyolni is kezdték.

- Na nézd csak, tetszik neki a dolog, mi?

- Neem! - nyöszörgött Val. Azok kinevették.

- A cuki kis puncija is megérdemel egy kis figyelmet. Tudom én, hogy tegyek kedvére! - Azzal letérdelt, és Valentina szeméremajkát széthúzva hatalmas nyelvét körbejártatta az altestén.

Valentina felsikoltott. Hangszálai megfeszültek, de hang nem jött ki a torkán. A lába közt térdeplő férfi közölte:

- Édes, mint a méz!

- Ne vidd túlzásba, Urus!

Urust elrángatták, helyét egy másik tatár foglalta el, most az kezdett lakmározni Valentina testén.

Val már követni sem bírta, mi történik vele. Testét hirtelen fagyosnak érezte a forró napsütésben, a szeme kifordult, feje a mellére bukott.

Percekbe tellett, míg kínzói felfogták, hogy elájult. Csalódottan, hogy áldozatuk már nem élvezi a mulatságot, abba hagyták és elszéledtek.

Val addig lógott ott eszméletlenül, amíg Esugen oda nem ment, hogy vizet erőltessen az ajka közé. Val úgy tett, mintha még nem nyerte volna vissza az eszméletét, mert attól tartott, hogyha az emberek észreveszik, még visszajönnek. Tudta, hogy ezt nem bírná elviselni tovább. Gyönyörű bőre sajgott az ostorcsapásoktól, és vörösre égett a napon. A teste csupa karcolás, a mellbimbói körül fogak harapásának véres nyoma.

- A légzésedről tudom, hogy magadnál vagy, idegen

asszony. Idd meg a vizet. Nem látnak, nincs itt senki -
suttogta Esugen együttérzőn. - Ha képes lettem volna
gyereket szülni neki, ma a felesége volnék. Most tiéd a
lehetőség. Azon imádkozom, hogy szüljél neki fiat,
ellenkező esetben úgy végzed, ahogyan én. Az élet a
sztyeppén mindenki számára nehéz, de a cselédé a
legnehezebb. - Azzal visszatért a jurtába.

Valentina félig-meddig ismét elvesztette eszméletét, de
Timur kán magához térítette. Ahogy a nap délutánba
ment át, a kán kijött jurtájából, és megállt Valentina előtt.
Ujjaival megragadta a haját, és úgy megrántotta, hogy
rögtön magához tért. Valentina kinyitotta a szemét, és
Timur kánt látta maga előtt.

- A szemed ragyogó ékkő - jegyezte meg a férfi
szelíden. -Az arcod oly szép, hogy a szultán szerájába
való, szuka. Egy vagyont kapnék éned a kaffai rabszol-
gapiacon, de kétszer annyit, ha Isztambulig elviszlek.
Csakhogy én magamnak tartalak meg. - Ruhájában
matatott, majd kiszabadítva erőteljes férfiasságát, Val
vágásához dörgölte. - Gondolom, megtanultad a leckét,
szépséges vadmacskám. Képzeld, milyen lett volna, ha
szabadon

rád uszítom az embereimet. Tested minden egyes nyílását
vályukkal töltötték volna meg. Hamarosan elköttetlek
Esugennel. Megfürösztenek, és elébem hoznak. Urad
leszek, szuka. Magvamat a méhedbe ontom, s majd ott
meggyökerezik. Fiakat szülsz nekem, én meg halhatatlan
leszek - ahogy a halott Dzsavid már sohasem lesz az! -
most már gyöngéden simogatta a haját. - Erős fiakat -
suttogta. - Fiakat szülsz nekem - s közben eszelős tűz
lángolt a szemében.

- Soha! - tört ki Valentinából a gyűlölet. Timur kán

önkéntelenül hátrált.

Aztán fölnevetett.

- Helyes. Nem adod meg magadat. Nem is akarom. Ha megszülted a fiaimat, ha elfogadtál uradul, királynőmmé teszek. Lábad elé helyezem a világot. - Azzal szó nélkül sarkon fordult, és elment.

Egész teste merő fájdalom, bár keze-lába érzéketlenné vált a kikötözéstől. A nap jócskán leáldozott, már nem perzselte úgy a testét. A tábor elcsitult, a tatárok mind benn tartózkodtak jurtáikban. Hirtelen egy tenyér nehezedett a szájára, majd ronggyal tömték be szétfeszített ajkát. Két tenyér feszítette szét a fenekét, és érezte, hogy hatalmas, feszülő nemi szerv keres utat magának durván.

- Feldugom a csinos kis seggedbe - hörögte ismeretlen támadója. - Senki sem lát bennünket, és gondom volt rá, hogy úúúú...

Amilyen váratlanul ott termett, olyan váratlanul el is tűnt a támadó. A rongyot kihúzták a szájából, és Valentina hálásan szívtá be a friss levegőt, amikor egy érdes hang a fülébe csikordult.

- Egy szót se, asszonyom. Mindjárt megmenekül!

Azzal ismét magára maradt. Amint rettenetes félelme lassanként elpárolgott, a jurták között settenkedő árnyékokat fedezett fel. Leszállt az éj, s a milliárd csillag fényében Val egészen jól látott.

Hirtelen hatalmas lovascsapat tűnt fel a táborhely fő tisztásán. Valentina szíve hevesen kalapált.

- Timur kán! Jöjj elő, és nézz szembe végítéleteddel! - mennydörögte bátyjának a nagykán.

Egy pillanatra teljes csönd állt be, majd egyszerre vágódtak ki a jurták ajtóit, és Timur emberei rettenetes csatakiáltással, fegyverrel a kezükben törtek elő. A lo-

vasok diadalittasan felkiáltottak. Lovukat megsarkantyúzva hatalmas lendülettel támadtak Timur kán embe-
reire. Hamarosan úgy összegabalyodtak, hogy nem lát-
szott, ki a támadó, és ki a megtámadott.

A nők és a gyerekek a jurták ajtajából figyelték a csata
kimenetelét. Valentina még mindig kikötözve hallgatta a
kardcsörgetést, s észlelte a táborot betöltő veríték- és vér-
szagot. A sebesült lovak felnyerítettek, de egyénei-mű
volt, hogy a lovasok vannak előnyben. Az ellenség mind-
inkább a tábor szélére szorult.

A rákövetkező percben eldőlt minden, a nőket és gye-
rekeket kizavarták jurtáikból a nagykán gyalogosai. Az
asszonyok mind hangosabban jajveszékelték, hisz embe-
reiket a szemük láttára kaszabolták le módszeresen.
Végül már csak egy ember állt talpon, Timur kán.

- Ölj meg a saját kezeddal, ha van bátorságod - szólt
oda hetykén Devlet kánnak.

- Szívesen megtenném, de ez a megtiszteltetés másnak
jár - mondta neki a nagykán.

Egy lovas tűnt fel az árnyékból. Alakja álcázva. Lassan
átvágott a tábor területén, a nagykán csapatai megnyíltak
előtte. Végre ott állt Timur kán előtt, kezében hosszú lán-
dzsa.

- Egy arc nélküli gyáva féreg kezétől essem el? -
hördült fel Timur kán. - Legalább látnom engedd
gyilkosom arcát.

A harcos fölemelte kezét. Elvonta az álarcot arca elől,
és megmutatkozott a halálra ítélt ember előtt. Valentina
nem tudta kivenni vonásait.

Timur kán fojtott kiáltást hallatott, a szeme rémületé-
ben elkerekedett. - *Te!* - sziszegte. - *Lehetetlen! Ez nem
lehet igaz!*

A lovas egyetlen szó nélkül fölemelte lándzsáját, és Timur kán mellébe dőfte.

- Nem! Nem lehet! *Te nem lehetsz az!* - suttogta Timur kán, majd hátratántorodott, és holtan esett össze.

A lovas visszaillesztette álarcát, majd éppoly hirtelen, ahogy jött, el is tűnt.

Valentina döbbsen bámult. Ki ölhetette meg Timur kánt? A halálraítélt fölismerte. Rémálom az egész.

Ekkor elvágta a kötelékeit. Mielőtt lezuhant, hisz a lába nem tartotta meg, ismerős, erős karok ragadták meg. Amint lenézett, meglátta Kusalát, a tatárt holtan, a hátából tör állt ki. Devlet kán egyik embere a szeme láttára lehajolt, kihúzta hátából a tön, és gondosan letörölgetve róla a vért, visszadugta a saját hüvelyébe.

Lord Bürke elborzadt szerelme összevert, összekaristolts teste láttán.

- Most már rendben lesz minden, szerelmem – nyugtatgatta csókjaival. Átvágott vele a gyepen, oda, ahol a lovak álltak. Nehéz köntösét a mezítelen testre terítette, s amilyen gyöngéden bírta, a lóra ültette. - Meg kell várunk, hogyan ítélik a nagykán a megmaradtak felől - mondta, s azzal lovát a gyep közepére kormányozta.

- Vágjátok le a bátyám fejét - parancsolta Devlet kán. - Ezúttal Timur kán nem ússza meg. És pletykák sem kelhetnek lábra felőle. Négyeljétek fel a testét. Mind a négy részét adjátok oda a katonáknak. Azok vigyék körbe a szélrózsa minden irányába. Aztán a testrészeit szórják szét martalékul a keselyűknek.

A nagykán végignézett a rémült asszonyokon és gyerekeken. - Benneteket szétosztalak a katonáim között. A tizenkét évet betöltött lányokat felnőtt nőnek tekintjük. A hét évnél idősebb fiúk családokhoz kerülnek, akik majd

jó harcost nevelnek belőlük. Kövessétek az utasításaimat!

- Azzal intett embereinek, és visszatértek a táborba.

Padraic felült a lóra Valentina mögé, átölelte reszkető testét, és a fülébe súgta:

- Minden rendben, Val.

A lány megfordult, és megmenekülése óta először egyenesen a férfitra nézett. A tekintete megtört, olyan érzelmekkel tele, amilyeneket eddig Padraic nem tapasztalt.

- Nem hiszem, hogy valaha még rendben lehet minden, Padraic - mondta neki különös, üresen kongó hangon, majd elfordult tőle.

Timur kán táborhelyét a földdel tették egyenlővé, mert a nagykán semmire nem tartott igényt a bátyja vagyonából. Fekete, bársonyos éjszaka terült rájuk, amint a nagykán csapatával a sztyeppén visszafelé ügetett saját táborhelyére. Vakítóan fehér holdsarló ragyogott az égen, elegendő fényt vetve ahhoz, hogy hazataláljanak. Mögöttük Timur kán táborának utolsó maradványai vörösre festették az ég alját.

A geraj tatárok életében ez a pillanat egy korszak végét és egy új korszak kezdetét jelezte.

9

Borte Katun nem siratta meg legidősebb fát. Könnyei rég elapadtak, a levágott fej láttán csak megkönnyebbülést érzett - ez a veszedelem többé már nem fenyegeti őket.

Annál jobban bánkódott Valentina miatt, megdöbbenette, hogy néhány óra leforgása alatt ilyen kegyetlenül elbánhattak vele Timur kán táborában. Valentina látnivalóan sokkos állapotban volt, Borte

Katun nyomban a sátrába vitette és gondjaiba vette.

Padraic óvatosan a puha párnákra fektette a lányt, aki elfordította a fejét. Borte Katun levette Valentináról a súlyos köpenyt, s akkor szörnyedte el igazán, amikor a meggyötört testet meglátta.

- Gyermekem, mondd, megerőszakoltak? Légy őszinte, mert ha igen, megmenthetlek a következményektől anélkül, hogy az életeddel kellene érte fizetned.

- Nem - suttogta Valentina. - Nem erőszakoltak meg, Timur kán csak az éjszaka készült rá. De amit tettek, az legalább olyan rettenetes. Az emléke életem végéig elkísér! - Aztán akadozva elmondta Borte Katimnak, mi történt.

- A tatárok kegyetlenek, tudom. Amikor engem a húgaimmal foglyul ejtettek, anyánkat a szemünk láttára erőszakolták meg a férjem katonái. Nekünk végig kellett néznünk, hogy megtudjuk, mi vár ránk. Mire anyámmal végeztek, már alig volt benne élet, ezért fogták, és elvágták a torkát. Apánkat, aki a látványtól esztét vesztette, előttünk fejezték le. Aznap este testvéreimmel együtt az erőszakolt meg, aki később a férjünk lett. Nyilvánosan erőszakoltak meg, a többi férfi szeme láttára.

- Ho... hogyan szerethetett meg egy férfit, aki ilyesmire volt képes, madám? - zokogott Valentina.

- Tizenöt éves voltam, gyermekem. A két húgom tizenhárom és tizenkettő. Aki fiatal, az élni akar. Kezdetben gyűlöltem a férjemet, kísértettek az emlékeim. De amikor teherbe estem, minden megváltozott. A gyerek nem tehetett az apja bűnéről, ezért attól fogva én se gyűlöltem már annyira. Azon azonban sokat tünődtem, hogy nem az eredeti érzelmeim hatására lett-e a gyermek olyan szörnyeteggé.

Amikor már nem a gyűlölet volt az egyedüli értelme életemnek, körülnéztem, és észrevettem, hogy a tatárok valóban merőben mások, mint a franciák. Amit a szüleimmel tettem, az egyszerűen az életmódjuk része volt. Tatár asszonyként sem fogadtam el ezt a kegyetlenséget, de legalább megértettem. És hidd el, gyermekem, a tatárok sokat javultak az évek során. Kivéve saját legidősebb fiamat, aki téged ily kegyetlenül meggyötört. Ezt őszintén fájjalom, de túléled, tudom. És most hadd látom el a sebedet, nehogy elfertőződjenek. -Valentina mélyen elpihult, amikor a nagykan anyja legintimebb részeit is lemosta, fertőtlenítette, majd olyan gyógyfűvekkel látta el, amelyek járatait annyira összeszűkítették, mintha szűz volna ismét.

- A férjed bizonyára nagyon szeret majd, és nagy öröme fog szolgálni, hogy másodjára is elveheti a szüzeségedet - mosolygott Boné Katun.

Valentina nem szólt, annyira zavarba hozta az öregasszony gondoskodása.

- Ma éjjel aludj ruhátlanul, gyermekem. A puha helypaplan alatt nem fogsz fázni. A jó éjszakai pihenésnél nincs jobb gyógyszer. Tudom, alig várod, hogy visszatérj Kaffába, de még jó néhány napig eltart, amíg meggyógyulsz és erőre kapsz. Legalább a visszautadon nem kell többé Timur kán csapataitól tartanod. Aludj jól, gyermekem.

Valentina csak feküdt, és a jurta mennyezetét bámulta. Hiába, hogy megfürdették, megtisztogatták, mérhetetlenül tisztátalannak érezte magát. Anyjának igaza volt. A Kelet valóban veszedelmes hely, de azt legvadabb álmában sem hitte volna, hogy egy nő testét így beszennyezhetik, anélkül hogy abban ténylegesen kárt tennének.

Könnyek folytak végig az arcán, végül álomtalan álomba zuhant.

Másnap estig aludt, azután lassan, sajtó testtel tért magához. Mellette kis bronzlámpás világított, s amikor végre éberén kinyitotta a szemét, egy férfi ülő alakját pillantotta meg az ágya mellett.

- M... maga kicsoda? - nyögte ki végül.

- A nevem Dzsavid kán - mondta a férfi halkán.

- Meghaltam? - kérdezte Valentina. De nem úgy érezte magát. Valójában minden porcikája fájt. A galambösz, kékszemű férfi rámosolygott.

- Nem, Valentina, nem haltál meg. Nagyon is élsz. Hogy érzed magad?

- Rémesen - felelte a lány. - Azt hittem, meghaltam. Anyámnak azt mondták, maga nem él. Ha él, miért hagyta, hogy anyámmal Murád szultán oly könyörtelenül elbánjon? Anyám szerette magát!

- Én is szerettem őt, Valentina! Kérlek, egyedén percig se hidd az ellenkezőjét. Csak azért adok hálát Allahnak, hogy nem volt ott azon a reggelen, amikor a bátyám megtámadta az Ékszer szerájt. Mert akkor ő is odaveszett volna.

- De maga megmenekült - jegyezte meg Valentina döbbenet. - A szultán janicsárjai mégis halálhírét kellették. Nem értem.

- Akkor reggel anyáddal szeretkezni akartam, de ő nevetve elhessegetett, mondván, hogy sietnie kell. Hála Istennek, mert ennek köszönheti, hogy él. Emlékszem, azt mondtam neki, hogy este ezért még bosszút állok, ő mosolyogva elment, akkor láttam utoljára. Fölkeltem, s az istállóhoz mentem, mert reggelente gyakran kilovagoltam. Az istállónál szúrtak le. Soha nem tudtam meg bizo-

nyosan, ki volt a gyilkosom. És a sebem oly mély volt, hogy méltán hittek halottnak, s folytatták a mézszárlást. Egy percre se vesztettem el eszméletemet, mert ösztöneim megszűntek, ki a legnagyobb ellenségem: az iker-testvérem. Orda, a lovászmom megtalálta, s felfedezte bennem az élet jelét, ezért lopva hazaindult velem Krimbe. Hetekig öntudatlan voltam. Orda elrejtett, majd amikor Kafifába értünk, felkereste a szüleimet. Vigyáznunk kellett, nehogy a bátyámba ütközzünk. Anyám bölcs ötlete volt, hogy megmenekülésemet tartsuk titokban, amíg a bátyámon tatár módra sikerül bosszút állnunk. Amikor kiderült, hogy nem lesz könnyű egyhamar kézre keríteni, futárt menesztettünk Murád szultán udvarába, hogy megtudjuk, mi történt Dzsavid kán feleségével, Mardzsalla hercegnővel. Azt a feleletet kaptuk, hogy a hercegnő elemészette magát bánatában, és hogy a szultán janicsárjai megölték Timur kánt. Szerencsére rejtkehelyemen maradtam, amíg ki nem derült, hogy Timur kán halálhíre hamis. A bátyám megint megmenekült. Tovább dűlta a sztyeppe világát, maga köré gyűjtve az elégedetlenkedők és kalandorok hadát. Alig néhányan tudták, hogy életben maradtam. A szüleim, az öcsém, Devlet, aki most a nagykán, Orda, aki az életemet megmentette, és a felesége, Koncsak. Ők gondozták az évek során. Ebben a jurtában éltem, s mivel nappal soha nem hagytam el rejtkehelyemet, csak a csillagos eget láthatam. Amikor Kaffában vagyunk, a palotának abban a tornyában élek, amelyről köztudott, hogy lakatlan. Kezdetben nem érdekelt, élek-e vagy halok. Elvesztettem anyádat, akít a világon mindenkinél jobban szerettem. Amikor megtudtam, hogy meghalt, majdnem belepusztultam. De hiába a nagy fájdalom, az élni akarás

erősebbnek bizonyult. Életben maradtam, de huszonhárom évet rejtőzködve töltöttem, s közben a bosszúra vártam. Ma reggel, amikor Timur kan téged elrabolt, végre rádöbentem, hogy tatár vagyok. Én öltem meg Timur kánt. S most végre szabad vagyok!

- Azt hiszem, ugyanúgy megszenvedett, ahogy anyám szenvedett Murád szultán kezétől.

- Mesélj anyádról - kérlelte Dzsavid kán, s kék szemét elhomályosították az emlékek.

- Talán idősebb lett, uram, de úgy érzem, semmit se változott, legalábbis, amióta az eszemet tudom. A legjobb anya. És mi nagyon szeretjük.

- És apád nem büntette meg, amiért a feleségem lett?

- Soha. Imádja, mindig is imádta. Boldog volt, amikor megtalálta és hazavihette. - Majd hozzátette: - De abban nem vagyok biztos, hogy Lord Bliss az apám. Édesanyjától tudja, hogy miért vagyok itt?

- Tudom, de nem én vagyok az apád, Valentina. Legnagyobb bánatomra. Boldognak mondhatnám magamat, ha ilyen gyermeket hagyhatnék magam után, drágám. De egy biztos: imádott feleségem lánya vagy. Mardzsalla lányát azonban soha fel nem ismertem volna benned, ha le nem vetkőzöl, hogy anyám szemügyre vehessen.

- Látott? - pirult el Valentina dühösen, ajkát harapdálva.

A férfi lágyan felnevetett.

- Láttalak, és nekem elhíheted, hogy a tested tisztára Mardzsalla teste. A legtökéletesebb test, amit valaha is láttam. És az ajkát is pontosan úgy harapdálta, mint te.

- Őszintén szerette, ugye? - kérdezte halkán Valentina.

- Őszintén szerettem.

- És most mi lesz magával, uram? Most, hogy Timur kán meghalt, elfoglalja a nagykán helyét?

- Nem mindig a legidősebb fiú öröklí ezt a tiszte, Valentina. A családnak abból a férfi tagjából lesz nagykán, aki erre a legalkalmasabb. Ha nem kényszerülök rejtőzködésre, bizonynal belőlem lett volna nagykán, de aki rokkant, az nem lehet uralkodó. A bátyám halála ezen nem változtat.

- Nem értem.

- Igen hízelgőnek találom, hogy elkerülte a figyelmet, de nyomorék vagyok. Azóta nem tudok járni, hogy Ékszer szerájban majdnem életemet vesztettem. Deréktól lefelé a testem mozgásképtelen. Ha nem így van, Timur kán már rég nem lett volna az élők sorában. Ma, amikor öcsémmel, Devlettel kilovagoltam, erősen a nyeregbe kötöztek, s Devlet és Orda között lovagoltam. Már el is felejtettem, milyen csodálatos érzés, ha az ember arcát megcsapja a szél, mert ennyi év után először lordult elő, hogy nem a kereveten feküdtem vagy a székben ültem.

- A szék! - kiáltott fel Valentina, aki csak ekkor vette észre, hogy a széknek kerekei vannak. -Jaj, igazán sajnálom - mondta, és szemébe őszinte könnyek gyűltek.

- Milyen kedves vagy, Mardzsalla leánya - mondta a férfi, és megsimogatta Val kezét. - Lord Bürke szerencsés ember.

Valentina a homlokát ráncolta.

- Nem mehetek feleségül Padraichoz - mondta. - Én már senkihez sem mehetek feleségül. - Azzal végigfolytak a könnyek az arcán.

- Mi a baj, gyermekem? Mondd el, hátha segíthetek. Végtére akár apád is lehetnék.

Valentina szomorú tekintettel nézett rá.

-Hogyan is mehetnék feleségül bárki tisztességes emberhez azután, amit a bátyja az embereivel művelt velem?

-De hisz anyám azt mondta, nem is erőszakoltak meg!

- De lélekben igen! - Azzal ismét sírva fakadt.

A férfi odahajolt, erős karjával magához vonta, ölébe emelte, mezítelen testét a takaróval elfedte, s Valentina a vállán zokogott, amíg végre lassan megnyugodott.

- Bátyám és az emberei a lelkedben nagyobb kárt tettek, mint a testedben. A sebeid begyógyulnak, Valentina. A látható nyomok eltűnnek. De a láthatatlan sebek, ha akarod, tovább kínoznak, egészen addig, amíg már nem bírod őket elviselni. Okozott bármi örömet, amit műveltek veled?

- Nem!

-Akkor azok az emberek csak a testedet sértették meg, a lelkedet nem! Megérettetted? Nem adtál semmit magadból, s nem is nyertél semmit. A tested tisztára lett mosva. És most a lelkedet is mosd tisztára, Valentina. Felejtsd el ezt a rettenetes élményt. Mint nő, pontosan annyit érsz, mint annak előtte. Vagy még többet is, amiért túlélted. Egy percig sem hiszem, hogy Lord Bürke már nem kíván többé feleségül. Hisz egész éjjel aggódott, melletted virrasztott.

- Valóban? - nézett föl rá a lány meglepetten.

- Valóban - mulatott rajta Dzsavid kán. Allah, mennyire kívánta, bárcsak volna az ő gyermeke! Az övé és a szeretett, rég elvesztett Mardzsalláé! - Én csak tudom, mit jelent szeretni, s hogy Lord Bürke őszintén szeret, ahhoz nem is fér kétség, Valentina.

- De nem tudja...

- Mindent tud, drágám. Csak nem képzeled, hogy nem ragaszkodott hozzá, hogy mindent megtudjon? Mihelyt elaludtál, anyámhoz ment, hogy megtudja, milyen állapotban vagy. Ne légy ostoba, Valentina. Ne hajítsd el magadtól a boldogságot. Szereted ezt az embert. Látom az arcodon, hallom a hangodon. Igazam van?

Val bólintott.

- Igen, szeretem, bár lassan ébredtem rá, uram.

- Fogalmad sincs, mennyire hasonlítasz anyádra, Valentina - nevetett Dzsavid kán. - Most itt hagylak, gyermekem, de még beszélünk, mielőtt visszatérsz Kaffába. Gyanítom, hogy odakinn egy lelkes fiatalember várakozik, aki maga szeretne meggyőződni hogyléted felől. Beküldöm.

Val tiltakozni akart, de Dzsavid kán máris megpenderült, és tolókcójával eltűnt.

- Val? - lépett be Lord Bürke az alkóvba, és letérdelt mellé. Valentinán megmagyarázhatatlan féltékenység lett úrrá. - Nézz rám, kicsim. Ne fordulj el tőlem, édesem!

- Padraic, kérlek! - Beszennyezték. Dzsavid kán szavai nem számítanak. Hogyan fogadhatná el Padraic tiszta szerelmét ezek után? - Hát nem érted? - suttogta. - Tönkretettek! Idegen férfiak! Így már nem lehetek a feleséged!

- Nem erőszakoltak meg - felelte a férfi.

- Amit tettek, annál is rosszabb! - kiáltott Valentina. - Nem mondta el Borte Katun, mit tettek velem? Majd elmondom én! Meztelenre vetköztettek, a lábamat szét-tárva kikötözték két pózna közé. A kezükkel, a szájukkal becstelenítették meg! Hímtagjukat a testemhez dörgölték, és kéjüket rám fröcskölték. Egyetlen testrészem nem maradt, amit össze nem fogdostak!

- Tudom - mondta a férfi csendesen. - Rettenetes lehetett, édesem, de vége. Szeretlek, Val, és nem engedem, hogy ez a szerencsétlenség tönkretegye az előttünk álló boldog éveket.

- Szerencsétlenség? Mondtam én egyetlen szóval is, hogy hozzád megyek feleségül, Padraic Bürke?

- Hozzám jössz? - kérdezett rá a férfi szelíden. Ajkával megérintette Val szemöldökét. - Hozzám jössz feleségül, szívecském, legdrágább Valentinám, akit világeletemben imádtam? Hozzám jössz feleségül, hogy én legyek a legboldogabb férfi a világon, vagy tovább szórakozunk szegény Tom Ashburne-nel?

- Szórakozunk? - méltatlankodott Val.

- Igen, szórakozunk! Tán szereted? Val rábámult, de képtelen volt felelni.

-Na tessék. Legalább nem hazudozol, szerelmem. Nem, hát persze, hogy nem szereted szegény Tomot. Mert engem szeretsz. - Ajka veszedelmesen közel ért Valentina ajkához.

Val ametisztkének szemét rabul ejtette a férfi szenvedélyes tekintete.

- Igen, uram - mondta önkéntelenül.

Padraic többé nem bírta magával. Hosszú hónapokig visszafogta érzelmeit. Val a legkívánatosabb, legellenállhatatlanabb teremtés, akit valaha ismert, és ő kívánta! Ajka ádázul lecsapott Val ajkára.

Valentina tudta. Hogyan tudta volna, ha egyszer annyira kívánták egymást? Karját a férfi nyaka köré fonta, és magához húzta, visszacsókolta, kóstolgatta, belélegezve Padraic rendkívüli férfiasságát. Egy pillanatra kijózanodott.

- És hogy állunk az engem ért szerencsétlenséggel,

Padraic?

A férfi ekkor felállt, s miközben Val megbabonázva figyelte, vetkőzni kezdett.

- A többiek! - suttogta Val. - Mi lesz, ha bejönnek?

- Nem fognak megzavarni bennünket, Val - mondta, s megállt előtte teljes gyönyörű valójával.

Csodálatos, gondolata Val ugyanúgy, mint hónapokkal ezelőtt, az első alkalommal. Akkor is így éreztem, és most is. Az egész karcsú, magas testét szeretem! Bátran, szégyenkezés nélkül legeltette rajta a szemét, a férfi pedig boldogan állta a tekintetét. Mellkasára sötét pihék vetettek árnyékot, miként combja között az ágyékára is, amellyel, Val tudta, mindjárt megérinti. Férfiassága fehérén, lomhán csüngött, Val mégis érezte benne az erőt. S az érdeklődő pillantásra máris mozdult. Val belepirult, Padraic pedig halkán fölnevetett.

- Elég, szívecském - mondta a férfi. - Kigyönyörködted magad, most pedig eltörlöm rossz emlékeidnek még a maradványait is. Bízzál bennem, szeretlek, Valentina!

Fölemelte a takarót, és talpra segítette a lányt. Hosszan elnézte, tekintete elsötétült, amikor felfedezte a horzsolásokat. Aztán lassan magához húzta, Val mellbimbója a mellkasához ért. Tenyerébe fogta a lány fenekét, és még közelebb húzta. Arcát csókjaival borította, Valentinán pedig erőt vett a remegés.

Padraic megérezte, mint támad fel a lányban a vágy, kezét lassan végigfutatta selymes hátán, a vállán, éjsötét haján. Erős ujjaival csinos arca felé billentette Val arcát, aki a fülében hallotta szíve heves kalapálását. Nem érezte, hogy lélegezne. Padraic csókolta, ő pedig boldogan viszonzta a csókjait. Szinte falták egymást. Nyelvük felszabadult játékba kezdett, s a szenvedély

erejétől Val annyira megijedt, hogy elkapta a fejét. Megrémítette a szenvedély, amely eluralkodott rajta.

A férfi lehajolt, fölkapta Valentinát, és gyöngéden a párnákra fektette. Melléfeküdt, hatalmas testével betakarta a lányt, s előlről kezdte a csókolózást. Teste súlyával, valamint két kezével gyöngéden fogságában tartotta. Pillanatról pillanatra növekedett benne a vágy.

Padraic testének érintésétől Val szinte szétrobbant. Minden porcikáját magán érezte, lábának és mellkasának szőr-szálaikat, szívdobogását, bőre puhaságát, jellegzetes illatát, ágyékának feszülő férfiaságát. A férfi egész lényétől úrrá lett rajta az elragadtatás.

-Val! Ó, Val! - suttogta, s közben a lány fülét harapdálta. Majd lejjebb csúszott, s a mellét kereste.

Valentinán hirtelen eluralkodott a rémület, megrohanták a rettenetes emlékek. Egy iszonytató pillanatig ismét Timur kán jurtaja előtt, a két pózna közé kikötve látta magát, amint Boai és Gujuk gyömöszkölik a mocsos kezükkel. A torka elszorult. Kínjában felnyögött.

Padraic felkapta a fejét. Elég volt egy pillantást vetnie rá ahhoz, hogy tudja, mit él át.

- Ne félj, kicsi szívem. Én vagyok, Padraic, és csak szeretni akarlak!

- Nem tudom, el bírom-e viselni, hogy a mellemhez érj - vallotta be a lány. - Mindig az jut az eszembe, Padraic.

- Az emlékek csak akkor homályosulnak el, ha újabbak foglalják el a helyüket. - Ujjaival lassú kört írt le a mellbimbója körül. - Gyönyörű melled van, Val. Ellenállhatatlan. - Fejét lehajtva, az arcát húzta végig rajta. Aztán ismét a nyelvvel kezdett kutakodni, s Val mellbimbói hamarosan merevedni kezdtek. Majd szájába vette, s megállíthatatlan szenvedéllyel szopni kezdte.

Mellbimbója érintésére Val torka ismét összeszorult. Akarattal hessegette el félelmét. Hisz ez Padraic! Az ő szerelme! Padraic, aki szereti, és feleségül akarja venni. Az erőszakoskodó tatárok emléke máris kezdett elhomályosodni, Val átengedte magát a gyönyörnek, amit szerelme váltott ki belőle. Tegnap nem élvezte. Most igen. Megsimogatta a férfi sötét fejét, ujjai a hajtincseivel játszottak. Melle megkeményedett, megduzzadt, s egész lényét édes fájdalom járta át. Valentina halkán felnyögött.

- Édesem, drágám! - suttogetta a férfi, s felfedező körútját tovább folytatta a lány testén. Nyelve most a köldökénél járt, és Val ismét felnyögött, amint a férfi arca selymes hasához ért. Padraic ekkor lejjebb kúszott, mire Val megdermedt.

- Ne! Ott ne! Azután, ami tegnap történt. Padraic, könyörgök!

- De igen, Val. Ott is szeretni akarlak - felelte a férfi higgadtan. - Nem mondatsz nekem nemet, drágám! Hogy is feledtethetném veled a fájdalmat, ha nem válthatja fel a gyönyör? Engedd, szerelmem! Engedd letörlnöm a gyalázatot! - Azzal odakúszott, és szájával kezdte szeretni Val apró ékszerét.

A férfi nyelvének érintése legnagyobb meglepetésére nem hozta vissza a tegnap rémtörténetét. Inkább növelte a szenvedélyt. S hogy benne ekkora szenvedély lakozik, azt eddig gondosan eltitkolta Padraic elől is, nehogy kiszolgáltassa magát. Most viszont robbant, teste ívből megfeszült, hogy Padraic a nyelvével jobban hozzáférjen. Az önmérséklet ideje lejárt. A szerelem mézízű nektárral csordultig telt, Padraic pedig itta, itta.

Val hullámhegyről hullámhegyre, mind magasabb csú-

csokra ért, már-már úgy érezte, ennél nincs is tovább. De a férfi meglepetéssel szolgált.

- Padraic! Padraic! - suttogta egyre, mint valami szent litániát.

A férfi nem bírta tovább. Hogy Val minden félelme elszállt, afelől semmi kétsége nem volt. Fölhúzódkodott a lány selymes combja közül, s most kemény férfiasságával hatolt belé. A két test összefonódva közös szerelmi ritmusra járt. Val a karját a férfi köré fonta, testét a melléhez szorította. Ha eddig úgy érezte, repül, most viszont egyenest a mennyországban járt. Feje a párnán ringott. Ujjával tömte be a száját, hogy ne sikoltson, hogy ne hallják, de a kéjes jajdulást így sem sikerült magába fojtania.

- Nyisd ki a szemedet, Val - szólt rá a férfi gyengéden.

- Látni szeretném a lelkedet! - Izmos combja erősen szorította.

Val hallotta, mit mond, de a szemhéját alig bírta fölemelni. Aztán legnagyobb meglepetésére a szeme mégiscsak kinyílt.

Valentina a férfi arcába bámult, és ott életében először megpillantotta a tiszta, kendőzetlen szenvedélyt. Megrettent. Ha nem Padraic hajol fölé, halálosan megijedt volna.

- Csókolj meg, szerelmem - ságta a férfi fülébe, hogy leplezze ijesztő gondolatait. Hamarosan ismét szenvedélyesen, feltartóztathatatlanul csókolóztak, úgy tetszett, nem tudnak betelni egymással. Aztán a ritmikus együtt mozgás megszűnt, mindketten egyszerre elégteltek ki. Padraic elégedetten felsóhajtott, Valentina magához tért révületéből, és halkán felnevetett.

- Fölösleges érdeklődnöm, hogy megfeleltém-e az elvá-

rásainak, ugye, jó uram? - Kezét nyújtva félresöpört egy elszabadult fürtöt a férfi szeméből.

Padraic elkapta a kezét, szenvedélyesen megcsókolta, s közben lehangyeredett róla.

- Tökéletes vagy, Val - mondta csodálattal telve. - Álmodtam volna, vagy valóban megígérte, hogy feleségem lesz, madám?

- Clearfields berendezését teljesen átalakítom – hangzott a felelet.

- És mikor házasodunk? - kérdezte a férfi boldogan.

- Majd csak odahaza, szerelmem. Végtére is egyikünk sem foszthatja meg az anyját a nagy esküvőtől, nem igaz? Ó, Padraic, ugye, megérted? Annyira szeretem a családot. Nem volna igazi a házasság, ha nem volna jelen mindenki.

- Azt hiszem, gyerekkorod óta ezt szeretem benned a leginkább, az őszinte ragaszkodást a családhoz. Neked sem az egyéni dicsőség számít, hanem a család jó hírneve.

- És remélem, hogy együtt, a gyerekeink által, csak növeljük a család becsületét.

Padraic szeme elhomályosult.

- Val... Mi lesz, ha teherbe esel, mielőtt összeházasodnánk?

- Nincs ok az aggodalomra, jó uram.

- Val... én igen termékeny vagyok. Tán legjobb, ha most mindjárt bevallom, mielőtt a pletykákból tudod meg, hogy a Clearfieldshez tartozó faluban számos gyermeket nemzettem.

- Hányat? - kérdezte Val nevető szemmel.

- Hatot, nyolcat, nem tudom biztosan. Nem tartják elítélendőnek, ha egy jó házból való lány tőlem esik

teherbe - mondta elpirulva.

- Nem mondom, jól elláttad magad fattyakkal, s a falubeliek nyilvánvalóan igen toleránsak. De mostantól fogva ennek természetesen vége. Más nőre nincs többé szükséged, ugye? - dörgölte mellét kihívóan a férfi mellkasához.

- De nincs ám, szívecském. Hanem attól a mi kis problémánk továbbra is fennáll.

- Anyád megoldotta ezt a problémát hónapokkal ezelőtt, Padraic. Gyerekünk csak akkor lesz, ha akarjuk.

- A nyomorult ellenszere! No, abból nem kérek!

- Hiába is kérnél - nevetett Val. - Én azonban élek vele. -Azzal szenvedélyesen megcsókolta. Az idő értelmét vesztette, s Lord Bürke arról is megfeledkezett, mi mérgecsinálta fel annyira. Az éjszakát egymás karjai közt töltötték.

Reggelre kelve Val egyáltalán nem értette, miért macskolta meg magát annyira, ahelyett hogy azonnal igent mondott volna Padraicnak. Lord Bürke pedig úgy érezte, nincs nála boldogabb ember a föld kerekén. Val azt mondta, máris készen áll az utazásra. Borte Katun és Dzsavid kán azonban kérlelte, várjon még egy napot.

- A szerelem nagyszerű orvosság - mondta Dzsavid kán mosolyogva -, de még most sincs elég erőd, hogy megtegyed a fáradságos utat. - Kint üldögéltek a jurta előtt a tavaszi napsütésben. A geraj tatárok Dzsavid kán csodával határos visszatértét ünnepelték. Életben maradását az anyai szeretet ékes bizonyítékaként és a család tagjaira eddig is jellemző nagy kalandként fogták fel. A herceg pedig leplezetlenül örülhetett testvéreinek, azok gyermekeinek és unokáinak.

- Anyám boldog lesz, ha megtudja, hogy mégis életben

van - mosolygott Valentina.

- Nem, drágám, anyád sohasem tudhatja meg, hogy megmenekültem a mézárulás után. Számára Dzsavid kán azóta halott. Jobb is így. Ha megtudná az igazságot, az csak föltépné a behegedt sebeket, fölélesztené a rég elhalványult emlékeket. Ha hazatérsz, elég annyit mondanod, hogy fölkerested Borte Katunt, akitől megtudtad, hogy nem viseled azt a félhold alakú anyajegyvet, amely Dzsavid kán családjának minden nő tagjára jellemző.

- Akkor hát vajon Murád szultán gyermeke volnék? -tűnődött Val elkeseredetten.

- Természetesen fel kell keresned válide Szafijét, de én ismertem Murádot, és semmi hasonlóságot nem vélek fölfedezni köztetek. Meggyőződésem, hogy apád lánya vagy, de menj csak Isztambulba, mert tudom, hogy addig úgy sincs nyugovásod. Anyád sem adta föl soha, amíg meg nem valósította elgondolásait.

- Milyen különös, Dzsavid kán, mert én eddig nem ilyen színben láttam anyámat.

- Anyád mindig is nagyon okos asszony volt - mondta Dzsavid kán. - Hálát adok Allahnak, hogy megmenekült a szultán keze közül.

- Biztosan nem akarja tudtára adni, hogy maga is megmenekült?

- Semmi értelme - ingatta a fejét Dzsavid kán. - Túlontúl szeretem anyádat ahhoz, hogy a legkisebb fájdalmat is okozni akarnám neki. Szeretem anyádat - mondta. - Nem szerettem, hanem szeretem.

Még most is szereti, döbönt meg Valentina, s most először látta anyját kívánatos asszonyként, aki képes felszítani egy jóképű férfi vágyait, egy másik férfiét, nem Lord Blissét. Elképesztő felfedezés.

- Azt hiszem - jegyezte meg Val elgondolkodva -, hogy anyám igen szerencsésnek mondhatja magát azoknak a férfiaknak a tekintetében, akik szerették.

- Mi is szerencsésnek mondhatjuk magunkat. Apád meg én. Eredj Isztambulba, drágám, hogy egyszer s mindenkorra napirendre térhess e fölött a probléma fölött. Aztán menj feleségül Lord Burke-höz. A tegnap este kiszűrődő zajokból megállapíthattam, hogy nagyszerű szerető. Bizonyára szenvedélyeteknek hamarosan meglesz a gyümölcse.

Valentina mélyen elpirult.

- De uram! - hebegte. - Azt hittem, számíthatok a tapintatára.

- Ne röstelkedj, Valentina - nevetett a férfi. - Mi, tatárok, nagy jelentőséget tulajdonítunk a szenvedélynek.

Valentina nevetve homlokon csókolta Dzsavid kánt.

- Uram, büszke volnék, ha a lánya lehetnék, s amióta megismertem, szinte második apámként tisztellem. S így is fogom megőrizni emlékezetemben. - Azzal megfordult és bement a jurtába.

Dzsavid kán csak ült ott, emlékeibe merülten.

- Bácsi! Bácsikám! - rángatta meg az inge ujját egy kislány.

- Hát te ki vagy? - kérdezte csodálkozva a férfi.

- Aisha vagyok, Mangu kán harmadik feleségétől való lánya. Mesélj nekem, Dzsavid kán!

Dzsavid kán ölébe emelte a gyermeket.

- Milyen mesét szeretnél hallani? - kérdezte.

- Szerelmeset, bácsikám!

- Szerelmeset - ismételte meg a férfi, és egy pillanatra elgondolkozott. - Nos, hol is kezdjem? Hol volt, hol nem volt, egyszer régen, az üveghegyen is túl, élt egy gyö-

nyörű hercegnő...

- Egy hercegnő? - kérdezte a kislány izgatottan. -Hogy hívták?

- Mardzsallának, gyermekem.

- És volt egy csinos herceg, aki szerette? - kérdezte a kislány türelmetlenül.

- Volt bizony.

- És őt hogy hívták, bácsikám?

- Dzsavid kánnak, és a kán annyira szerette a hercegnőt, hogy soha életében nem is szeretett senki mást. De ne vágjunk a történet elébe. Kezdjük előlről. Hol volt, hol nem volt, egyszer régen, az üveghegyen is túl élt egy gyönyörű hercegnő, Mardzsallanak hívták...

Negyedik rész

ISZTAMBUL

1602. nyár-ősz

10

- Elvesztettek! - kiáltott fel Kempe grófja, amint háromheti távollét után megpillantotta Valentinát. -

Éreztem, hogy nem volna szabad itt maradnom, miközben ti útra keltetek!

Valentina, Padraic, Murrrough, Tom Ashburne és a száját tátó Nelda a hajó szalonjában álltak.

Valentina megfogta a férfi kezét, és felnézett csinos arcába. Tom bánattól elfelhősödött arccal nézett az asszonyra, s Val igen fájlalta, hogy szomorúságot kell okoznia neki.

- Tom! Drága Tom! Soha nem voltam a tiéd, épp ezért el sem veszíthetél. Úgy érzem, egész életemben Padraicot szerettem. Gyerekkoromban imádtam, ő volt a kedvenc unokabátyám, de egy bizonyos ponton az érzéseim megváltoztak. Ezt azonban képtelen voltam felismerni. Olyan csökönyösen nem néztem szembe az igazsággal, hogy ettől képtelen voltam férjet választani magamnak. Hogy is tehettem volna, mikor minden kérőmben csak kivetnivalót találtam. Talán ezért is nem mentem férjhez, amíg végre szembe nem tudtam nézni az igazsággal. De amikor Anne s Bevin olyan kétségbeesetten hozzá akartak menni ahhoz, akit szerettek, mama viszont útjába állt a boldogságuknak, amíg én döntésre nem jutok, félretoltam a saját érzéseimet, és gyakorlatias alapon hoztam döntést.

- Ez volt Edward Barrows - mondta Tom fakó hangon.

- Bizony, szegény Ned! Gyakran eltűnődöm, hogyha nem köti össze a sorsát az enyémmel, talán ma is élne. És ez nyomasztó gondolat, Tom, mert jó ember volt.

- Ezek szerint semmi esélyem, Istennő? - kérdezte Tom reménykedve, holott előre tudta a választ.

- Megígértem, hogy mihelyt hazaérünk Angliába, feleségül megyek Padraichoz. Helyesen választottam. Tudom, érzem! Ugyanis szeretem, érted? - mosolygott

boldogan. - Most már hangosan ki merem mondani. *Szeretem Padraic Burke-öt!* Mindig is szerettem, és szeretni is fogom. - Eleresztette Tom kezét, és gyöngéden megsimogatta az arcát. - Valahol, drága Tom, terád is vár a megfelelő lány. Tudom, hogy így van!

A férfi leverten nézett rá.

- Istennő, a szívemet örökre összetörte, de mert szívemen viselem a boldogságát, kívánok minden jót mindkettőjüknek. - Egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta: - Szerelemben még életemben nem maradtam alul, Istennő. Ez egy egyedülálló, bár igen kellemetlen alkalom!

- A szíved meggyógyul, Tom - nevetett Valentina.

- De még egy olyan nőt, mint te vagy, az életben nem találok.

- Kétségtelen, uram, hisz minden nő más, ahogy a virág is, lett légyen ugyanahhoz a fajtához tartozó.

Másnap, amikor már a Fekete-tengeren Isztambul felé hajóztak, Valentina megróttá Padraicot, amiért az képtelen mások jelenlétében levenni róla a kezét.

- Uram! Nem tűröm, hogy Tom helyzetét még jobban megnehezítse, mint amilyen amúgy is. Mintha örömet lelné abban, hogy kérkedik a diadalával, ami nem szép dolog - amúgy pedig nem is jellemző rád, Padraic.

- Nem tehetek róla, Val. Imádlak! Képtelen vagyok nem arra a csodálatos éjszakára gondolni a nagykán jurtajában, s ha csak rágondolok, ismét kívánlak. - Kinyújtotta karját, s Vált magához vont. Egyik karját szoroson köréfonta, a másikkal a ruhájában matatott. -Val! Val! -motyogta a fülébe. - Szeretlek!

Val érezte, hogy a férfi megfogja a mellét. Hüvelykujjával dörzsölni kezdte a mellbimbóját, míg az

megmerevedett. A lány egy pillanatra nekidőlt, s szemét lehunyva átengedte magát a gyönyörnek. Többre vágyott, arra, hogy ismét egymás mellett feküdjenek, mint a nagykán jurtájában. A nyikorgó vitorlákba belekapó szél hangjára magához tért.

- Padraic!

A férfi nevetve a fülébe csókolt.

- Nem bírok ellenállni neked - mondta a férfi meghunyászkodón, miközben elhúzta a kezét.

- Pedig muszáj! - Azzal szembefordult vele, és topantott a lábával. - Azt hiszi, uram, hogy kénye-kedvére tehet velem, amit akar? A menyasszonya vagyok, és követelem az ennek megfelelő bánásmódot, különben még meggondolom magam!

- Istennő! Istennő! - hallatszott Tom hangja, aki épp csatlakozott hozzájuk a fedélzeten. - Magával nem könnyű, hogyan is várhatja el, hogy aki szereti, az megtartóztassa önmagát. Biztosíthatom, hogy Padraic helyében én sem tudnám eljátszani a puritánt.

- Hisz miattad van az egész.

- Miattam? - kérdezte a férfi döbbenten.

- Miattad hát, te szőke pojáca! Hónapokig udvaroltatok nekem. Most, hogy döntöttem, Padraic azt állítja, boldog, te meg, hogy összetörtem a szívedet. Csak nem fogom ezek után beleverni az orrod a boldogságunkba. Attól, hogy elutasítottam az udvarlásodat, a barátságodat még nem utasítottam el. Márpedig egy jó barát törődik a másik érzéseivel.

- Nahát, Istennő, ez igazán kedves, de énmiattam Padraicot nem utasíthatod el. Ha együtt látlak benneteket, az csak segít abban, hogy napirendre térjek a történetek felett.

- Ezzel én is hasonlóképpen lennék - mondta Padraic.

Valentina felháborodottan nézett egyikről a másikra.

- Hah, férfiak! - kiáltott dühösen. - Egy életre végeztem mindkettőtökkel!

Miközben Valentina leviharzott a fedélzetről, Padraic megjegyezte:

- Nem gondolta komolyan, Tom.

- Tudom, tudom - azzal a két férfi megértőn összekacsintott. Tökéletesen megértették egymást. Egyetlen kimondott szó nélkül megkötötték a békét. Valentina feleségül megy Padraichoz, és Tom jó barátjuk lesz. Ilyen egyszerű az egész.

Két hónapja, hogy Isztambulban jártak, azóta a tavasz szépen kibontakozott. Már a hajóról látni lehetett a virágba borult kerteket és parkokat, melyekben ezrével virágoztak teljes színpompájukban a tulipánok.

Honnan tudta a Kira család, hogy aznap érkeznek, azt Val nem is sejtette. De a férfiakra a rakparton vártak a lovaik, Valentinára pedig a gyaloghintó. A Kira család egy elegánsan öltözött szolgáját vezették be a hajó szalonnájába, aki udvariasan meghajolt az utasok előtt.

- Jákob vagyok, Lady Esther személyes megbízottja. Úrnőm örömmel üdvözli önöket ismét Isztambulban, és kéri, hogy itt-tartózkodásuk alatt legyenek házának vendégei. Úgy vélte, örömet lagnak a szárazföldön, ahelyett hogy a hajóban maradnának.

- Csodálatos! - kiáltott fel Valentina boldogan – Megfűrödhetek!

Az urak nevettek, s még a méltóságteljes Jákob is megeresztett egy félmosolyt.

- Boldogan elfogadjuk Lady Esther szíves meghívását

- felelte Murrough. Jákob ismét meghajolt.

- A hölgyre és komornájára itt vár a közlekedési alkalmatosság. Ne hozzanak magukkal semmit. Mindenről gondoskodunk.

Valentina ismét a lefüggönyözött gyaloghintóban találta magát. A teherhordók megindultak vele hegynek fölfelé Balata gettójába.

- Meddig maradunk itt, asszonyom? - kérdezte Nelda. - Geoff azt mondta, az apja szeretne őszre hazaérni.

- Gondolom, haza is érünk, Nelda. Biztosra veszem, hogy a szultán anyja napokon belül fogad. Addig szeretném jól érezni magam ebben a gyönyörű városban.

- Hazaérni - álmódzott Nelda. - Szeretem az őszt, asszonyom! Szeretem a színeket, melyeket a fák magukra öltenek, a kis őszi ünnepeket. A Mindenszenteket, a Szent Mihály-napot! Ó, asszonyom! Gondolja, hogy Szent Mihály napjára hazaérünk?

- Hát persze, Nelda! Szent Mihály napja szeptember végén lesz, most meg még csak május végén járunk. Jóval Szent Mihály napja előtt otthon leszünk. Te nem élvezed az utazást?

- Asszonyom! - kiáltott Nelda felháborodottan. - Júliusban két éve lesz, hogy megözvegyült! Elég ebből. Szegény Lord Bürke örökké várjon asszonyomra?

- Pontosan úgy beszélsz, mint anyád - nevetett Valentina. - De semmi ok az aggodalomra. Mihelyt mama és Skye néni hírére veszik, hogy összeházasodunk, eljegyzés lesz Pearroc Royalban, mielőtt bármit is szólhatnánk. Mama nem hagyja, hogy Padraic kicsússzon a kezéből, és Uondolom, ebben Skye néni, aki alig várja, hogy Padraic végre megnősüljön, komoly segítségére lesz.

Úgy elmerültek a beszélgetésbe, hogy észre sem vették,

s máris megérkeztek a Kira-házba. Simon Kira felesége, Sarai jött elő üdvözlésükre. Ha Simon anyja még él, övé lett volna e megtiszteltetés.

- Légy üdvözölve, Lady Valentina. Esther nyomban látni kíván. Remélem, a hosszú út nem fárasztott el nagyon.

- Természetesen nyomban látni szeretném Esthert - felelte Valentina.

- Köszönöm - mondta Sarai. - Tudom, hogy nem könnyű vele, és már napok óta türelmetlenül várta az érkezéseteket. Odavezetlek, aztán komornádat a lakosztályodba kísérem.

- Igazán hálás vagyok a vendéglátásért - felelte Valentina.

- Nem bánod, hogy a gettóban kell laknod? - kérdezte Sarai.

- Ezen nem is gondolkodtam - felelte Valentina -, de most, hogy szóba hozod, nem. Egyáltalán nem bánom. Miért is bánnám?

- Mi zsidók vagyunk - hangzott a válasz.

- Én meg keresztény - jegyezte meg Valentina.

Sarai elmosolyodott ennek hallatán.

- Te vagy nagyon ártatlan vagy, Lady Valentina, vagy nagyon felvilágosult.

- Engem arra tanítottak, hogy önmagukért ítéljem meg az embereket, Lady Sarai, és ne más okoknál fogva - felelte Valentina. - Nénikém előszeretettel hívja föl azok figyelmét, akik zárva tartják szívüket, hogy Jézus maga is zsidó volt. Akkoriban még sem kereszténység, sem iszlám nem létezett, jól mondom?

- Bárcsak mindenki úgy gondolkodna, mint a nagy-nénéd és te magad, Lady Valentina. Akkor talán nekünk,

zsidóknak nem kellene fallal körülvett gettóban élnünk, amelynek a kapuit napnyugtakor bezárják, és csak napkeltekor nyitják ki. Már itt is vagyunk Esther lakosztályában. Kérlek, lépj be, Lady Valentina.

- Nahát! Végre itt vagy! - üdvözölte Esther Kira Valentinát. Esther egy pamlagon ült, párnákkal körülvéve, a lábára pókhálóvékony kék gyapjúkendőt terítettek.

- Megjöttem, Lady Esther. Hogy van?

- Vagyok olyan jól, ahogy egy vén kóró lehet, drága gyermekem, de meghalok a kíváncsiságtól, mesélj! Mondd el, mi történt Kaffában.

- Dzsavid kán herceg nem az apám - kezdte Valentina, aztán elmesélte, hogyan jutottak a geraj tatárok táborhelyének nyomára, hogyan ismerkedett meg Borte Katunnal, hogyan rabolta el Timur kán, végül az elképesztő hírt, hogy ennyi év után életben van Dzsavid kán.

- Hihetetlen! Hihetetlen! - kiáltott Esther Kira, és izgatottan összecsapta a kezét. - Dzsavid kán megmenekülése éppoly csodával határos, mint anyádé. A sors úgy akarta, hogy túléljék önmagukat, de ne együtt éljék le életüket. És biztos, hogy Timur kán meghalt? Már annyiszor megmenekült.

- Meghalt. Lefejezték, és a fejét közszemlére egy oszlopra tűzték. Meghalt egyszer s mindenkorra, Dzsavid kán pedig nyíltan a világ színe elé léphetett. Devlet kán ugyan kiváló hadvezér, de Dzsavid kán tartja kezében a dolgok irányítását.

- Értem - mondta rá Esther. - Mindig nagyon okos ember volt. És megmondod anyádnak, hogy életben maradt?

Valentina a fejét rázta.

- Dzsavid kán nem akarja, hogy anyám megtudja. Szerinte nincs értelme a régi emlékek megbolygatásának.

Tiszteletben tartom a véleményét, és e szerint fogok eljárni.

- Bölcs ember, mindig is az volt-jegyezte meg Esther Kíra. - Anyád akaratlanul is szerette, és őszintén megsiratta az elvesztését. Igen, Dzsavid kánnak igaza van. Ha anyád megtudná, hogy él, az csak feltépné a régi sebeket.

- Kérem, Esther Kíra, fogad engem a válíde szultána?

- Természetesen. Ragaszkodott is hozzá, hogy mihelyt visszatérsz Isztambulba, közöljem veled, s én máris futárt menesztettem a hírrel a palotába.

- És mit szolt a kiagyalt történetünkhöz anyám megmeneküléséről? - érdeklődött Valentina.

- Azt mondta, hogy anyád volt az egyetlen barátnője, és örül, hogy Allah megkímélte az életét. Azt mondta, nyilvánvalóan így akarta a Kismet, anyád végzete, hogy hazatérhessen angol férjéhez.

- Elmondta neki, miért szeretnék találkozni veled?

- Nem, gyermekem. Az a te dolgod - felelte Esther Kíra.

- Tudom - bólintott Valentina.

- Boldogabbnak látszol, gyermekem, mint amikor utoljára itt jártál. Öreg szemem annyira még nem gyöngült el, hogy ne lássam meg, ha valaki szerelmes.

- Szerelmes vagyok! - kiáltott Valentina boldogan. - Feleségül megyek unokatestvéremhez, Lord Burke-höz, miután hazatértünk Angliába. Éppen ezért alig várom, hogy küldetésem végére érjek.

- És a talány, amely idáig kergetett, még most is fontos számodra?

- Igen, az. Dzsavid kán nem az apám, efelől semmi kétség. De amíg meg nem tudom, hogy Murád szultán az apám-e, nem lehet nyugovásom.

- Legyen hát. Ha tudnod kell, bizonyára meg is fogod tudni.

Valentinát a beszélgetés után saját lakosztályába vezették. Ott találta Neldát, aki majd kibújt a bőréből.

- Ó, asszonyom! Látott már valaha is ilyen gyönyörű kilátást? - Azzal Valentinát kezénél fogva az ólomberakásos ablakhoz vonszolta, amely az egész falat beborította. Valentina lélegzete is elállt. A Kira - palota Balata legmagasabb pontjára épült, alatta virágzó mandulafák, tulipánágyások és kristálytisza vizet lövellő szökőkutak. Alant az Aranyszarv kikötője, s a túlparton Pera és Galata, a két ikerváros, amelyekben a keresztény közösségek éltek.

- Ha nem élhetnék Angliában, nem bánnám, ha erre a látványra ébrednék minden reggel. De jöjjön, asszonyom, nézzen körül a lakosztályában.

Valentina csak ámult-bámult a szépséges belső berendezés láttán. Utána gyönyörködve megcsodálta a szebbnél szebb ruhák tömkelegét.

- Kié ez a sok csoda? - tette fel a kérdést hangosan.

- Az öné, asszonyom - felelte Nelda. - Sarai asszony mondta, aki idehozott. Ha ezeket viseli, kimehet a városba - persze csakis megfelelő kíséret mellett. És a folyosó végén ott a fürdő, amelyben mindig van fürdőszolga.

- És hol vannak az urak? - kérdezte Valentina.

- Ők a férfiak szárnyában laknak, a ház túlfelén. Úgy látszik, itt ez a szokás.

- Nos, ha ez a szokás, szépen tudomásul vesszük, legalábbis addig, ameddig itt tartózkodunk, Isztambulban. Most pedig szívesen megfürödnek, és rád is rád férne a tisztálkodás. Keressük meg a fürdőszobát.

A hall túlfelén mosolygó cseléd tárta ki előttük a fürdőbe vezető ajtót. Fürdőszolgák siettek segítségükre a vetkőzésben Nelda legnagyobb zavarára.

- Csak nem akarják minden ruhánkat leszedni, ugye nem, asszonyom?

- De bizony, Nelda. Nem tisztálkodhat meg kellőképpen az, aki nem veti le a ruháját.

- De hát én még soha életemben nem voltam meztelen!
- jajveszékelt Nelda. - Mi odahaza fürdés közben is magunkon hagyjuk az inget! Tudom, maga nem, asszonyom, de mi otthon szégyenlősebbek vagyunk.

- Ingben nem lehet mosakodni - szólt rá Valentina határozottan. - Ráadásul itt ez a szokás, márpedig mi követjük a szokásokat, amíg itt vagyunk, vagy nem ebben állapodtunk meg?

Nelda elkeseredetten nézett úrnőjére, de hagyta, hogy a cselédek az utolsó ruhadarabot is levegyék róla. Sajnálatos módon ekkor az egyik fiatal cselédlány egy pillantást vetett Nelda szorosán összezárt lába között a barna fürtök kis háromszögére, s elnevette magát. Nelda céklavörös lett szégyenében, és maga elé kapta a kezét.

- Miért visel szőrzetet a komornája a szeméremdombján? - kérdezte egy másik cselédlány Valentinától.

- Maga nem olyan.

- Az én hazámban - magyarázta Valentina türelmesen - csak a gazdag úrihölgyek húzkodják ki onnan a szőrszálakat. A legtöbb nő nem teszi.

A cselédlány bólított.

- Különös szokásaik vannak, asszonyom - jegyezte meg a cselédlány, miközben Valentina alig állta meg, hogy el ne nevesse magát. Amikor lefordította a lány szavait, Nelda szégyenkezése felháborodásba csapott át.

- Még hogy az angol szokások volnának különösek? Nahát, asszonyom! Még ilyet! Meztelenül fürdőzni mások szeme láttára - az bezzeg nem különös!

-A mamád biztosan nem hiszi el, ha meghallja - gyöngyözött Valentina kacagása.

Meleg vízzel lelocsolták őket, lesikálták, majd ismét leöblítették. A két nőt külön-külön hatalmas márvány-medencébe állították. Mindkét medencéhez arany víz-levezető csatlakozott. A fürdőszolgák szagos szappannal szappanozni kezdték őket, mosdókesztyűvel és tengeri szivaccsal addig dörzsölték, amíg már habzott az egész testük. Ekkor újabb meleg vizes öblítés következett.

- Most kérem, fáradjanak át a fürdőbe, és csatlakozzanak a többiekhez - mondta a fürdőmester.

- Azt hittem, a fürdőben vagyunk - csodálkozott Nelda.

- Ez csak a külső helyiség, ahol az ember megtisztálkodik, hogy aztán megmártózhasson, s kedvére áztassa magát a nagy medencében.

- Nahát ilyet! - hápogott Nelda.

- Gyere közénk! - kiáltott Sarai Valentinának. - A hölgyek már alig várják, hogy megismerhessenek - Azzal a medencébe invitálta Valentinát.

- Egek ura! - suttozta Nelda. - Ez a sok pucérkodás csak bűnös dolog lehet!

Valentina szigorú pillantást vetett a komornájára, majd belépett a melegvizű, illatos medencébe, hogy elvegyüljön a többiekkel. Nelda, aki félt a víztől, a sarokba húzódott.

- Nálunk az a szokás, Lady Valentina, hogy a család tagjai együtt éljük életünket - mondta Sarai. - Kezdetben, amikor családunk felvirágzott, a fiúk maguk mögött hagyták Isztambult, hogy annyi országgal folytassanak

kereskedelmet, amennyivel csak lehetséges. Csupán Esther legidősebb fia, Solomon maradt Isztambulban. Az ő fiai - Simon apjának, Élinek a kivételével - szintén szét-szóródtak a világban, és még nagyobb befolyásra tettek szert. A férjem nemzedéke viszont mind itt maradt Isztambulban, s együtt bonyolította kereskedelmi tevékenységét, Nyugaton ugyanis már komolyan megvetette lábát a családnak. Mindannyian együtt élünk ebben a házban a gyerekeinkkel.

- És most hadd mutassam be a férjem bátyjainak feleségeit. Ez itt Ruth, Asher felesége, Shohannah, Cain felesége, Haghar, Dávid felesége és Sabra, Levi felesége.

Valentinát lenyűgözte a kedves, ifjú hölgyek köre. Voltak kisgyerekek is a fürdőben.

- Vannak gyerekeid? - kérdezte Sarai Valentinát.

- Későn mentem férjhez, és a férjem alig egy hónappal az esküvőnk után baleset következtében életét veszítette. Gyerekekre nem is volt idő - magyarázta Valentina.

- És nem mentél újból férjhez? - érdeklődött Shohannah.

- Menyasszonya vagyok az unokatestvéremnek, Lord Burke-nek, aki velünk utazik, s mihelyt visszatérünk Angliába, megtartjuk az esküvőt.

- És akkor biztosan lesznek gyerekeid, hisz a gyermek Isten áldása. Benne van a Bibliában. Én most is gyermeket várok, Sarai és Haghar nemkülönben - mondta Shohannah.

- És lehet, hogy én is - jegyezte meg a tizennégy esztendőös Sabra izgatottan. - Már öt hete, hogy nem jön meg a havibajom. A drága Levi csodás szerető.

- A drága Levi jó lármás szerető! - incselkedett Shohannah. - Rendszerint zeng a ház, amikor szeret-

keztek.

A többi asszony kuncogott. Sabra lelkesen folytatta:

- Csak remélhetem, hogy jó példát mutat a bátyjainak.

- Ashert kivéve, aki csak a pénz számlálásával van elfoglalva - nevetett Haghar.

- Asher nagyon jól bánik velem - mentegette Ruth. - Nincs okom panaszra. De mi tagadás, örülnék az újabb gyermekáldásnak.

- Nem is tudtam, hogy gyereket vársz - fordult Valentina Saraihoz.

- Még alig látszik. Meg aztán a dúsán redőzött ruha is takarja. Június végére várom a babát.

- Fiút szeretnél, vagy lányt?

- Egészséges gyermeket, ha Jahve is úgy akarja - hangozott a válasz. - A férfiembernek sosem elég a fiúgyerekből, de én nem bánám, ha ismét lányom születne. Dov és Aaron a három év korkülönbség ellenére jól elvannak, de Tamar eléggé magányos.

- Milyen nevet szánsz a gyermeknek? - kérdezte Valentina őszinte érdeklődéssel.

- Ha Jahve fiúgyermekkel áld meg bennünket, Rubennek fogjuk nevezni. Ha lány lesz, akkor Raphaelának. Én a lányomat szívem szerint inkább Rachelnek nevezném Simon nagynénje után. Rachel soha nem ment férjhez, odahaza maradt, és gondját viselte Esthernek.

Két éve halt meg, miközben Simon anyját igyekezett megmenteni valami titokzatos betegségtől. Aztán ő maga kapta el, és bele is halt.

- Simon anyja, Maryam, gyöngye teremtés volt. Öt fiút és három lányt szült a férjének, de mindig törekenynek tartották.

- Természetesen velünk ebédelsz - váltott témát Sarai,

amikor a fürdő után magára hagyta Valentinát a lakosztályában. - Leah, a cselédem majd érted jön.

A gyerekek külön étkeztek, a férfiak nemkülönben. Az asszonyok, cselédlányaikkal a nők részlegének ebédlőjében étkeztek. Egyszerű ebéd volt, de igen ízletes, és rendkívül bőséges. A végén török kávét szolgáltak fel, az idős kávéfőző asszony mindenkinek a csészéjébe külön darálta bele a babkávét. Valentina még soha nem ivott kávét, s amint az első korty forró, keserű folyadékot lenyelte, elfintorodott.

A csacsogás, amely korábban a fürdőt betöltötte, most az ebédlőben folytatódott. Az agg Esther büszkén trónolt az asztalfőn, déd- és ükunokái körében. Ahogy Valentina körülnézett a helyiségben, a saját, távoli családjára gondolt.

- Valentinát három napon belül fogadja a válide – közölte Esther váratlanul, és mosolyogva nyugtázta vendége meglepetését.

- Visszatért hát a küldönc?

- Igen, Valentina, éppen azelőtt jött meg a jeni szerájból, hogy leültünk vacsorázni. Szafije szeretettel vár. - Esther összecsapta a tenyerét, és az odasiető szolgálónak meghagyta: - Eredj a lakosztályomba, és kérd el Jákobtól az ajándékot, amelyet a válide küldött Valentinának.

- A válide ajándékot küldött nekem? - képedt el Valentina.

Esther Kira jelentőségteljesen mosolygott.

- Szafije tudja, mi az illem, gyermekeim. Fontos számára, hogy te is, meg anyád is kellemes emlékeket őrizzetek vele kapcsolatban. Amellett a családod kereskedelmi társasága, ha mégoly kicsiny is, de igencsak tehetős, és hatalommal bír, márpedig Szafije szemében ez

nagy dolog. Csak az arany és a hatalom az, ami számít.

Valentina lassan bólintott.

- Azt is mondta, hogy gonosz teremtés, és megvesztegethető, mégis barátkozik vele, Esther Kira. Miért?

Az öregasszony bölcsen mosolygott.

- Mert emlékszem rá még abból az időből, amikor nem volt ilyen, s mert szüksége van a barátságomra. És az, hogy állandó kapcsolatban állok az oszmán család hatalommal bíró asszonyaival, segíti családomat is a jólét és jó szerencse megtartásában. Amíg Jahve úgy látja jónak, hogy helyem van ezen a földön, addig szüksége van rám a családnak. Azonban érzem, hogy hamarosan búcsút kell vennem tőlük. Senkit nem ismertem, aki olyan sokáig élt volna, mint én.

Az asszonyok szelíden nevettek Esther megjegyzése hallatán, de Sarai megjegyezte:

- A halál angyala itt felejtett, Esther, s mikor segédje felhívja mulasztására a figyelmét, a halál angyala közölni fogja, hogy biztosan valami tévedés történt, az ugyanis teljességgel lehetetlen, hogy te még most is az élők sorában vagy. És amíg az angyal be nem látja, hogy ő maga tévedett, közöttünk maradsz, Esther.

- Nem, gyermekem, nem így van az. A halál angyala soha senkiről meg nem feledkezik. Hamarosan eljő az én időm. Érzem a csontjaimban.

Hirtelen csend ülte meg a helyiséget, s hogy megtörje, Valentina szólalt meg:

- Meséljen nekem a válidéről, Esther.

- Szafije. A szó jelentése tisztaság - kezdett neki Esther.

- A velencei Baffo család sarja. Tizenkét esztendő korában útnak indult Velencéből, hogy csatlakozzon a szüleihez Korfu szigetén, ahol apja volt a kormányzó. A hajót

török kalózkodtak el, Szafijét pedig Isztambulba hozták, és eladták a rabszolgapiacra. A szultán megbízottja, Kisler aga ott pillantotta meg, és megvásárolta a hárem számára. Megtanították, hogyan keltsse fel a szultán érdeklődését. S amikor eljött az ideje, meg is tette. Murád beleszeretett, s mindenkivel szemben előnyben részesítette. Ráadásul kölcsönös volt a vonzalom. Akkoriban Szafije még ártatlan volt. Édes, bizakodó és adakozó. Ő adott életet Murád szultán első fiának, Mehmednek, aki jelenleg szultánként uralkodik. Nur-U-Banu azonban féltékeny volt rá. Féltette fia fölött gyakorolt egyeduralmát, amire meg is volt minden oka, hiszen a szultán őszintén szerette Szafijét. Nur-U-Banu szebbnél szebb lányokkal kísértette a szultánt, hogy Szafije egyeduralmát megtörje. Amikor igyekezete végre sikerrel járt, Szafije élete megkeseredett. Murád anyján képtelen volt bosszút állni. Nur-U-Banu kezében volt a hatalom, s ahhoz, hogy Szafije megőrizhesse a szultán kegyeit, kénytelen volt lenyelni büszkeségét, és tudomásul venni, hogy ura háreme mind újabb lányokkal gazdagodik. Szafijéből megkeseredett asszony lett. De mert nem volt ostoba, hamar rájött, ha elveszíti a szultán kegyeit, akkor a fia is hasonlóképpen járhat, márpedig ettől fogva Szafije csak annak a gondolatnak élt, hogy egy szép napon majd belőle lesz a válide, s akkor ő lesz olyan befolyással Mehmedre, amilyen hatást most Nur-U-Banu gyakorol a fiára. Mehmed különös alak, de az anyját őszintén szereti. Amikor felnőtt, olyan heves vérmérsékletűvé vált, hogy nem volt maradása a palotában, egy távoli tartomány kormányzójává nevezték ki. Szafije állandó levelezésben állt vele, tájékoztatta a pletykákról, tanácsokkal és információkkal látta el. Mehmed mindenben kikérte az anyja ta-

nácsát. Miután a kötelék egyre szorosabbá vált kettejük között, Szafije már csak a szultán halálát várta, hogy fiából végre uralkodó lehessen. Amikor Murád végre meghalt, halálát addig titokban tartották, amíg a fia vissza nem érkezett Isztambulba. Addigra Murád feleségei már javában gyászoltak. És rettegetek is ugyanakkor. Mert tudták a szerencsétlenek, hogy mi vár rájuk. Mehmed királyi bíbort öltött magára, úgy lépett ki a hajójából. Követte apja aranypalástartó leterített cipruskoporsóját. A temetés után Mehmed keblére ölelte összes testvérét, és megígérte nekik, hogy nem esik bántódásuk. Aztán első dolga volt, hogy apja minden feleségének és fiúgyermekének, szám szerint tizenkilencnek, elvágatta a torkát. És ez mind Szafijének volt köszönhető. Valóban veszedelmes asszony. Istene az arany, és szeretője a hatalom!

- Ez nagyon félelmetesen hangzik, Esther Kira - mondta Valentina.

- Valóban félelmetes, gyermekem. De ha látnád, mindezt el sem hinnéd. És külsejét illetően ma sem észlelni rajta változást. Valaha vörösarany haja mára sárga-barackszínűvé fakult. De a tartása jó, és karcsúságát sem veszítette el. Viselkedése makulátlan, s tagadhatatlanul bájos. Kedvelni fogod, de ne bízz meg benne, vigyázz, mit beszélsz.

- Megfogadom a tanácsát, Esther Kira.

- Ó, itt a válíde ajándéka - szólott az öreg hölgy, és elvette a gyöngyökkel hímzett halványkék selyemzsebkendőt a cselédtől, majd Valentinának nyújtotta.

A zsebkendőt aranyzsineggel kötözték át, ami önmagában komoly értéket képviselt. Valentina kibontotta a zsineget, és a cselédlánynak ajándékozta. Aztán kinyi-

totta a zsebkendőt. A selyemből egy gyémánttal kirakott, aranylakattal lelakatolt, gyönyörűen faragott gyöngyház dobozka került elő. Valentina kinyitotta, és fölemelte a doboz tetejét.

- Isten a mennyekben! - kívánczolt a szájára önkéntelenül Tudor Erzsébet kedvenc szólása.

- Ó! - hangzott a kiáltás a körbeálló asszonyok szájából, akik mind köréje gyűltek, hogy el ne szalasszák a látványt.

- Nahát, asszonyom! Ez a magáé! - kerekedett el Nelda szeme.

- Igen, lányom, ez a nem akármilyen ajándék az asszonyodé - mondta Esther Kira, midőn megpillantotta az ajándékot. - Még engem is elkápráztat Szafije nagylelkűsége és jóindulata.

Valentina annyira megilletődött, hogy megérinteni sem merte a faragott dobozban fekete bársonyon fekvő ajándékot. Ehhez fogható nyakláncot még életében nem látott. Maga a lánc finoman megmunkált rózsaszínű arany, s az aranszemek között gyémántok, zafírok, smaragdok, ametisztek, aranyberillek, rubinok, sápadtzöld krizolitok és világoskék turmalinok váltakoztak. A nyakék közepén három hatalmas gyémánt függött. Mindegyik metszése különleges, a tiszta fehér gyémánt félhold alakú, a kék árnyalatú csillag formájú, középen pedig szív alakú, rózsaszínű gyémántkő'.

- Ehhez foghatót még életemben nem láttam - szólalt meg végül Valentina. - Lenyűgöző, szinte barbár szépség. És biztosan egy királyságot ér. Soha életemben nem volt még ilyen láncom, de nem is álmodtam, hogy valaha is lesz.

- Viselned kell, ha fölkeresed a válidét - mondta Sarai. -

Éppoly elégedett lesz a láttán, mint azzal, hogy kifejezésre juttatod háládat.

- De én mit ajándékozhatnék neki? Mit találjak ki, ami ehhez fogható?

- Ehhez foghatót ne is keress, gyermekem. Kivált, ha Szafije kedvében akarsz járni. Olyan ajándékot kell vinned, amely önmagában véve nagyszerű, de ezzel a nyakékkal egy napon nem is emlegethető. Mondd csak, milyen árukat hoztatok a Krímből?

- Csiszolatlan drágaköveket, pézsmát, fűszereket, szőrmét - próbálta emlékezetébe idézni Valentina. - Sok-sok cobolyt, arra emlékszem.

- Nagyszerű - mondta az öreg hölgy. - Akkor csináltunk egy cobolykeppet Szafijének, ékszer berakásos csattal. Annak nagyon fog örülni!

- De ki fogja megcsinálni? - jajdult fel Valentina. - Hisz mindössze csak három napunk van!

Esther Kira felnevetett.

- Meglesz addigra, gyermekem, megígérem.

Ha valaki képes a csodára, Esther Kira mindenképpen, ezért Valentina úgy érezte, hogy megfelelő kezekben tudhatja a válide ajándékának sorsát.

Aznap éjjel jobban aludt, mint hetek óta bármikor is, ám reggel úgy határozott, hogy megkeresi Padraicot és a többieket. Egy cselédet bízott meg a felkutatásukkal, de miután sokáig hiába várt, Sarai tűnt fel.

- Értésültem, hogy beszélni szeretnél a vőlegényeddel, de ő a többiekkel együtt elment. Átkeltek az Aranyszarv túlpartjára, hogy tiszteletüket tegyék Perában az angol követnél. Nem tudom, mikor érnek vissza, de gondoltam, talán volna kedved ma szétnézni Balatában. És esetleg holnap, ha a vőlegényed visszatér, megtekintitek Isz-

tambul nevezetességeit.

Hogy Padraic elment? Egyetlen szó nélkül? Valentina majd megpukkadt, de mit volt mit tenni? Beleegyezett, hogy Saraival tart. Magában azért tovább füstölgött. Isztambul lenyűgöző város, de neki egy cseppet sem tetszett a keleti társadalom szerkezete. Megtudta, hogy a legszerényebb házban is elkülönülten élnek az asszonyok. A ház egyik felében a férfiak, a másikban a nők, és középen van a közterület. Itt folytatták a Kirák banki ügyleteiket a saját szombatjuk és az iszlám szombat kivételével a hét minden napján.

A két elkülönült részt azonban egyformán rendezték be. A konyha volt az egyetlen hely, amely mindkét felet kiszolgált, ide azonban férfi nem tehetette be a lábát, ehelyett egy lyukon adták ki az ételt. És azon keresztül érkeztek vissza a piszkos edények. Külön fürdő állt a férfiak és külön a nők rendelkezésére. Csak a kerten osztottak egyformán. A férfi hálhatott a feleségénél, de az asszony nem léphette át a férfi küszöbét. Az asszonyokat tisztelték ugyan azért, mert életet adtak, gyerekeket neveltek és tápláltak, amellet megkapták az öregnek kijáró tiszteletet is, de azért alsóbbrendű teremtként kezelték őket, akik teljes védelemre szorulnak. A legtöbb nő elégedett volt ezzel a bánásmóddal, de akadtak olyan rendkívüli egyéniségek, mint például Esther, akik nem érték be a passzív szerepkörrel.

- Én képtelen volnék így élni - vallotta be Valentina Sarainak, miközben elhagyni készültek a házat.

-A mi életformánk ilyen, Valentina. Boldogok vagyunk, más életstílust nem ismerünk. Nekünk, zsidó asszonyoknak legalább nagyobb szabadságunk van, mint az iszlám híveinek. A gazdag iszlámhívő asszonyok gya-

korlatilag egész életüket a háremben töltik. Néha a tehetősek, mint például Szafije, kiteszik a lábukat hazulról, de az Isztambulban élő asszonyok java része ki sem lép az utcára. A szerényebb társadalmi helyzetű asszonyok jasmakot öltenek, amely alól csak a szemük látszik ki, és maguk intézik a bevásárlást. Rendszeresen eljárnak a közfürdőbe is. A tisztaságra nagy súlyt fektetnek Isztambulban. Néha a felsőbb rétegekbe tartozó asszonyok is ellátogatnak a fedett piacra, mert az csodás hely. Megkapsz ott mindent, amit csak el tudsz képzelni. Egyszer elmegyünk oda, mielőtt még hazamész Angliába.

A balatai gettóhoz foghatót Valentina még életében nem látott. Amikor megérkezett, a lefüggönyözött gyaloghintóból vajmi keveset látón a városból. Gyalogszerrel azonban más volt minden. Balata fényes, lármás városrész, amelyben egymás hegyén-hátán sorakoznak a házak, erkélyeiket ellepik a szivárvány minden színében pompázó virágok. A házak java része fából épült. A tűz mindig nagy veszélyt jelentett, kivált télen, amikor könnyen felboruló szénkályhákkal tüzeltek. Voltak a negyedikben magánházak, de voltak olyan épületek, amelyekben több család lakott egy-egy lakásban.

S mindenütt szökőkutak, mert a víznek igen nagy jelentősége volt a város életében. Több nyitott piac is volt Balatában. Valentina elképesztő választékát látta a szebbnél szebb virágoknak, zöldségeknek, a kikötőből származó friss halnak, vágásra kész, élő baromfinak.

Egy másik piacon csodás anyagokat látott - selymeket, brokátokat és káprázatos színekben finom vásznakot, valamint vastag, süppedős gyapjúszőnyegeket. Állványokon gyönyörű bőráru sorakozott, velencei üveg, észak-afrikai rézedények, gyöngyház berakású, ébenfa

bútorok. Egy kereskedő csak lámpákat árult, és egy cipész ott helyben elkészítette a megrendelt papucsot.

A harmadik piacon csak élő állatot árultak, kecskét, birkát, lovakat. Valentinát lenyűgözték az arabs telivérek. Megérezte, hogy ezek a paripák micsoda vágásra képesek, s nyomban eltűnődött, vajon ezek az állatok kibírnák-e az utat Angliáig.

- Szeretnék venni néhány lovat - mondta Sarainak, aki döbbenet bámult rá.

- Lovat? - kérdezett vissza. - Minek?

- Például azért, mert biztosan nagyszerűen lovagolnék ilyen paripán.

- Te lovagolsz? - nevetett Sarai bátortalanul. - Ugye, tréfálsz? Hát persze, hogy tréfálsz, én meg egy pillanatra elhittem, hogy nálatok a nők lovagolnak.

- Valóban lovagolnak - felelte Valentina határozottan. - A mi családunk tart lovakat. És ezek itt gyönyörű állatok, hozzájuk hasonlót még nem is láttam. Igen. Kivételesen gyönyörűek. Szerintem néhány belőlük nagyon jól tenne az állományunk felfrissítésének. Hat kancát szeretnék, és egy csődört. De megkérlek, hogy alkudj helyettem, mert az én nyelvtudásom nem hinném, hogy elegendő.

Sarai rémülten nézett rá.

- Én nem alkudhatok lovakra - suttogta. - Fogalmam sincs, hogyan kell!

- Gondolom, ugyanúgy, mint bármi másra. - Közben le nem vette a szemét egy gyönyörű fehér csődörről. Az tetszett neki a legjobban. - Úgy fogj hozzá, mintha egy gyűrűre vagy szép szőnyegre alkudnál. Kérdezd meg, mennyire tartja ezt a fehér csődört.

Sarai nagyot nyelt.

- A barátnőm külhonból jött, és a családja lovakat tart -

kezdte. - Tudni akarja, mibe kerül a fekete farkú és fekete sörényű fehér csödör.

- Hölgyem - felelte a kupec -, nekem nincs időm a szórakozásra. Nőknek nem adok el lovat.

Valentina ezt világosan megértette.

- Miért? - kérdezte. - Törvény tiltja Isztambulban, hogy nőknek lovakat adjanak el?

- Tudtommal semmiféle törvény nem tiltja - motyogott maga elé a kupec -, de tán nem ártana egy ilyen törvény. Valentina a ruhája zsebéből degeszre tömött erszényt húzott elő.

- Az én pénzem magának nem megfelelő? - kérdezte hangosan megpengetve az aranyakat.

Az ember megnyalta a szája szélét.

- Hány lovat akar? - kérdezte.

- Ez az egész állomány? - kérdezte Valentina. - Hová valók?

- A városon kívül lakom, asszonyom, s magam neveltem őket. Ezek az egyéveseim, és jobb példányokat keresve sem talál, itt csapjon halálra Jahve, ha nem mondok igazat!

- Egy csödört akarok és hat kancát, tenyésztésre. De egészségesek legyenek, hogy kibírják a tengeri utat Angliába.

- Ha valóan ért a lovakhoz, akkor nem lehetnek kétségei hogy ezek egészséges állatok, asszonyom.

- Mit kér a fehér csödörért? - kérdezte Valentina. A férfi megmondta.

Sarai lélegzete is elakadt.

- Gazember! - kiáltott. - Azt még én is tudom, hogy egy ló nem kerülhet ennyibe. Gyere, Valentina! Ez az ember rabló! Nem hagyhatom, hogy ilyenekkel üzletelj, mert

még a családom hírnevét kezdi ki a szóbeszéd, amiért ilyen alakokkal szóba elegyedtünk. A Kirak nem csapnak be senkit.

A lókupec egyik asszonyról a másikra nézett, majd elsápadt - A Kira családból való, asszonyom?

- Igen - mondta Sarai büszkén.

- Asszonyom bocsánatáért esedezem - mondta a férfi - Nem is értem, mi szállt meg, amikor ekkora összeget mondtam. Ha a felét megadja, akkor megkapom azt, ami az állatért valójában megillet.

Sarai egyszeriben elemében érezte magát. Valentinának igaza volt. Pontosan úgy ment minden, mintha egy drágakövet vagy szőnyeget akart volna megvenni. Most kezdett csak igazán alkudozni. Végre sikerült megkötniük az üzletet.

Amikor hazaértek, Valentina legnagyobb bosszúságára arról értesült, hogy az urak úgy döntöttek, még egy-két napig Perában maradnak, s vadászni mennek a követtel a Perán túli hegyek közé.

- Mégis, mit képzelsz, hogy ő valami szultán, én meg a rabszolgája vagyok, hogy itt hagy egyedül, és így bánik velem? - füstölgött Valentina Neldának. - Nagyon hamar beilleszkedett ebbe a világba. Na de hamarosan eljön az én időm!

- Ó, asszonyom! Hogy az ártatlan képe ellenére milyen zabolátlan tud lenni! Remélem, odahaza is a szolgálatában maradhatok. Olyan unalmas lenne, ha vissza kéne térnem a régi életembe, vagy netán máris férjhez mehetnék. Inkább maradnék asszonyom szolgálatában.

- Maradsz is, Nelda, mert igen meg vagyok veled elégedve. Anyád, Isten áldja meg a jó teremtést, mindig úgy bánt velem, mint egy gyerekkel, pedig már rég nem

vagyok az.

- Akkor bízson rá egy rakás gyereket, hogy legyen mit őriznie, asszonyom. Meglátja, meg lesz elégedve.

Valentina felnevetett.

- Tudod mit, Nelda? Meg is teszem!

11

A Kira-ház teljes női részlege azon fáradozott, hogy Valentinát felkészítsék a találkozóra a válide Szafijével. Reggel megfürdették, de úgy, ahogy még soha annak előtte. Ezután krémekkel dörzsölték be a bőrét, és illatosították.

Ruháit maga Esther válogatta össze, mondván, ha Valentinával meg lesz elégedve a válide, abból a Kira családnak is csak haszna lehet.

- A szépségedet elkendőzni lehetetlenség, ezért meg se próbáljuk - mondta Esther. - Ha Szafijén netán eluralkodik a féltékenység, meglehet az a jó érzése, hogy ez az egyetlen terület, amelyben elmarad mögötted.

- Bár csak itt volna Padraic, hogy lásson ebben az öltözékben.

- Éppen olyan vagy, mint én - nevetett Esther. - Gondolom, neheztelsz is kissé, amiért a vőlegényed faképnél hagyott, és vadászni ment a barátaival.

- Valóban bosszant a dolog. Angliában én is meghívást kaptam volna, hogy vegyek részt a vadászaton.

- Elképesztő, hogy a te hazádban mit meg nem tesznek az asszonyok. De teljességgel egyetértek. Nem bánám, ha az én leszármazottaim között is akadnának ilyen

független szellemek.

-Akadnak, hogyanne akadnának! Ha látta volna, hogyan alkudozott Sarai a lovakra!

- Azt bizony szívesen végignézttem volna.

Közben a válíde nyakékét föladták Valentinára. Aztán Valentina legnagyobb meglepetésére maga Esther illesztett szépséges könnycsepp alakú gyémánt fülbevalót a fülébe.

- Ezt tőlem kapod ajándékba, gyermekem, hogy emlékeztessé tegyem isztambuli utadat.

Valentina szemét könnyek lepték el.

- Köszönöm - mondta szemérmesen, miközben a cselédlány sietve letörölte a szemét, nehogy elmaszatalódjon a festék.

Végül elegáns, kívül lila, belül rózsaszín selyemköntöst borítottak a vállára, amelyet bíbor jade-kő csattal fogtak össze. Valentina fejére borította a kapucnit, mályvaszínű selyemfátylat illesztett az arca elé, s így csak gyönyörű szeme volt látható.

Az udvarban besegítették Esther gyaloghintójába, Sarai is vele tartott.

- Ne feledd, amit mondtam - figyelmeztette Esther.

-Vigyázz, mit beszélsz, mert hiába kedves és megnyerő Szafije, veszedelmes, mint egy mérges kígyó. Jahve örködjön feletted, gyermekem.

Azzal az öreg hölgy intett, és összehúzta a hintó függönyét. A gyaloghintó fölemelkedett, s ők megindultak a gettóból az oszmán szultánok palotája, a jeni szeráj felé vezető úton.

Útközben Sarai elmesélte, hogyan épült fel a Kira család otthona, majd Valentina mondta el, hogyan élnek ők odahaza Pearroc Royalban.

- Hiába élünk más kultúrában, és követünk más vallást
- mondta Sarai -, azért én úgy érzem, sok bennünk a közös vonás, Valentina. Való igaz, hogy az angol nők sokkal függetlenebbek, de a mi életünk éppúgy a család körül forog, mint az övék. Azt hiszem, ha az emberek többet tudnának egymásról, kevesebb volna a háború és félreértés az emberiség egyes népcsoportjai és kultúrái között. Talán azért teremtett bennünket Jahve különbözőnek, hogy ily módon megtanuljunk megbecsülni és méltányolni egymást. - Elhallgatott. Hihetetlenül mélyen-szántó gondolat volt ez egy olyan asszonytól, aki a hagyományok teljes zártságában élte életét.

Ahogy a palota közelébe ének, a tömeg gyérülni kezdett, majd akkora lett a csend, hogy ismét hallani lehetett a madárszót.

A gyaloghintó megállt. Váratlanul félrevonták a függönyt, és egy janicsár dugta be az ablakon a fejét.

- Mi járatban?

- A válide várja a hölgyet - mondta Sarai Kira.

A janicsár feje eltűnt, s ők bebocsáttatást nyertek az első kapun.

- Most a palota első udvarában járunk - mondta Sarui.

- Hány udvara van a palotának? - kérdezte Valentina.

- Négy - hangzott a felelet.

A gyaloghintó ismét megállt, és egy újabb fej jelent meg az ablakban.

- A válide vár minket - közölte Sarai anélkül, hogy megvárta volna a kérdést. A függönyt ismét összehúzták.

- Most a középső kapun jutunk át, és a második udvarba érkezünk - folytatta. Majd föllebbentette a függöny sarkát. - Kukkants ki, és vess egy pillantást a kertre.

A hatalmas udvar maga volt a kert. Szébbnél szebb

virágok ontották körös-körül virágjaikat. Kertészek hada sürgött - forgott mindenütt.

- Ezek a kertészek egyben a szultán kivégzőosztagát is alkotják. Nagyszerűen bánnak a nyíllal. Most érünk a Kocsi kapuhoz, amely az egyik a Háremük öt bejárata közül. Ha belül kerülünk, kiszállunk a hintóból, és gyalog folytatjuk utunkat. Mielőtt a válidéhez érünk, át kell jutnunk a Fekete Eunuchok és Kisler aga birodalmán. Meglehet, hogy személyesen Ali Zijához is lesz szerencsénk, akinél kevés gonoszabb embert hordott a föld a hátán. Olthatatlan szenvedéllyel gyűlöli családunkat, de Esther befolyása még mindig túl nagy ahhoz, hogy ártani tudjon nekünk.

- Miért gyűlöli a Kirakat? - kérdezte Valentina.

- Gondolom, azért, mert Esther az élő kapocs ahhoz az időkhöz, amikor az oszmán szultánok még nagyok és erősek voltak, és kegyencnőik meg eunuchjaik befolyása nélkül is képesek voltak irányítani a birodalmat. Amíg Esther életben van, jelenléte arra emlékezteti Ali Ziját, hogy lehet még a birodalomnak erős kezű uralkodója. Márpedig ez neki egy csepp se volna kedvére való. I. Szelim óta nincs a birodalomnak erős embere - fejezte be Sarai suttogva, mert időközben harmadszor is megállt a gyaloghintó. - Most értünk a Kocsi kapuhoz.

A két nőt inasok segítették ki a kocsiból. Egy fiatal eunuch állt a közelben.

- Kira asszony és az angol hölgy érkezett? - kérdezte fejhangon.

Sarai szemét lesütve bólintott.

- Kövessenek - mondta az eunuch, és bevezette őket egy kis, kupolás helyiségbe, amelyből sok-sok ajtó nyílt.

- Ezeknek az ajtóknak állítólag bűvös hatalma van

-suttogta Sarai Valentina fülébe. - Állítólag kétszer is megesett, hogy valaki bement rajtuk, és soha többé senki emberfia nem látta. Egyszer egy eunuch menekült oda a szultán haragja elől, más alkalommal egy rabszolgálynak játszott bújócskát.

Hirtelen, olyan hirtelen, hogy Valentina ijedtében össze is rezzent, egy magas, kirívóan öltözött férfi toppant eléjük.

- Ó, aga - suttogta Sarai udvariasan.

- Lady Sarai - motyogta maga elé a férfit, s várta, hogy a másik hölgyet bemutassák neki.

- Bemutatom Lady Barrowst, aki a válide látogatására jött. - További felvilágosítással nem szolgált, ami látnivalóan bosszantotta Ali Ziját, aki kezét kinyújtva meglazította Valentina fátylát, amely leesett, s látni engedte vonásait.

Valentina lesütötte a szemét, mire Ali Zija ráfordult:

- Emeld föl a tekintetedet, asszony. Látni akarom a szemed színét.

Valentina a szemébe nézett, és minden akaraterejére szüksége volt, hogy el ne húzódjon Kisler aga elől, aki megragadta az állát. Úgy hallotta, hogy az eunuchok kövérek, de Ali Zija nem volt az. A hatalmas termetű férfin nyoma nem volt hájnak. Arca keskeny, barna, pofacsontja széles, álla éles, orra horgas, szája keskeny, összehúzott, sötét szeme fölött ívelt szemhéja kifejezetten hullőre emlékeztet.

- Pompás - jegyezte meg magas fejhangon, amely leginkább kígyósziszegésre emlékeztetett. - Gyönyörű vagy, dicsőségére válnál uram háremének. Kár, hogy nem vagy rabszolga, mert gazdád meggazdagodhatna rajtad, ha a szultán háremének megvásárolhatnálak.

- Lady Barrows gazdag, tehetős asszony Angliában. A királynő szolgálatában áll - vágta rá Sarai sietve.

- Valóban? A hatalmas Szűz Királynő kegyeltje, aki levelezésben áll a válidével?

- Valóban - felelte Valentina. - Ófelsége udvarhölgyeinek vagyok a felvigyázója, akik mind híres családok sarjai, és a királynőt szolgálják.

- Kár - sóhajtott az aga. - Nagy kár, hogy egy ilyen nőt nem szerezhettek meg az uram számára. - Majd észbe kapván, így folytatta: - A válide igen elégedett az ajándékával, asszonyom, s kéreti, hogy fáradjon be hozzá. Kérem, kövessenek. - Azzal megindult a hölgyekkel a Háremlik felé. Amikor beléptek a hárem főkapuján, balra indultak egy hosszú folyosón.

- Ezen a folyosón hozzák a konyhából az ételt - suttogta Sarai. Amikor élesen jobbra kanyarodtak, megjegyezte: - Ez a rabszolgányok folyosója. - Kértek egy gyönyörű rózsakertbe. - Ez a válide saját kertje - súgta Sarai.

Ali Zija a váróterembe vezette a két nőt, majd sietve a szomszédos helyiségbe távozott, hogy közölje a válidével vendégei megérkezését.

Sarai elővarázsolt két fejre való fátyolt a zsebéből, és az egyiket Valentina kezébe nyomta.

- Az a szokás, hogy bensőséges vagy különleges alkalmaktól eltekintve, fedett fejjel járunk.

Alighogy Valentina beborította a fátyollal a fejét, Ali Zija visszatért, és a következőket mondta Sarainak:

- Úrnóm, a válide kéri, hogy itt várakozzék, vagy ha óhajtja, dolgát intézendő átmehet a szerájba. - Azzal hullőtekintetét Valentinára fordítva folytatta: - Úrnóm, a válide, kéreti Mardzsalla leányát, hogy lépjen be a szalonba.

Valentina megremegett, midőn a Mardzsalla leánya megszólítás elhangzott. Az ő anyja Aidán St. Michael, tisztességes angol úriasszony, nem valami egzotikus teremtés, aki egy ilyen palotában éli életét. Pedig valaha éppenséggel itt élt. Az immáron halott szultán, akiről még az is kiderülhet, hogy az apja, kétségbeesett rabszolgájaként.

Ahogy Kislar aga nyomában a szalonba lépett, azt se tudta, merre forduljon. Életében még ilyen gyönyörű termet nem látott. Az ólomberakásos üvegablakok a válide kertjére néztek. A falakat halvány gyümölcsfa burkolat borította. A márványpadlót virágberakások díszítették. Apadió rózsaszínű volt, aranyozott szegéllyel. A padlón vastag, puha, krémszínű, rózsaszínes kék szőnyegek. A bútorzat gyöngyház berakású ébenfából készült, aranyfoglatban féldrágakő díszítéssel. Az asztalokon virággal teli edények illatosították a helyiséget, s közöttük hosszú szőrű macskák mászkáltak.

- Jer közelebb, gyermekem - hangzott fel egy dallamos hang a terem túlfeléből. Amikor Valentina megfordult, apró termetű, gyönyörű asszonyt látott, amint királyi eleganciával hátrahanyatlott egy rózsaszínű bársonykanapén.

Valentina megállt a válide szultána előtt, és tökéletesen bókolt.

- Nagyon szépen csináltad - mondta Szafije elismerően.
- Látom, a Kirak megfelelően fölkészítettek. Valaha anyád is ilyen öltözékben járult elém. A bőrét, a tartását, az alakját mind örökölted, de te sokkalta szebb vagy, mint Mardzsalla. Ha fiatalabb volnék, gyermekem, bizonytalán irigykedve tekintenék rád - fejezte be őszintén.

- Igazán nagylelkű, hogy ilyen bókokkal áraszt el,

asszonyom - felelte Valentina, akit egy másodpercre sem kápráztattak el a hamis szavak -, de mi az én szépségem Mehmed szultán gyönyörű édesanyjáéhoz képest, akinek én most szeretném megköszönni csodálatos ajándékát.

- Anyád jó modorát is örökölted, gyermekem, és a szépérzékét nemkülönben. Nem is hinnéd, mennyire meglepődtem, amikor Esther Kirától értesültem csodás megmenekülésének történetéről, miután merényletet kísérelt meg drága jó uram ellen. Esther csak röviden számolt be nekem, azt mondta, majd tőled megtudom részletesen, mi történt.

- A történetek részben anyámtól, részben megmentői elbeszéléséből ismertek - kezdett hozzá Valentina, s azzal előadta a Szafije érdeklődését kielégítő, hihetőnek hangzó változatot. Amikor ahhoz a részhez ért, hogy a tengerbe hajított zsákot kifogták az angol matrózok, majd átadták az első arra járó hajónak, amely történetesen az O'Malley-Small családi kereskedelmi hajója volt, fedélzetén Mardzsalla férjével, aki hónapok óta kereste eltűnt hitvesét, és épp úton volt Isztambulba, Szafije őszinte megrendültséggel felsóhajtott.

- Milyen csodásan romantikus történet! Anyád váltig hangoztatta, hogy a férje minden körülmények között visszafogadja, de mi egyetlen percig nem hittünk neki. Mondd tovább, gyermekem!

- Anyám a hazatérését követő egy éven belül életet adott nekem. De én néhány hónappal ezelőtt egy véletlenül elejtett szóból megtudtam, hogy korántsem biztos apám kiléte. Anyám ugyanis gyors egymásutánban Dzsavid kánnal, Murád szultánnal és a férjével is együtt hált. Azt már sikerült kinyomoznom, hogy Dzsavid kán lánya semmiképpen nem lehetek, de az még nem bizo-

nyos, hogy... nem Murád szultán-e az apám.

Szafije elsápadt, kezét a szívére szorította.

- Ha netán bármelyik szülőmre hasonlítanék, nem volna probléma. De sem anyámra, sem a férjére nem hasonlítok. Drága asszonyom, nézzen rám. Könyörgöm! Fefedez rajtam egyetlen vonást, ami arra engedne következtetni, hogy Murád szultán lánya volnék? Látja ennek akár a legkisebb jelét?

Szafije figyelmesen tanulmányozta Valentina arcát. Előbb a bal, aztán a jobb profilját vette szemügyre.

- A vonásaidban semmi ismerősét nem fedezek fel, gyermekem. De ha ez nem volna eléggé megnyugtató, elmondok neked egy titkot, amely végképpen meg fog győzni afelől, hogy Murád nem lehetett az apád. S hogy miért mondom el? Azért, mert anyád volt egész életemben az egyetlen, igaz barátnőm. Amikor rájöttem, hogy a férjem - anyja nyomásának engedve - szebbnél szebb lányokkal tölti meg háremét, meg akartam bizonyosodni afelől, hogy nem nemz olyan gyermeket, aki idővel megkaparinthatja a trónt az én fiam, Mehmed orra elől. Három bizalmasom segítségével olyan főzetet kevertem az asszonyok ételébe, amely megakadályozza, hogy Murád magva megfogadjon. Anyósom, a rettegett Nur-U-Banu rájött, s bizalmasaimnak egyik percről a másikra örökre nyoma vészett. Ezt fenyegetésnek szánta, s meg is értettem, hogy ha nem hagyok fel praktikáimmal, én következem. Felhagytam hát vele egészen addig, amíg Murád úgy nem határozott, hogy anyádat is kedvesévé teszi. Tudtam, hogy össze kell szednem a bátorságomat, s a magam szakállára ismét be kell vetnem a titkos főzetet.

- Valóban fennállt a veszély, hogy a fiát, Mehmedet félreállítja?

- Az uram erős kezű uralkodó volt, de az anyja hatása alatt állt - magyarázta Szafije. - Az a tény, hogy anyád ellenállt neki, csak jobban felajzotta. Nálunk a nők zokszó nélkül, sőt mi több, örömmel tudomásul veszik a rájuk kirótt végzetet. Anyád nem tartozott ezek közé, ami csak még kívánatosabbá tette Murád szemében. Én pedig teljességgel tudatában voltam, hogyha anyádtól fiúgyermek születik, az komoly riválisa lehet Mehmednek. A többi nőt nem bántam. A tőlük született fiakat sem. De anyád a barátnőm volt, és a barátságát nem akartam elveszíteni. Így aztán ismét elkészítettem a főzetet, és anyád ételébe vegyítettem. Ő persze nem is sejtette, én azonban egészen biztosan tudom, hogy naponta megkapta a kellő mennyiséget. Ezért biztos, gyermekem, hogy nem lehetsz Murád szultán leánya. Ha Dzsavid kán lánya sem vagy, akkor kizárólag angol apád gyermeke lehetsz.

Mintha hirtelen hatalmas súlyt emeltek volna le Valentina válláról. Valóban az apja lánya! Szentül hitte, hogy Szafijének semmi oka rá, hogy becsapja, hogy az imént az igazat mondta. Könnyekkel a szemében térdre esett, és megcsókolta Szafije kezét.

- Köszönöm, drága asszonyom! - zokogta. - Köszönöm!

Meglepő gyöngédség csillant Szafije szemében. Megsimogatta Valentina sötét haját a leheletvékony fátyol alatt, és olyan halkán sóhajtott, hogy Valentina abban sem volt biztos, hogy valóban hallotta.

- Bizonyára nagyon szereted apádat, gyermekem, hogy a kedvéért ilyen veszedelmes útra vállalkoztál. Egészen bizonyos, hogy Allah örködött fölötted, és vezérelt utadon. De gyere közelebb, ülj ide mellém, fogyasszunk

frissítőket, és közben mesélj nekem drága barátnőmről, Mardzsalláról. Hogy bánt vele az idő? Vannak fiú- és lánytestvéreid?

- Ó, igen, asszonyom! -Azzal Valentina áttelepedett a válide mellé, és megkezdte beszámolóját anyja angliai életéről és a magáéről.

Ekkor hirtelen felpattant a Szafije termébe vezető ajtó, és egy káprázatos ruhába öltözött férfi jelent meg a küszöbön. Hatalmas léptekkel Szafije előtt termett, és sietve fél térdre ereszkedett. Amikor ismét kiegyenesedett, a két asszony fölé tornyosult.

- Anyám, értesültem, hogy társaságod van, és sietve idejöttem, hogy a külföldi látogatóval megismerkedhessen. - III. Mehmed szultán magas ember volt, nagy testű, aki már hízásnak indult. Táskás szeme arról árulkodott, hogy igencsak kedveli a bort, aminek a fogyasztását az iszlám tiltja. Hosszú orra alatt bajuszt viselt. Szakálla szénfekete. Hatalmas, gyémántokkal ékesített turbánja a valóságosnál is magasabbnak láttatta.

Merészen hüvelyk- és mutatóujja közé fogta Valentina arcát, sötét szemével az arcát pásztázta, s a látvány igencsak elbűvölte.

- A szeme ékkőként ragyog, és a bőre akár a legfino-
mabb bursai selyem - közölte anyjával. - Nekem szántad, anyám? Ezúttal fölülmúltad önmagadat!

Szafije, aki ez idáig mindent elkövetett, hogy Valentinára kedvező hatást gyakoroljon, majd megpukkadt mérgében. A szeme elkeskenyedett, s metsző, gunyoros hangon közölte:

- Mehmed! Ennél azért jobb modorúnak ismertelek. Úgy viselkedsz, mint egy kisfiú, aki megpillantja a hön áhított cukorkát! Ez a hölgy a vendégem, nem holmi

rabszolgalány.

- Megláttam s megkívántam - felelte a szultán. - Tán engem, a világbirodalom urát, Allah árnyékát meg lehet fosztani attól, amit megkívánok? Elképzelhetetlen, anyám!

- Akkor el kell viselned az elképzelhetetlent. Mehmed, ez a hölgy a féltestvéred. Emlékszel? Nemrégiben említettem, hogy Mardzsalla valamikor merényletet kísérelt meg apád ellen. Halálra ítélték, de csodával határos módon megmenekült. Miután szerencsésen hazatért, megszületett a leánya, apád gyermeke, a te féltestvéred. Köszönd kellőképpen, és fogd rövid pórásra vágyaiddat.

- A testvérem? Ezt a szerencsétlenséget! – kedvetlenedett el a szultán. Tekintetét Valentinára fordította. A kívánásnak nyoma sem maradt szemében. - Üdvözöllek testvérem.

- Uram - felelte Valentina.

- Milyen kedvesen cseng a hangja - kesergett Mehmed.

- Nem bírom elviselni, anyám! Hadd távozzam hát, s keressék enyhülést csalódottságomra valahol máshol.

Szafije megpaskolta fia kövér kezét.

- Az imént érkezett fél tucat cserkesz hajadon, Ali Zija most jelentette. Eredj, vedd őket szemügyre.

A szultán nagy sóhajtozások közepette távozott anyja lakosztályából. Szafije Valentinához fordult.

- Gondolom rájöttél, miért mondtam neki, hogy a féltestvére vagy. Természetesen szó sincs róla, de ha nem mondom, addig nem lett volna nyugovása, amíg ágyába nem vonszol. Márpedig tudom, hogy te nem erre vágysz, Valentina. Esther Kirától értesültem, hogy van jegyesed.

- Valóban, asszonyom, és a jegyesem itt van velem Isztambulban.

- Mikor készülsz hazautazni, Valentina?

- Két-három napon belül, asszonyom. Semmi szükség a további maradásra, s haza kell jutnunk, mielőtt az őszi szelek feltámadnak tengereinken. Anyám biztosan alig várja beszámolómat a kalandjaimról, én pedig minél előbb szeretném tudtára adni apámnak, mennyire szeretem! Legelkeseredettebb óráimban megesküdtöm, hogy ő az igazi apám. De ha mégse lett volna az, az irántam érzett szeretetén ez egy cseppet se változtat. Most, hogy minden kétségem eloszlott, amilyen gyorsan lehetséges, szeretnék hazajutni!

- Ez természetes - mondta Szafije együttérzőn. - Én viszont egy szívességre kérnélek, Valentina. Holnap reggel egy küldönccel csomagot küldetek a szállásodra, és kérlek, vidd el anyádnak. Megteszed?

- Örömmel, Lady Validé!

A látogatás elérte célját, s Valentina búcsút vett Szafijétól. Sarai társaságában a Kira család gyaloghintójához kísérték őket, amely a trónteremmel szemközt álló Boldogság kapuban várt rájuk. Egy fiatal, franciául beszélő eunuch menet közben felhívta a látványosságokra Valentina figyelmét. Érdeklődését annyira lekötötték a hallottak, hogy észre se vette, hogy egy nagy fa árnyékában a szultán áll egy férfi társaságában.

- A féltestvérem - csikorgatta fogát a szultán Csikalazade pasának. - Királyságomat adtam volna, hogy az enyém legyen, de a vérfertőzés még nekem is megálljt parancsol.

- A féltestvéred? - kérdezte a vezír elképedten.

- Igen. Apám egyik hajdan volt kegyeltjének, Mardzsallának a lánya. Sajnos, Mardzsalla viszont egy

cseppet sem kedvelte apámat. - Látván, hogy Csikalazade pasa nem érti, sietve elmesélte Mardzsalla lázadását az apja ellen, majd a halálra ítéltetését.

- Találkoztam az angol hölgygel néhány hónapja Esther Kira házában - mondta a vezír a szultánnak. - Magam is megkívántam, uram.

A szultán elgondolkodva vonta össze a szemöldökét.

- Nagy kár, Csika, hogy mindkettőnknek csalódnunk kell. Nemdebár?

- Uram? - A vezír biztos akart lenni abban, hogy jól értette a szultán célzását.

- Ha szépséges féltestvéremnek nyoma vész, mielőtt elhagyná Isztambult, nem sokat tehetnénk, hogy a nyomára bukkanjunk. Természetesen ragaszkodni fogok hozzá, hogy az összes rabszolgapiacot és bordélyt alaposan átkutassák, és elítélem az aljas tettet, de kötve hiszem, hogy a lány előkerülne - suttogta a szultán. - Aztán, ugye, majd elmeséled, micsoda élmény volt, Csika?

- Talán uram szívesen végignézné a diadalomat - jegyezte meg a vezír halkán.

- Nem bánnád? - kérdezte a szultán, s a hangjába kisfiús izgalom vegyült.

- Rendkívüli örömökre szolgálna, ha ilyen élvezetben részesíthetném, uram. Soha még nőt így nem kívántam, amióta a drága Incsilim meghalt. Ó minden más nőtől elvette a kedvemet. A szerelem szerintem harc árán az igazi, a hárememben található leányzók viszont halálra untatnak. És önt, uram, szívesen elszórakoztatnám ennek a vadmacskának a megszelídítésével.

- Hogyan akarod elfogni? - kérdezte a szultán izgatottan.

- Még nem tudom, uram. Előbb meg kell tudnom, mik a tervei az elkövetkező egy-két napra. Gyanítom, hogy nincs sok időm.

- Az elrablásban nem vehetek részt - mondta a szultán.
- Őszintén kell azt mondanom, hogy nincs tudomásom semmiről. Anyám átható tekintetével egyből rájön, mikor hazudok, és mikor vagyok őszinte - fejezte be Mehmed bosszúsan. - Ha a lány eltűnik, a Kirak rögtön fel fogják keresni anyámat, ebben egészen biztos vagyok. Büszkék rá, hogy kapcsolatban állnak velünk, bár hogy minek nekünk ez a kapcsolat, meg nem mondhatom. Ez valami családi hagyomány, és azzal a nyomorult öregasszonnyal, a család fejével van kapcsolatban. Meggyőzően kell eljátszanom a szerepemet, Csika, ha át akarom őket ejteni. Mondd csak, rá fogod venni, hogy könyörögjön a kegyeidért?

- Könyörögni fog - mosolygott a vezír magabiztosan. A szultán tekintete a Boldogság kapu felé kalandozott, amelyen a Kira-gyaloghíntó az imént távozott.

- Bár ne volna a testvérem - sóhajtott.

Valentina nevetve számolt be a történetről Sarainak.

- A válíde azt mondta neki, hogy a féltestvére vagyok. Láttad volna a csalódonságot az arcán! El sem hinnéd, mennyire megkönnyebbültem, amikor a válíde így védelmébe vett. Inkább öngyilkos lennék, semhogy egy ilyen alak megérintsen.

- Állítólag olyan, mint az apja. - Sarai suttogása alig volt hallható. - Telhetetlen, és csupa kéjvágy. Az ő uralmuk alatt a szép nők ára kétszeresére, háromszorosára nőtt a rabszolgapiacon.

- Te meg a családod nagyon jók voltatok hozzám. De

most, hogy a titok végére jártam, alig várom, hogy hazainduljak. Ha a királynő még életben van, feltett szándékom, hogy megkérem Padraicot, hadd maradjak a királynő szolgálatában. Olyan magányos szegény.

- Nincs családja? - csodálkozott Sarai.

- Nincs. A testvérei utódok nélkül haltak meg, ő pedig soha nem ment férjhez. Vannak unokatestvérei, de senki nem áll hozzá közel. A trónörökös a legnagyobb vetélytársának, az egyik unokatestvérének a fia.

- Szegény. Értem már, miért olyan szerencsés Esther, és miért nem akarózik eltávoznia.

- Esther örökké fog élni - nevetett Valentina. – Tele van életkedvvel.

- De annyira lelassult, amióta a lába cserbenhagyta.

- Esthert nem a lába, hanem a csodálatos lelke élteti. Sarai bólintott, majd megkérdezte:

- Mi a véleményed Ali Zijáról?

- Egy csúszómaszó - felelte Valentina tömören. -Mekkora szerencse, hogy a válide megvédelmezett a szultántól. Én mélyen elítélem azt, ahogy ebben az országban a nőkkel bánnak. Nem értem, hogyan bírhatta ki anyám egyetlen percig is, nemhogy egy egész esztendeig!

- Életben akart maradni - mondta Sarai csendesen. - S aki élni akar, annak tudomásul kell vennie, milyen kultúrába került. Vagy ezt teszi, vagy - mint anyád választotta végül - inkább meghal.

Valentina a fejét ingatta.

- Örülni fogok, ha már otthon leszek. Mihelyt Padraic és a többiek visszatérnek Perából, nyomban hozzálátunk az útikészületekhez.

- Még mielőtt útra keltek, el kell vigyelek a fedett

bazárba. Menjünk holnap, mert még ha az urak ma este hazatérnek, akkor is beletelik néhány napba, amíg a hajókat felkészítik az útra. Még néhány napig biztosan Isztambulban maradtok. Gondolom, szívesen vinnél ajándékokat a családnak. Márpedig azok beszerzésére az egész birodalomban az isztambuli fedett bazár a legalkalmasabb hely.

Mire késő délután visszaértek a Kira-házba, kiderült, hogy az urak megérkeztek a vadászatról. Valentina ott találkozott unokatestvéreivel és a gróffal, ahol erre egyedül alkalom kínálkozott - a kertben.

- Nem kétséges - újságolta boldogan -, hogy apám lánya vagyok! - Azzal részletesen beszámolt Szafijénál tett látogatásáról és arról, hogyan mentette meg a szultántól a válide.

- Ezek szerint utunkat siker koronázta - mosolygott Murrough. - Gondolom, hamarosan hazatérhetünk.

- Az ám, milyen gyorsan csak lehet.

- És aztán esküvő? - kérdezte Padraic.

- Úgy bizony! -Azzal sietős csókot nyomott az arcára.

- És aztán a bús magány - morgott Tom.

- Szó se róla. Aztán keresünk neked olyan feleséget, akit szerethetsz, ugyanúgy, ahogyan Padraic és én szeretjük egymást. - Azzal Tom arcára is pusztit nyomott, mire a férfi nem állhatta meg, hogy el ne mosolyodjék. -De előbb még - folytatta Val fenyegetően - számolnom kell önökkel, uraim. Hogy mehetetek el Perába egyetlen szó nélkül?

- Hirtelen határoztuk el - védekezett Murrough. - A követnek tudomására jutott, hogy a Kiraknál szálltunk meg, és bárkát küldött értünk. Aludtál, amikor a hírnök megérkezett. Nem akartunk fölébreszteni, mert tudtuk,

milyen kimerült vagy a sok megpróbáltatás után.

- Milyen figyelmes - suttogetta Valentina édesen, de mindannyian tudták, hogy neheztel rájuk.

- Mit tehetnénk annak érdekében, hogy bocsánatot nyerjünk, Istennő? - kérdezte a gróf.

- Holnap, miközben Murrough felkészíti a hajókat a hazatérésre, elkísértek mindketten a fedett bazárba. Sarai azt állítja, ahhoz fogható nincs még egy a földkerekségen.

- Látom már - nevetett Padraic -, hogy a vétküink igen sokba fog kerülni.

- Meglehet, uram, de meg is érdemlik. Amellett még jegyajándékot se kaptam. Azt ne hidd, hogy azért, mert özvegyasszony vagyok, nem pedig hajadon, könnyen megúszod a dolgot!

- Könnyen te sem úszod meg! - súgta Padraic a fülébe. Szerelmesen összenéztek, mire Murrough Tom fülébe súgta:

- Hagyjuk őket magukra. -Azzal elvonszolta a grófot.

Padraic és Valentina egymással szemközt álltak. Valentina rajongva nézett fel a férfitra.

- Ha így nézel rám, Val, soha az életben nem tágítok mellőled - mondta Padraic.

- Nekem pedig ez feltett szándékom - vágott vissza Val, majd a férfihoz bújt. - Nem tetszik ez a világ, ahol a nőket olyan szigorúan elzárják a férfiaktól. Le akarok feküdni veled, Padraic. Testemen akarom érezni a kezedet, hisz oly régóta már, hogy egymás mellett feküdtünk a nagykán jurtájában.

- Boszorkány! - nyögött fel Padraic. Majd vad, szenvedélyes csókkal zárta le az ajkát. Véget nem érőnek tűnt, amíg csókolóztak, de aztán Padraic, ha kelleetlenül is, de

elhúzódott. - Nem tehetjük ezt egymással, Val. Ebben a házban nincs olyan hely, ahol vágyainkat kielégíthetnénk, játszózni meg nincs értelme.

- Valóban - jegyezte meg Val mély sóhajtással. - Nagyon is jól tudjuk, hogy hová vezetnek az effajta játékok. Legszívesebben már ma hazaindulnék.

Lord Bürke nevetett. Soha még ilyenek nem látta Valentinát.

- Nahát, - kedvesem, igazán hízelt, hogy ilyen lángoló az irántam érzett szenvedélyed.

- És milyen rég egymáséi lehettünk volna, ha nem vagy olyan fafejű, Padraic!

- Én csak a legjobbat akartam neked, Val - mondta a férfi halkán.

- Számomra te vagy a legjobb, és remélem, a fiaink majd bátrabban képviselik önnön érdeküket.

A férfi gyöngéden megcsókolta.

- Szeretlek, Val, és most már mindörökké együtt maradunk. Csak ez számít. Te vagy az elvesztett s megtalált szerelmem, és én soha többé el nem hagylak, drágám. Soha, soha!

12

Isztambul városa káprázatosan, lélegzetelállítóan szép volt. Az oszmán törökök elődeikkel, a bizánciakkal ellentétben nem sokkal járultak hozzá ehhez a szépséghez, de a bizánciak századokra építkeztek. Az utcáknak nem volt neve. Valamely jellegzetessége alapján utaltak rá, például az egyiket úgy hívták, hogy a Gyémántcsiszolók utcája. Rómához hasonlóan Isztambul

is hét dombra, épült, az utcák föl-alá és körbe-körbékanyarogtak. A házak java része fából épült, de a gazdagok, a kereskedők régi házaik helyébe új kő- vagy téglaházat emeltek. A Márvány-tenger és a Boszporusz a városnak több pontjáról is látható volt.

Miközben a gyaloghintóval lefelé kanyarogtak a gettóból a városba, Valentina kikukkantott, és csak úgy itta magába a sok látnivalót. Hárman ültek a gyaloghintóban Saraival és Cain Kira szókimondó ifjú feleségével, Shohannahal. A gyaloghintó két oldalán gyönyörű paripán a gróf és Padraic lépkedett török öltözékben, hogy ne vonják magukra a helybeliek megvető pillantását és gúnyos kiáltásait: *Gyaurok.*’, ami annyit tesz a mohamedánoknál, hogy hitetlenek, idegenek. A tömeg Utat nyitott az elegáns hintónak és a lovasoknak. A Nagy Bazár önmagában véve egy városrészt alkotott, hatvanhét utcából állt, és fallal volt körülvéve, amelybe tizennyolc kaput vágtak. Négyezer üzlet volt a falon belül, egyetlen hatalmas tető alatt.

- Olyan nincs, amit meg ne kapnál a Nagy Bazárban -közölte Shohannah jelentőségteljesen.

- Tényleg? - évődött Valentina.

- Tényleg! - fogadkozott Shohannah. - Rabszolgák, ékszerek, szőnyegek, ruhanemű, tevék, rózsaszíromlekvár, fűszerek, edények, hintók. Ehhez fogható nincs a világon!

- Jártál már valahol a világban? - kérdezte Valentina.

Shohannah a fejét rázta.

- Egész életemben Isztambulban éltem - felelte. - Akkor honnét tudod, hogy a Nagy Bazár egészen egyedülálló? A londoni kereskedők is árulnak mindent, mi földön és égen kapható.

- De nem egy fedél alatt - jelentette ki Shohannah.

- Meglátod, a Nagy Bazár olyasvalami, amelyhez hasonlót még életedben nem láttál - tette hozzá Sarai. Simon Kira feleségének igaza volt. Mihelyt beléptek a Nagy Bazárba, megálltak egy üzletnél, amelyben kizárólag rézlámpákat és vázákat árultak. Gyalog mentek, mert így könnyebben rótták az üzleteket. A hintó követte őket. Padraic és Tom egy kisfiúra bízta lovaikat, aki azzal kereste kenyerét, hogy a rábizott állatokat őrizze. Mint a többi vásárló asszony, Valentina és a Kira-feleségek is sűrűn lefátyolozva jártak. A szemükön kívül egyetlen porcikájuk sem látszott ki. Valentinat már maga a hatalmas épület is lenyűgözte magas ablakaival, amelyeken keresztül beáramlott a fény.

A portékákat kínáló árusok és alkudozó vásárlók kiabálása szinte fülsiketítő volt. Az állatok, állatürülék, cserzett bőr, frissen főtt étel, kikészítés alatt álló bőr és az emberi testek kipárolgása hihetetlen szagorgiát alkotott.

- Meg kell vennem azokat a szőnyegeket! - közölte Valentina, miközben megálltak az ékszerész előtt. Az imént már jártak a szőnyegárusnál, de akkor Valentina képtelen volt dönteni. Most határozott: - Nagyszerűen fognak festeni Clearfields legszebb szobáiban. Nem vitás, hogy a hálószobát az én ízlésemnek megfelelően kell átrendezni! Téli reggeleken pedig ki nem állhatom a hideg padlót.

- Várj egy percet, Val, veled megyek - mondta Lord Bürke.

- De hát csak kétüzletnyire van innét, Padraic. Másrészt azt szeretném, hogy meglepetés legyen, amit tőled kapok. Ha melletted állok, amikor kiválasztod, akkor az nem meglepetés. - Azzal Saraihoz fordult. - Biztonságban

visszamehetek egyedül így, lefátyolozva?

- Egészen nyugodt lehetsz - felelte Sarai. - Isztambul a legbiztonságosabb hely a világon. Az oszmán törvények nagyon keményen elbánnak a bűnözőkkel. Mindjárt utánad megyünk. Most már egészen jól beszélsz törökül, és ne feleddj el alkudni a kereskedővel, különben kegyetlenül becsap. Nemsokára utánad jövök, csak előbb befejezem itt a dolgomat.

- Mondd meg Padraicnak, hogy a rubin a kedvencem - suttogta Valentina Sarai fülébe. Azzal búcsút intett társainak, és kilépett az utca forgatagába. Legnagyobb döbbenetére alig néhány lépés után hat férfi fogta közre szorosan. Fehér leplet és turbánt viseltek, s az arcukat éppúgy nem láthatta, mint azok az övét. Aztán kezek ragadták meg a könyökét, és a levegőbe röpítették. Kiáltani se tudott, máris befordultak vele egy sikátorba, ahol egy zárt hintó várakozott.

Egy pillanatra letették a földre, és Valentina már nyitotta a száját, hogy sikoltson, de megelőzték, selyemsálat kötöztek lefátyolozott arca elé, amely elnyomta a segélykérő kiáltást. A férfiak lehajoltak, összekötözték a bokáját, aztán sietve a hintóba emelték. Ott magasan a feje fölött a két csuklóját is összekötözték. A gyaloghintó függönyét szorosan összezárták, s a rákövetkező pillanatban az alkotmány magasba emelkedett, és elvegyült a bazar forgatagában.

Valentinával forgott a világ, a szíve hevesen kalapált, s azt se tudta, mitévő legyen felháborodásában. Nyugalmat erőltetett magára, de a rettegéstől inkább sikoltozni szeretett volna. Mélyeket lélegzett, igyekezett lehiggadni. A pánik itt nem megoldás, és tudta, nem is ad választ a fejében kavargó kérdésekre. *Kik ezek? Hová viszik?*

Miért? Tévedés történt? S ha igen, mit csinálnak, ha fölfedezik a tévedést?

Annyira lekötötte figyelmét az igyekezet, hogy ne engedje át magát a rémületnek, hogy észre se vette, amikor megálltak. A függönyt széthúzták, egy sötét bőrű férfi dugta be a fejét, s csészét nyomva a kezébe, ráförmedt:

- Idd ki, asszony! Valentina elfordította a fejét.

- Mi ez? - kérdezte.

A sötét bőrű férfi erősen megmarkolta a tarkóját, és a csészét a szájához szorította.

- Csak egy kis nyugtató - felelte. - Igyál!

- Nincs szükségem nyugtatóra - hazudta Valentina.

- Nem igaz, asszony, de tisztelem a bátorságodat.

Most pedig igyál, különben erőszakot kell alkalmaznom.

Apró csatavesztés. Val emelt fővel tudomásul vette, s kiitta a gyümölcsízű folyadékot. Amire utoljára emlékezett, az az volt, hogy a sötét képű férfi megdicsérte, amiért ilyen engedelmes. Tudta, hogy a folyadékba valami szert keverték, mégis meglepődött, hogy a hirtelen rátört álmoságtól lecsukódik a szeme. Elvesztette a csatát.

Mély, békés álomból ébredt. Hatalmas ágyon heveri egy terem közepén. Előtte ólomberakású üvegablak, amelyen át a kertre és az éjsötét tengerre látott. A hold ezüstösen csillogott a víz fölött. Kibámult az ablakon, míg végre úgy érezte, hogy az agya kitisztul. Nyújtózkodott és halkán felnyögött.

Csinos, fiatal, barna szemű, szőke fürtű lány jelent meg nyomban az ágyánál.

- A nevem Gülfem - mondta kristálytisza, csengő hangon. Két fiatal nő jelent meg Gülfem mellett. Az

egyik sápadtarany szemű és fakószőke hajú, a másik vörösarany hajú és fekete szemű. - Ez a két társam, Sah és Hazadé - folytatta Gülfem. - Tudjuk, hogy a neved Naksh, ami azt jelenti: gyönyörű. Valóban gyönyörű vagy. Hogy érzed magad? Nem vagy éhes vagy szomjas?

- A nevem Valentina St. Michael Barrows, Lady Barrows, és más névre nem hallgatok - közölte Valentina dühösen.

- Ne ess kétségbe, Naksh - mondta Gülfem szelíden. - Kezdetben minden rabszolgának nehezen megy az alkalmazkodás, de néhány nap alatt bejössz.

- *Nem vagyok rabszolga!* - háborodott fel Valentina. Nagy nehezen ülő helyzetbe tornázta magát. Megszédült, de aztán a feje kitisztult. Hirtelen rájött, hogy Ő is és a két lány is a csípőcsontjukat díszítő aranyláncot kivéve anyaszült meztelenek. - Hol a ruhám? - követelte.

Gülfem mosolygott.

- A Csillagfény Kioszk területén belül nem viselhetünk ruhát. Ha azonban kimegyünk a kertbe, vagy elhagyjuk az úr palotáját, megfelelően felöltözünk.

- És ki az uratok? Ki az az ember, akinek a törvény tilalma ellenére volt képe elrabolni engem Isztambul utcájáról? - faggatta őket Valentina.

- Nem árulhatjuk el neked urunk kilétét - mondta Gülfem. - Még nem érdemelted ki.

Valentina kétségbeesésében legszívesebben nekiesett volna a három leánynak, de aztán ráébredt, hogy nem ők felelősek azért, hogy idekerült. Nyugalmat erőltetett magára.

- Hol vagyok? - kérdezte. - Azt csak szabad tudnom, hogy hol vagyok? - Ha tudom, hová kerültem, kitalálhatom, hogyan szökjem meg, gondolta.

- Az Ezer Virág Szigetén vagy, Naksh - felelte egy férfihang, s amikor odafordult, Valentina a sötét bőrű férfit látta maga előtt, aki az italt megitta vele.

- Maga kicsoda? - kérdezte Val. Nyomban ellen-szenvesnek találta, mihelyt meglátta az arcán, micsoda elégtétellel veszi tudomásul, hogy hatalma van fölötte.

- Shakir vagyok. Én leszek a személyes eunuchod. Én vagyok a felelős itt a Csillagfény Kioszkban. Van még három eunuch rajtam kívül. Hogy őket hogy hívják, ahhoz semmi közöd.

- Miért raboltál el, Shakir? Sajat hazámban gazdag és hatalommal bíró asszony vagyok, és a királynő kedvencet között tartanak számon. Tudod-e, hogy nekem barátnóm a válide szultána Szafije? Továbbá nagyra becsült vendége vagyok a Kira családnak, akik minden bizonnyal értesítik a validét és a szultánt az eltűnésemről. Gondolom, köztudott, hogy mekkora hatalommal és megbecsüléssel bír a Kira család. Rettenetes dolgot műveltél, de ha most nyomban visszaviszel a Kira-házba, megbocsátok. - Valentina igyekezett a szavainak megfelelő bátorságot mutatni.

Alig észlelhető mosoly suhant át Shakir arcán. Magas, karcsú férfi volt, az orra hosszú, egyenes, mandulavágású szeme fekete. Telt ajka és sötét, fényes bőre egyértelműen afrikai eredetről árulkodott.

- Ellentétben társnőiddel, ezekkel az ostoba kis pillangókkal, te értelmes nő vagy, Naksh. Megakadt rajtad az uram szeme, s mivel igen nagy becsben áll a szultánnál, el fogják nézni neki ezt a kis ballépést, ha ugyan valaha is kiderül. Ma, amikor a társaim elraboltak a piacon, csak egyike voltál a vásárlóknak. Oly gyorsan ment végbe minden, hogy föl sem keltette az emberek

figyelmét. Egyszerűen eltűntél a föld színéről. A barátaid, persze, keresni fognak, de mit gondolsz, hová fordulhatnak segítségért?

- A Kirak válíde a szultánához fognak fordulni! - csattant fel Valentina.

- És mit tehet a válíde? Tiltakozik a szultánnál, hogy az utcák már nem olyan biztonságosak, mint hajdanán? Mit tesz a szultán? Utasítást ad a gazdámnak, hogy kerestessen téged a janicsárjaival. Megnyugtatlak, nem fognak megtalálni - nevetett Shakir. - Fogadd el a sorsod, Naksh. Az életedet mostantól fogva közöttünk éled.

- Eredj a pokolba! - kiáltotta Valentina.

A három szépséges leányzó megbotránkozva hallgatta. Nekik soha eszükbe nem jutott volna ilyen hangot használni az eunuchhal.

- Naksh, ilyen hangot nem szabad használni Shakirral. Ő igen nagy becsben áll. És felajánlja neked a barátságát. A segítségével urunk kegyencei közé küzdheted föl magad.

- Én nem akarok az uratok kegyence lenni. Valentina St. Michael vagyok, gazdag és tekintélyes angol úrinő. A jegyesem Lord Bürke. Szabad vagyok, és a vőlegényemen kívül másnak nem adom oda magam. Megértetted, Shakir? Soha más férfinak nem adom magam!

- Ne izgasd fel magad, Naksh. Hazade, készíts sörbetet Nakshnak. Sah, nézz utána a vacsorának, mert egész nap nem evett.

Valentina körmeit begörbítve az eunuchra vetette magát, de az egyetlen mozdulattal leszorította a karját, és az ágyra hajította.

- Még egy ilyen kísérlet, Naksh, és megregulázlak.

Megértetted? Életed és halálod a kezemben van.

Valentina végre elfordította a fejét. Hadd higgye az eunuch, hogy övé a győzelem. Ne tudja, hogy Valentina valójában milyen erős.

Hazadé a kezébe nyomta a poharat. Val megköszönte és kiitta. Sah megjelent egy tányér finom étellel, amelyet evőeszköz híján kézzel fogyasztott el. Amikor minden elfogyott, Gülfem elvette tőle a tányért, és közölte:- Akkor most menjünk fürödni. - Azzal a négy nő megindult a kék-fehér csempés medence felé. - Igaz Ugyan, hogy mi is háremhölgyek vagyunk, de most utasítást kaptunk, hogy segédkezzünk a fürösztésben.

- Egyedül is meg tudok fürödni - csattant fel Valentina.

- Egy előkelő úriasszony ilyesmit nem végez egyedül. Ráadásul, ha nem hagyod, hogy segédkezzünk, azt Shakir jelenteni fogja, és mi verést kapunk. Aki engedetlen, az néha halállal lakol tettéért.

- Megbüntetnek benneteket azért, amit én csinállok? - hitetlenkedett Valentina.

A három lány bólintott.

- Értsd meg, mi is csak rabszolgák vagyunk.

- Én nem vagyok rabszolga! - vágta rá Valentina.

- Ugyanúgy rabszolga vagy, mint mi - felelte Gülfem türelmesen. - Mindössze az a különbség, hogy urunknak e percben a kegyeiben állsz.

Val érezte, hogy a düh ismét előnti az agyát, de leküzdötte. Ezek a lányok nem tehetnek semmiről. És végtére is nem ők rabolták el.

- Legyen hát - hagyta helyben -, fürösszetek meg.

Valentina fáradt volt, alig várta, hogy kialudja magát, összeszedje gondolatait, s másnap újult erővel felfedezze a terepet, és eltervezze szökése lehetséges módozatait.

Fürdés után Shakir masszírozni kezdte. Val a hasán feküdt, s amíg Shakir a hátát és a vállát gyúrta, még valahogy leküzdötte idegességét, de amikor a fenékét kezdte erős kézzel gyömöszölni, Val majd szétrobbant. De az eunuch érintése személytelen volt, s Val lassanként ellazított. A három leány eközben törökülésben ült, hangszereken játszott, és lágyan énekelt. Az eunuch már a lábánál járt, majd utasítást adott, hogy feküdjön a hátára, és megkezdte a visszautat felfelé. Háton fekve Val nehezebben leplezte ellenérzését. Lehunyta szemét, és a légzésére összpontosított. Ahogy az eunuch keze a szeméremdombjához ért, majdnem felkiáltott.

- Gyönyörű a melled - jegyezte meg az eunuch tárgyilagosan. - Az uram meg lesz elégedve.

Val legszívesebben elsírta volna magát, de visszafogta könnyeit. Utoljára Timur kán táborában érezte ezt a megaláztatást. Amikor végzett a masszázzsal, Shakir ágyba küldte a négy nőt. Valentinát középre fektették, majd köréje kuporodtak. Belépett két eunuch, eloltották a lámpákat, a teremre sötétség telepedett. Valentina hamarosan álomba zuhant.

Reggelre kelve az a csalódás érte, hogy Shakir nem engedélyezte, hogy kimenjenek a kertbe. Az úr, közölte, még nem érzi elérkezettnek a pillanatot, hogy ebben a kiváltságban részesítse őket. Három egymást követő napon a házat őrizték, fürödtek, ettek, átengedték magukat a masszáznak, és beszélgettek. S közben szünet nélkül Val testével foglalkoztak, aki ebbe majdnem beleőrült. Amikor tiltakozni próbált, megnyugtatták, hogy urukat nem érheti csalódás, ha már vette magának a fáradságot, hogy megszerezze magának.

Valentina gyűlölt mindent, az örökös meztelenségüket,

a teste állandó zaklatását, a rózsabalzsam illatát, amivel szájukat festették.

Eltelt egy hét. Eltelt kettő. Shakir látta, hogy Valentina már az őrzöngés küszöbén áll a bezártságtól.

- Ma bemegyek a városba - mondta Shakir. - Megpróbálom kieszközölni az engedélyt, hogy kimehess a kertbe, Naksh. Úgy viselkedsz, mint egy ketrecbe zárt tigris, szükséged van egy kis mozgásra és friss levegőre. Ne erőszakoskodj az eunuchjaimmal a távollétemben. Minden lépésedet jelentik. Van annyi eszed, hogy felfogd, mit beszélek. - Azzal otthagya.

Az Ezer Virág Szigete csupán egy kiálló szikla volt a Boszporusz közepén. Csak a csúcsa volt lakható, oda építették a Csillagfény Kioszkot az épületet körülvevő kertekkel. Shakir lesietett a szikla oldalába vájt lépcsőn, és beszállt a bárkába, amely jeladását követően érte jött a szigetre. Az eunuch belépett a hajóba, s intett az evezősöknek.

Nem könnyű ez a feladat, méházott. Naksh rendkívül önféjú, s ezt meg kell mondania a legfőbb eunuchnak. Ugyanakkor a nő szellemét nem szabad megtörni, hisz ura éppen ezt találta benne vonzónak. Pedig már engedni látszik az akaratuknak, még ha egyelőre maga nem is vette észre. Közben arra gondolt, hátha eljő az alkalom, hogy őt léptessék elő legfőbb eunuchhá, ha elődje visszavonul. Úgy érezte, leginkább ő a poszt várományosa.

A bárka zökkenve megállt a palota kikötőcölöpjeinél, és Shakir magához tért gondolataiból. Kiugrott a hajóból, és fölsietett a palota lépcsőjén.

- Ül le, Shakir, ül le - mondta Hammid, a Nagy Eunuch magas, fuvolázó hangon. A Nagy Eunuch

szénfekete ember volt, alacsony, testes.

- Köszönöm, uram, Hammid - mondta Shakir, és helyet foglalt.

Csinos serdülő lányok kínálták édességekkel, forró feketekávéval. A Nagy Eunuch élénken figyelte. Látni való volt, hogy Shakir alig várja, hogy mondandójára térhessen, de nem kezd bele, amíg nem kérdezik. Végül Hammid megkönyörült rajta:

- Tégy jelentést, Shakir!

Shakir majdnem kiejtette kezéből a porceláncsészét, de hamar visszanyerte önuralmát.

- A nő, aki Naksh névre hallgat, igen makacs természetű, uram! Társnőivel ugyan szelíden bánik, mert nem viseltetik irányukban ellenérzéssel, de tüzes természetű, s ez a többi rabszolgával szemben nyilvánvaló. Két hétig a házban tartottam, mert láttam rajta, hogy folyvást a szökés gondolata foglalkoztatja. Az a fajta, aki öngyilkosságra is képes, nem kétségbeesésben, hanem azért, mert a menekülésnek más módját nem látja. Erős teremtés, aki nem adja át magát a kétségbeesésnek, mélabúnak.

- Úgy készítetted el az ételét, ahogy meghagytam?

- Igen, uram. A legnagyobb elővigyázattal. Pontosan annyi gyógyfüvet, fűszert és afrodisziákumot kevertem az ételébe, ahogy azt meghagyta. De olyan erős, hogy képes ellenállni nekünk, miközben nem is tudja, hogy ellenállást tanúsít.

- Igen - mondta Hammid -, ezek az angol nők erősek. Nem könnyű elbánni velük. Be kell adniuk a derekukat anélkül, hogy az akaratum megtörne. De ha eddig sikerült, ezután is fog. Urunk két éve semmiféle komoly érdeklődést nem tanúsít a hárembeli nők iránt. Incsili óta minden

megváltozott. A híres hárem gyakorlatilag halódik. Pedig én mindent megtettem. Felfrissítettem az állományt, de mi végre? Azt hiszem, Incsili óta kihalt belőle minden érdeklődés. Ez a mostani az első nőszemély, aki kell neki. Alig várja, hogy magáévá tegye, de nemcsak a testét áhítja. A lelkét is szeretni akarja!

Shakir vállat vont.

- A nő a birtokában van. Azt csinál veled, amit akar.

- Ugyan már, ostoba! Ha csak a testét akarná, elvinné. De a szíve-lelke kell neki, nem érted, Shakir? Előbb neki kell kívánnia urunkat. Aztán, amikor már nem bír magával a vágyakozástól, majd megad neki mindent, amire urunk vágyik.

- És akkor nem fog ráunni? - kérdezte Shakir.

- Meglehet - mondta a nagy eunuch -, de az is lehet, hogy nem. Ha a nő olyan okos, mint amilyen gyönyörű, akkor nem. Ámbátor nem sokat számít. Csak az számít, hogy ismét érdeklődést mutat a háreme iránt. Mert ha ez nem érdekli, akkor nekünk befellegzett, barátom.

- Ijesztő gondolat, uram. Mondd, mit tegyek, hogy Nakshot jobb belátásra bírjam, mert a bukás gondolatát nem tudnám elviselni.

- Eredj vissza az Ezer Virág Szigetére. Engedd a nőket szabadon járni-kelni a kertben. Naplemente előtt szolgálj fel nekik a vacsorát, s gondod legyen rá, hogy Naksh kétszer annyi elixírt kapjon a sörbetjébe, mint eddig. Urunk két órával holdkelte után érkezik a szigetre. Elszórakozik a három lánnyal, de Nakshhoz hozzá sem ér. Neki végig kell néznie. Megkötözve, mert ezek a nők első alkalommal mindenre képesek. A lényeg, hogy végignézzen mindent. Ha eddig mindent az utasításaimnak megfelelően tettél, akkor a nő testileg föl van készít-

ve. Eddig csak azért nem mutatott több érdeklődést, mert nemrégiben fosztották meg saját családjától. Uram vára-
kozása rendkívüli. Csupán remélhetem, hogy a valóság
nem fog csalódást okozni az elvárásokhoz képest. Ma
este kezdetét veszi a hadjáratunk. Hisz a szerelem egyér-
telműen csata. A nő nem szűz, ezért tisztában van a
szenvedély okozta gyönyörökkel. Ma éjjel végignézi
urunkat, s ez majd eszébe idézi az eddig megtapasztaltakat. Akkor aztán végleg készen fog állni, és nem lesz
más választása, mint hogy kedvére tegyen urunknak.

- Bölcs vagy, uram, Hammid - mondta Shakir leple-
zetlen elragadtatással.

-Te pedig igen nagyra törő, Shakir – mosolygott
Hammid. - És egy szép napon képes leszel rá, hogy a
nyomdokomba lépj. Előbb azonban még tanulnod kell,
mindenekelőtt azt, hogy a nőkkel kapcsolatban az embert
mindig érheti meglepetés. Ha mégoly gyöngék is, a
találékonyosságuk végtelen. Most pedig eredj vissza a
szigetre!

Shakir feltápászkodott, és hajlongva kihátrált a terem-
ből. Szíve izgatottan kalapált, mert úgy érezte, Hammid
elégedett vele.

Hammid mosolyogva figyelte. Shakir nagyszerű tanuló,
egy szép napon kiváló eunuch lesz belőle. Ellentétben a
pökhendi Oszmánal, aki hagyta, hogy Incsili megszök-
jön az Ezer Virág Szigetről. Még szerencse, hogy
megölték. Hammid legszívesebben a puszta kezével
fojtotta volna meg. Ezúttal azonban ilyen tévedés nem
fordulhat elő. Az ura akarta ezt a nőt, s Allahra, meg is
kapja! Addig, ameddig akarja, bár Hammid kételkedett,
hogy olyan sokáig fog vonzerőt gyakorolni urára, mint
Incsili.

Ezután indult, hogy beszámoljon Shakir látogatásáról urának, és tanácsot adjon, hogy a rá váró csatában milyen stratégiát kell követnie. Testességéhez képest fűgén föl pattant, az ablakhoz lépett, s onnan figyelte, hogyan távolodik a hajó Shakirral a sziget felé. Ma éjjel új hold lesz. Ezt Hammid mindenképpen jó előjelnek tekintette. Shakir mindent megtesz, ami tőle telik. A siker nem maradhat el.

Shakirt majd szétvetette a büszkeség, amint megtette a kerthez vezető utolsó lépcsőfokokat. Hammid meg volt vele elégedve! Felemelkedőben a csillaga! Való igaz, hogy Hammid még minden bizonnal a helyén marad, de ő, Shakir még fiatal! Ha a Nagy Eunuch elégedett vele, ezt a néhány évet csak kibírja!

- Urunk palotájából jövök - közölte Shakir, amikor a kioszkba ért. - Hammid, a legfőbb eunuch engedélyezte, hogy sétát tegyetek a kertben ma délután. Már is intézkedem, hogy adjanak rátok ruhát.

Valentina igyekezett leplezni izgalmát, amit az a hír váltott ki belőle, hogy sétára indulhat a kertben. Most aztán szemügyre veheti a szigetet! Eltervezheti, hogyan szökjön meg. Kell lennie egy hajónak a szigeten, különben hogyan közlekedne Shakir?

Bosszantotta persze, hogy a két eunuch, Halim és Hamza nyomukba szegődött, de ekkor sem árulta el érzéseit. Meglepte, hogy a kikötőben nem lát hajót, s könnyednek vélt hangon meg is kérdezte:

- Hogyan jut Shakir az úr palotájába?

- Jelt ad, és akkor érte küldik a hajót - felelte Hakim.

Valentina összeomlott. Akkor hát nincs hajó a szigeten. Anélkül viszont hogyan szabadulhatna? Jó úszó volt, de

Isztambul partjai alig voltak kivehetők a távolban, azt viszont világosan látta, hogy a tengerben erős áramlatok kavarrák a vizet.

Egy pillanatra megrémült. Nincs menekvés? Soha nem látja többé Padraicot? Nincs visszatérés Angliába? Ennek még a gondolata is elborzasztotta, és hogy lehiggadjon, a környezetet tanulmányozta. Gyönyörű volt a kert.

- Az úr maga tervezte - közölte vele Gülfem büszkén, amikor már visszafelé kísérték őket a kioszkba. – Csodálatosan ért a kerttervezéshez. Szokásos dolog a nagyurak körében, hogy értenek valamihez, mert amit Allah adott, azt könnyen el is veheti. Semmi nem tart örökké.

Amint az épületbe értek, rögtön a fürdőbe tartottak. Valentina itt ismét kénytelen volt alávetni magát Gülfem, Sah és Hazadé tevékenységének, akiknek a keze újabban tovább időzött a melle s a csípője körül a kellelénél. Aznap különösen figyelmesen tették a dolgukat.

Korai vacsorát szolgáltak fel, és Shakir különösen ragaszkodott hozzá, hogy Naksh az utolsó falatig meg- egyen és az utolsó cseppig megigyon mindent. A friss levegőnek megvolt a jótékony hatása, mert rögtön vacsora után könnyű álomba zuhant.

- Naksh! Naksh! - suttogta egy hang a fülébe, mire kinyitotta a szemét. - Naksh! Ébredj! Az úr megérkezett! Shakir épp az üdvözlésére sietett.

Az úr! Most végre meglátja! Valentina felpattant a hatalmas ágyról, három társnője pedig teljes odaadása jeléül a földre vetette magát.

A férfit, aki az ajtóban megállt, árnyék borította. Aztán kecses léptekkel közelebb jött. A kisebb rangú eunuchok sietve levették fehér köntösét és turbánját. Letérdeltek, a

csizmáját is lehúzták, hogy a gyönyörű szőnyegen foltot ne hagyjon a lába nyoma. Levették ezüstmellényét és krémszínű selyemingét.

- *Te vagy az!* - sziszegte Valentina felindultan.

A szürkés-kék szempár gunyorosan nézett rá, s a sötét bajusz fölött fehér mosoly villant. A férfi közelebb ment, tekintete Val szeméről gyönyörű mellére siklott, majd végigpásztázta egész testét.

- Lenyűgöző - jegyezte meg Csikalazade pasa halkán.

Valentina elpirult, most döbönt csak rá, hogy meztelen. Megragadta a keze ügyébe eső első vázát, és teljes erőből a vezír felé hajította.

A férfi nevetve kitért előle, majd odaszólt Shakirnak:

- Regulázd meg. - Majd a többiekhez fordult. – Felkelhettek, virágszálaim, és elébem járulhattok.

A három lány boldog rivalgással felpattant, s ölelgetni kezdte urát, csókokkal borította arcát, húzta le róla a nadrágját, s vont a ágy felé. Valentina meglepetten bámult. Ugyanakkor az eunuchok megmarkolták, és bársonnyal bevont bilincset erősítettek a csuklójára. A falhoz vezették, s az abba erősített vaskarikákhoz kötötték. Miközben Shakir megerősítette a láncait, Valentina eltűnődött, hogyan lehetséges, hogy ezeket a vaskarikákat eddig észre sem vette.

Shakir a jobb oldalán állt, és halk, fenyegető hangon közölte:

- Ezer módját ismerem azoknak a kínzatásoknak, amelyeknek nincs látható nyoma, Naksh. De a gondolataidba kitörölhetetlenül bevésődnek. Az úr kívánsága, hogy végignézd, mi esik jól neki, hogy megtanuld, hogyan tehetsz kedvére. Utasítást kaptam, hogy büntesselek meg, amit örömmel meg is teszek.

Megérttetted?

Valentina elfordította a fejét, hogy a szemébe nézzen, mire az eunuch durván a mellébe csípett.

- Tekintetedet egyetlen másodpercre sem fordítod el az úrról, Naksh. Még akkor sem, ha velem beszélsz.

- Te varangy! - suttogta Valentina dühösen. - Ha kiszabadulok, kikaparom a szemedet! - De a magáét közben le nem vette az ágyról.

Csikalazade pasa hátán feküdt a hatalmas ágyon, körülötte három ágyasa. Valentina kénytelen volt elismerni, hogy a férfi igen jóképű. A válla, a mellkasa széles, a hasa lapos, a lába hosszú. Hallomásból tudta, hogy egyes iszlám vallású férfiak kitépkedik a test-szörzetüket, de nem úgy a vezír. Az ő mellkasát és ágyékát sötét szörzet borította.

Miközben Valentina tekintete a férfiaságához ért, Sah bemászott ura két lába közé. Szájába vette férfiaságát, és átszellemülten munkálkodni kezdett rajta. Látnivalóan roppantul élvezte. Gülfem és Hazadé ezalatt a pasa két oldalán helyezkedett el, érzéki száját váltakozva csókolgatták, a férfi meg kerek mellükkel, mellbimbójukkal játszadozott. Aztán ujjai tovább vándoroltak a combjuk tájékára, puha bőrüket simogatta. Amikor a vezír férfiasága elérte teljes terjedelmét, Sah fölemelte a kezét, és kérdő tekintetet vetett urára. A férfi barátságos mosollyal intett neki. A lány ekkor a hatalmas, kék erezetű elefántcsont tag fölé illeszkedett, s leplezetlen gyönyörrel felhördült, amint az teljes hosszában belehatolt. Csikalazade pasa halkán mormolt valamit, amit Valentina nem értett. Gülfem és Hazadé a férfihoz nyomult kétoldról, feltérdeltek, hogy a pasa ujjáival hozzáférhessen a hüvelyükhöz. A levegőt hamarosan

megtöltötte a hármás érzéki sikongása.

Ekkor a vezír tekintetét higgadtan Valentinára szegezte, s lassan, mindentudóan elmosolyodott, amitől Val arca lángba borult. A látvány megdöbbenetete, nem akarta elhinni, hogy egyetlen férfi egyszerre három nőt ki tud elégíteni. A férfi a gondolataiban olvasott.

- Indiában a Mughal császár állítólag egyszerre hat nőt tud kielégíteni, szépségem. Egy hajadon meglovagolja, ahogy most Sah lovagol meg engem. Kettőt azon a módon elégít ki, ahogyan én tettem Gülfemmel és Hazadéval. További kettőt a nagylábujjával, és az utolsót ügyes szájával.

- Milyen aljas! - kapkodott Valentina levegő után. -Hogy tehet velem ilyet? A vőlegényem úgysis megtalál, és akkor úgysis megöli, vezír uram! S ha nem, majd a szultán szolgáltat nekem igazságot!

A vezír elégedetten nevetett. A három engedelmes babával ellentétben, akik mindent elkövettek, hogy a kedvére tegyenek, ez a nő csupa vitriol és csípős fűszer. És feltételezte, hogy tűz és jég is egyben. Mint a többi, idővel majd ez is behódol neki, s ha megteszi, az maga lesz a teljes diadal.

A három ágyas közben kitombolta magát, s aléltan az ágyra zuhant.

- A vőlegényed már fölforgatta egész Isztambult, szépségem, de még a jeni szerájt is megrohamozta - gúnyolódott a vezír. - A válide elkeseredetten panaszt emelt a szultánnál az eset miatt, de sajnos a szépséges Lady Barrows nyomtalanul tűnt el, senki nem látta az elrablását. Ez bizony eléggé megnehezíti a dolgodat. Az a hír járja, hogy egy dzsinn kapott fel, mert kileste szépségedet.

Valentina megrendülten hallgatta, de bátran közölte:

- Meg fognak találni! És remélem, hogy a szultán jelenlétében nyissanthatom le a fejét!

Csikalazade pasa ismét boldogan felnevetett. Három ágyasa illatosított vízzel sietve lemosta a neki szervét és a kezét. Közben döbrent és rosszálló pillantásokat vetettek Valentinára. Amikor tisztára mosták, a vezír felkelt, és öles léptekkel foglya előtt termett. A mellét babrált, s közben tekintetét Val arcára szegezte.

- Kívánatosabb vagy, mint hittem - közölte halkan, mintha csak kettesben volnának. - Úgy lobbantod lángra a szívemet, ahogy azt rég nem tapasztaltam. Forrong a vér az ereimben, és kívánlak, Naksh. -Ajkával gyöngéden megérintette az orcáját.

- Soha! - köpött ki Val, miután gúzsba kötve nem volt hová menekülnie a férfi elöl.

A férfi elmosolyodott, és Val meg mert volna esküdni rá, hogy a mosolya együttérző.

- Ne beszélj butaságot, hisz nem vagy te ostoba -nyugtattatta gyöngéden. - Meglátalak és megkívántalak. Márpedig én hozzászoktam, hogy amit megkívánok, azt meg is kapom. Tudom, megérted, mert nem vagy olyan esztelen, mint ez a másik három itt. - Hüvelykujjával közben kitaróan dörzsölte Val mellbimbóját. - Tudok várni, Naksh. Azt akarom, hogy kívánj engem, mielőtt magamévá teszek. Annál nagyobb lesz a közös gyönyör. - Azzal szájon csókolta.

- Hogy kívánjalak? Soha az életben! - sziszegte a lány, és elrántotta a fejét. De nem tudta, meddig bírja még, mert mélységesen megvetette a férfit, ugyanakkor az érintése kifejezetten izgatta.

- Máris kívánsz. Csak nem vagy még eléggé tapasztalt

ahhoz, hogy tisztában is legyél vele - azzal elengedte a mellét, és benyúlt a lába közé. Ujjai könnyen megtalálták a szeméremajkához vezető utat, s Val kétségbeesetten igyekezett elhúzódkodni a betolakodó elől. - Máris élvezel - suttogta a férfi a füléhez hajolva. - Eltölt a vágyakozás, csak még nem észleled. Ha agyad összhangban volna a testeddel, e percben készen állnál a befogadásomra.

Azzal ellépett tőle, s nyalogatni kezdte eddig kutakodó ujját, miközben le nem vette foglyáról a tekintetét.

- Édes vagy, mint a tenger - mondta neki. Aztán sietve hátat fordított, és visszatért az ágyon várakozó három leányzóhoz.

Mély reszketés futott végig Valentinán. Hirtelen meg-rémült. A férfi szavainak igaza úgy borította lángba, mint égő fáklya a kiszáradt mezőt. Minden idegszálával és akaratával elutasította a férfit, de a teste mintha más akaratnak engedelmeskedne. És ez a test most válaszolni kezdett a férfi hívó szavára, kéjsóvár vágyakozására. Hogyan lehetséges ez? Azt még értette, hogy teste elfogadja egy olyan férfi hívó szavát, akit maga is kíván, de hogyan lehetséges ez olyasvalakivel, akit gyűlöl?

Csikalazade pasa maga alá gyűrte a csinos kis Gülfemet. Szemközt fordulva Valentinával lovagolta meg a lányt. Lassú, mély lökésekkel irányította erőteljes férfiasságát ágyasába. A két másik az ágy végében a sarkán guggolt, és érdeklődve figyelte urát. A vezír egyetlen másodpercre se vette le Valentináról ezüstös szemét, miközben a másik nőt megdolgozta. S Valentina legnagyobb rémületére olvasott a gondolataiban. Arra vágyott, bárcsak ő feküdne ott alatta, saját magát képzelte oda!

- Lehetnél te ott az úr alatt - súgta a fülébe Shakir, hogy még tetézzé kínját. - Engedj neki, és nem lesz nálad boldogabb a föld kerekén.

- Hagyjál békén! - hördült fel Valentina. Teremtóm, a Gülfemmel szeretkező Csikalazade pasa látványa iszonyúan izgató volt!

- Akár egy bika, olyan az uram! Kimeríthetetlen, és mestere a szeretkezésnek. Te, akinek már volt férjed és vőlegényed, kell hogy érts a férfiakhoz. Urunknak sokkal nagyobb a hímtagja, mint bárki más földi halandónak. Látod! Tudod! Csak képzelj el, milyen lesz, amikor a te vágyakozó testedbe hatol bele!

- Neeem! - zokogott Valentina, szabadulni igyekeztén kötelékeiből.

- Minden eddigi tapasztalatodat fölülmúltná - suttogta az eunuch továbbra is a fülébe. - A rabszolgája vagy! Naksh! Engedj neki, és a földi Paradicsom lesz jutalmad!

Valentina látta, hogy a vezír mennyire kívánja, miközben a másik nőt teszi magáévá. A férfi kiéhezettsége látán a lélegzete is elakadt. Tehetetlenségében feljajdult, majd eszméletét veszítette. Feje előrebukott a mellére.

- Elájult, uram - mondta Shakir. - Mit csináljak vele?

- Oldozd el a kötelékeit, és hozd ide az *ágyra*.

Shakir az egyik háttérben várakozó eunuch segítségével eloldozta Valentinát, az ágyra fektette, majd visszavonult.

- Szegény Naksh - mondta az édes Gülfem. - Milyen nagy szüksége volna a megnyugvásra, amelyet csakis urunktól kaphat meg. Miért küzd a végzete ellen? Hozzád tartozni, uram, maga a földi mennyország. Ezt hogy-hogy nem érti?

Hazadé és Sah élénken bólogatott. Csikalazade pasa

mosolyogva nézett végig három ágyasán.

- Valóban szüksége van a megnyugvásra, de még nem jött el az ideje. Naksh büszke és csökönnyös. Meg kell tanulnia, ahogyan ti is megtanultátok, hogy az életben az a dolga, hogy neked kedvemben járjon.

Valentina kinyitotta lilakék szemét. Egy pillanatra megrémült. Aztán helyt adott a dühnek és megvetésnek. Hát persze, gondolta a vezír. Nem csupán a szépségtől olyan vonzó, bár az is különleges, csupán Incsil volt hozzá fogható. Valójában a nyílt lázadás legalább annyira izgatta. Ebben is Incsilre hasonlított. Ilyen nőt többet nem ismert, hisz a nő dolga, hogy szelíd legyen, és engedelmes.

Gyöngéden simogatni kezdte Valentina testét, és közben szemével intett a többieknek. Azok megfogták Valentina kezét.

- Eresszetek el! - rivallt rájuk olyan elszántan, hogy azok visszahőköltek. De aztán az urukhoz való hűség felülkerekedett félelmükön, és erős kézzel ismét megragadták.

- Ne ellenkezz, drága Naksh! - kérlelte Gülfem. - Ne utasítsd vissza urunk simogató kezét. Ő a legjobb, legnagyobb szerető a világon.

- Mit tudsz te arról, hogy milyen egy szerető, Gülfem? - korholta Valentina. - Hány szeretőd volt eddigi életedben?

Gülfem megdöbbsen.

- Szűz voltam, amikor uramhoz kerültem. Szeretett uram előtt engem senki nem érintett.

- Akkor honnét tudhatnád, milyen egy szerető? Hisz nincs összehasonlítási alapod! Belőled csak az ostobaság beszél -vágott vissza Valentina, miközben sikertelenül igyekezett kisiklani a vezír keze közül. - Nekem volt

férjem, és szeretője vagyok a vőlegényemnek! Volt dolgom férfiakkal. Senki, a te urad se jöhet közelébe Padraicnak! *Senki a világon!*

A három ágyas felháborodásában levegő után kapkodott. Ez a nő egészen biztosan megőrült.

Csikalazade pasa veszedelmesen közel hajolt Valentina szájához.

- Gonosz nyelved van, Naksh. Ne merészed megrontani az én három virágszálamat. Hamarosan te is belátod, hogy nekik van igazuk. Hiába a hatalmas tapasztalatod, senki nem fog úgy szeretni, mint én! -Azzal a szája lecsapott rá, de Val legnagyobb meglepetésére nem durván, hanem nagyon is finoman.

- Megvetlek! - nyögte ki végül, amikor a férfi fölemelte a fejét. Majd szétvetette a düh, amiért szinte élvezte a férfi csókját.

- Most talán igen, de eljön az idő, amikor szeretni fogsz, Naksh! - Azzal ismét lehajtotta a fejét. Ezúttal a mellbimbóját vette célba. Aztán egyre lejjebb körözött, s Valentina testét akaratlan remegés járta át, amikor rájött, hogy hová készül a kutakodó nyelv.

- Ne! - könyörgött. - Kérem! Ne!

Hogy a férfi hallotta-e, nem adta tanújelét.

- Ne ellenkezz! - kérlelte Gülfem.

Valentina érezte, hogy a férfi hüvelykujjával gyöngéden utat nyit a nyelvének. Hiába minden tiltakozás, a pasa nem törődött vele. Azt az elégtételt azonban nem adja meg neki, hogy tudomására hozza, mennyire szenved.

Hogyan lehet, hogy a teste nem úgy reagál, ahogyan kellene? Valentina képtelen volt elvonatkoztatni a férfi kutakodó nyelvének szenzációjától. Hiába minden kétségbeesés, Csikalazade pasa mesteri szerető volt, aki

kiváltotta testéből a kívánt választ. Nem volt menekvés, Valentina elvesztette uralmát a teste fölött.

A férfi megérezte, még mielőtt Valentina érzéken felnyögött, hangjába öröm s bánat vegyült egyszerre. A pasa fölemelte fejét, hogy lássa a hatást, majd folytatta a műveletet egészen addig, míg Valentina a gyönyör peremére nem ért. Akkor kegyetlenül abbahagyta, és élvezettel nézte, hogyan járja át a fájdalom a nő testét.

- Ez a viselkedés elfogadhatatlan az olyan nőtől, akit szeretőmül fogadtam. Ha jobb belátásra térsz, Naksh, akkor, és csakis akkor lesz részed az édes kielégülésben. Addig csak játékszeremül szolgálsz. -Azzal ellökte magától, és Hazadét maga alá rántva meglovagolta a lelkes ágyast, aki örömeiben a nyaka köré kulcsolta kezét.

Valentina összegömbölyödve reszketett fájdalmában. Könnyek peregtek némán végig az arcán. Nem hitte volna, hogy létezik ilyen kegyetlenség. Akarata ellenére olyasmit kényszerítettek ki belőle, amit egyedül Padraicnak tartogatott. Mennyire gyűlölte ezt a férfit!

A vezír kielégíthetetlennek látszott. Éppúgy nem bírt betelni a nőekkel, mint a szultán. Az éjszaka hátralévő részében a három lánnyal szórakozott, miközben élvezte, hogy Valentina szenved. Csak akkor könnyebbült meg, amikor hajnal felé végre kimerülten mind álomba zuhantak. Akkor végre Valentina is megpihenhetett.

Az ezt követő napok hasonlóképpen teltek el. Séták a kertben, fürdők, masszáz, finom ételek. Csikalazade pasa hetente többször látogatást tett a szigeten. Kimulatta magát, s közben azon volt, hogy Valentina lelkét megtörje.

Valentina agyával ugyan képes volt ellenállni, de a teste mind kevésbé utasította el a közeledést. Véget nem

érőnek ígérkezett a csata, mely senkinek nem ígért győzelmet.

Szüntelenül Padraicra gondolt. Vajon Isztambulban van-e még? Keresi-e még? Közelebb jár-e a sikerhez, mint három hónapja, amikor Valentina fogságba került? A menekvés a szigetről teljességgel lehetetlennek tűnt, a túlpart nagyon messze, az áramlatok túl veszélyesek. Hajó a közelbe nem jött, csak ha jelt adtak. Valentinának azonban nem sikerült kideríteni, miféle jelt.

Csak abban reménykedhetett, hogy Csikalazade pasa elunja az egészet. Még most sem adta magát oda egészen. És Val azon imádkozott, hogy ha a férfi végre belátja, hogy nem is adja át magát neki soha, akkor szabadon engedi. Lehetőleg hamarosan. Közeledett az ősz, és Valentina kétségbeesetten szeretett volna hazamenni.

13

- Teljességgel lehetetlen, hogy valaki nyomtalanul eltűnjön - mondta Lord Bürke határozottan. - Van ebben a dologban valami különös. Három hónapja immár, hogy Válnak nyoma veszett, de ez idáig senki nem akadt, aki szemtanúja lett volna az elrablásának. Hogyan lehetséges ez, Simon Kira?

Simon Kira és apja, Eli kínosan feszengett.

- Uram - kezdte a fiatalabbik-, mindent elkövettünk, hogy Lady Barrows nyomára bukkanjunk.

- Nem elég! - kiabált Padraic Bürke, akit majd szétvetett a düh és a tehetetlenség.

- Nyugalom, öcsém - intette Murrough O'Flaherty.

Éppoly nyugtalan volt maga is, mint Padraic, de tudta, hogy Keleten lassan forognak a kerekek.

- Padraicnak igaza van - tette hozzá Tom. - Ha kiderült volna valami érdemleges, legalább sejtenénk, hogy mi történhetett. De három hónap alatt egy tapodtat se jutottunk előrébb.

- A válide odáig van a történektől, és igen készségesen segített - mondta Simon Kira reménykedve.

- És minden igyekezete ellenére nem sikerült Vált visszaszerezniük.

- A szultán felháborodásának adott hangot, hogy fényes nappal ilyesmi megtörténhessen az utcáin, s imígyen megrendítse a város biztonságát. Megbízást adott a fővezírnek, Csikalazade pasának a nyomozásra. Nem tudom, mit tehetnénk még.

- Hogyan? - kapta fel a fejét Esther Kira, aki eddig némán ült. - Mikor kapott megbízatást Csikalazade pasa a nyomozásra?

- Kezdetől fogva bevonták-felelte Eli Kira. - Mihelyt panasszal fordultunk Mehmed szultánhoz, ő nyomban megbízta a pasát a nyomozással.

Mindenki legnagyobb meglepetésére Esther Kirából kitört a nevetés. Azt hitték, megbolondult. Végül az öregasszony megszólalt:

- Csikalazade pasára bízni az igazság kiderítését olyan, mint kecskére bízni a káposztát. Hogy a szultán benne van-e a dologban, azt nem tudom. De hogy a pasa akarta magának megkaparintani Valentinát, abban egészen bizonyos vagyok.

- Nagymama! Vigyázz, mit beszélsz! Egy ilyen vád veszélybe sodorhatja az életünket - dohogott Eli Kira.

- Hallgass! - förmedt rá Esther Kira. - Vannak esetek,

amikor nem elég a tiszta logikára építkezni. Én alapoztam meg ennek a családnak az anyagi jólétét, nekem elhiheted, hogy az embernek néha az ösztöneire is hallgatnia kell. Nem légből kapott, amit mondok. Tavasszal, amikor Valentina először járt a házamban, váratlanul betoppant Csikalazade pasa, akinek veled volt üzleti elintéznivalója. Odáig volt Valentinától, és még csak nem is igyekezett leplezni elragadtatását. Szerintem már akkor elhatározta, hogy megkaparintja magának. És bizonyára hírt vett, amikor Valentina visszatért Isztambulba. Egész Isztambult felforgattuk a lány miatt, mégsem akadtunk nyomára. Vajon miért?

- Talán egy külföldi rabszolgapiacon adták el - találgatott Eli.

- Ugyan már! Ilyen emberrablást csak az tervehet ki, aki lépésről lépésre követi valakinek a nyomát.

- És miért nem a szultán áll a dolog mögött? - kérdezte Simon Kira. - Állítólag ő is el volt ragadtatva Valentinától.

- Való igaz, de a válide Val védelme érdekében azt hazudta neki, hogy a féltestvére. Egészen biztos, hogy a fővezír keze van a dologban.

- Nagymama, nem vádolhatjuk Csikalazade pasát emberrablással, amíg nincsenek bizonyítékok a kezünkben - mondta Eli idegesen.

- Bolondnak nézel? Nem gondolod, hogy kissé túlzásba viszed az óvatosságot?

- Incsili esetében nem voltam túlzottan óvatos, és az az ügy majdnem két fiam és egy lányom életébe került.

- Akkor még fiatalabb voltál. De mint a legtöbb ember, éveid előrehaladtával te is gyávább lettél.

- Jó ideje nem találkoztam Lafet szultánával.

Megkérem, hogy látogasson meg. Ő csak tudja, mi folyik a fővezír házában.

- Ki az a Lafeet szultána? - kérdezte Lord Bürke.

- Csikalazade pasa egyetlen felesége - felelte az öregasszony. - Oszmán hercegnő, I. Szelim ükunokája. Oszmán hercegnőként jogában áll elfogadni vagy visszautasítani azokat a lányokat, akiket a férje feleségül akar venni. Egyetlenegyszer adott engedélyt arra, hogy a férje másik feleséget vegyen. Gyönyörű skót úriasszony volt az illető, akibe Csikalazade örülten beleszeretett. Incsili azonban szeretett volna visszatérni a férjéhez és a családjához.

- És sikerült neki?

- Titokzatos körülmények között eltűnt a fővezír magánszigetéről, amely a Boszporusz kellős közepén áll. A vezír azt hiszi, meghalt.

- És valóban meghalt?

- Nem - mondta az öregasszony kurtán. Padraic értőn mosolygott.

- Valentina eltűnésének ügyét értőbb kezekre nem is bízhatnám - mondta halkán. Esther Kira látnivalóan nagyobb hatalommal bírt, mint azt az angol vendégek képzelték.

- Hagyjatok magamra - közölte Esther. - Lord Bürke maradjon.

- Három hónapja, hogy Lady Barrowsnak nyoma vészen. Bizonyára tisztában van vele, mi minden érhette ezalatt. Ennek tudatában is feleségül kívánja venni?

- Ha jól értem, Esther Kira, arra céloz, hogy a pasa háremhölgyként használta Valentinát.

Esther Kira bólintott.

- Én világeletemben szerettem Valentinát, Esther Kira.

Voltam olyan ostoba, hogy félreálltam az útjából, nehogy akadálya legyek egy előkelőbb házasságnak. De megesküdtem, hogy többé nem mondok le róla. Nem bánom, ha Csikalazade pasa a testét használta, mert tudom, hogy a lelke ugyanolyan tiszta és ártatlan maradt. Vajon Incsilit visszafogadta a férje? Minden bizonnyal igen, ha annyira szerette, mint én Valentinát.

- Valóban visszafogadta, de az első hónapok mindkettőjüket megviselték. Ezzel tisztában kell lennie, uram.

- Megértem, Esther Kira, és állok elébe.

- Én pedig megteszem, ami tőlem telik, amint Valentina anyjának esetében is megtettem. Lady Barrows esete egészen rendkívüli. És a pasa viselkedésére nincs bocsánat.

- Gondolja, hogy a vezír felesége a segítségére lesz?

- Biztosra veheti, hogy ha Lafeeta szultána megtudja a történeteket, mindent el fog követni a férje megmentése érdekében. És afelől semmi kétség, hogy felfogja, ezzel a gyalázatos tettel a pasa önmagát sodorta rettenetes veszélybe.

Esther ezután küldöncöt menesztett Csikalazade pasa házába, és másnap délután Lafeeta szultána meg is jelent nála.

- Esther Kira! - kiáltotta, amikor belépett. - Semmit se változtál. Örülök, hogy ilyen jó színben látlak. Lehet, hogy a tested öregedett, de a lelked, az eszed a régi.

- Ha-ha. Simon Kira, az unokám szokta mondogatni, hogy én már rég nem leszek, de az eszem a tényrt még sokáig nem fogja tudomásul venni. Megkínálhatlak kávéval? Süteménnyel?

Amikor magukra maradtak, Esther Kira azonnal a tárgyra tért.

- A segítségedre van szükségem, Lafeeta szultána.
 - Tudod, hogy mindig készséggel állok rendelkezésedre, Esther Kira.
 - Ebben az ügyben a férjed is érdekelt, hercegnő.
 - Folytasd, Esther.
 - Került az utóbbi időben új háremhölgy a férjed háremébe, Lafeeta szultána?
 - Tudomásom szerint nem. Ámbátor hónapok óta különös dolgok folynak abban a háremben - tette hozzá a hercegnő elgondolkodva. - Persze tudod, hogy kerülöm a háremet, hacsak nem elengedhetetlenül szükséges ott megjelennem. Nyomasztóan hat rám az a sok mezítelen teremtés. De Csika Incsili óta nem járt az Ezer Virág Szigetén. Most viszont hirtelen felújította a kioszkot, a kertet, aztán a három kedvenc háremhölgyét átküldte a szigetre négy eunuch kíséretében.
 - Négy eunuchal? Miért négygel?
 - Nem tudom. Félttem megkérdezni, végtére is semmi közöm hozzá. Ráadásul a legfőbb eunuch, Hammid mindig gyanakodott, hogy részem lehet Incsili eltűnésében.
 - Hammid nem mert megvádolni, mert akkor önmagát is bajba keverte volna. Ó jobban tart tőled, mint te tőle, ezért nincs okod az aggodalomra. Tehát a három hölgy és a négy eunuch még most is a szigeten van?
 - Igen.
 - Átjár a vezír a szigetre, hercegnő?
 - A többiekkel nem ment át, de utóbb háromszor-négyszer is átmegy hetente, és ott marad egész éjszaka. Kezdetben mindig jókedvűen tért onnan haza, de az utóbbi időben egyre mogorvább.
 - Kézenfekvő! -vágta rá Esther Kira meggyőződéssel. -

Ott van, hát persze!

- Ki van ott, Esther? Nem értem.

- Bocsáss meg, hercegnő, részletesen elmondok mindent. - Azzal hozzálátott, hogy előadja Lady Barrows elrablásának történetét. Lafeeta szultána néhány másodpercig merengett, majd így szólt:

- Téged az ösztöneid még soha nem csaltak meg, Esther Kira. Amellett a negyedik eunuch jelenlétére ez a logikus magyarázat.

- Valamint arra is, hogyan tűnhetett el Lady Barrows nyomtalanul. Lafeeta, gyermekem, meg kell tudnom az igazat. Szereted a férjedet, és el nem árulnád semmi pénzért. Ezt tudom! Nem is kérlek rá. Arra kérlek, légy segítségére, mert ha valóban ő rabolta el Lady Barrowst, akkor ezzel kockára tett mindent, amit évek hosszú során magának biztosított. Ez a nő nem rabszolga. Látogatóba jött a városba, válide Szafije nagy becsben tartja, miként úrnőjét, az angol királynőt is. A válide kétségbe van esve, hogy egy brit alattvaló eltűnhetett az ő biztonságos városában. Meg kell tudnom, drága gyermekem, hogy a férjednek van-e köze az elrablásához. Amennyiben kiderül, hogy a szenvedély győzött a józan ész fölött, számíthatok a segítségedre?

- Ha Csikának köze van ehhez a rettenetes tethhez, akkor a szultán és a válide minden bizonnyal bosszút akar állni rajta. Hogyan játszhatnám a kezükre a férjemet?

- Drága gyermekem, mi csak Lady Barrowst akarjuk visszakapni. Nem elégtételt követelünk. Tudod, milyenek a keresztény nők, Lafeeta szultána. Lady Barrows inkább választja a halált, semhogy hűtlen legyen ahhoz, akit szeret. A vőlegénye nagyszerű ember, aki örömet

visszafogadja. Abban a pillanatban elhagyják Isztambult, mihelyt Valentinát épen visszakapják.

- Nagy magabiztossággal szólasz, Esther Kira, de mi van akkor, ha Lady Barrows panaszt tesz odahaza a királynónél? Mi van akkor, ha az angol királynő tiltakozik válide Szafijénál? Mint tudod, szeretem a férjemet, ő pedig vizsontszeret és tisztel. Gondolnom kell a gyermekeimre, az unokáimra. Ha Csikalazade pasa kiesik a szultán kegyeiből, mi lesz mindannyiunkkal?

Esther Kira magában Jahvéhoz folyamodott bocsánátért, amiért hazugságra kényszerül.

- Elárulok neked egy titkot, gyermekem. Nem tudhatod, mert kicsi voltál még akkoriban. De Lady Barrows anyja egykor Murád szultán háremének volt lakója egy ideig. Mardzsalla névre hallgatott. Sikerült ugyan elmenekülnie, de addigra szíve alatt hordozta Murád gyermekét. Aki nem más, mint Lady Barrows. Érted már, Lafeeta szultána, mién kell segítened, hogy ki ne derüljön: a pasa legjobb barátjának, a szultánnak féltestvérét rabolta el?

Miután mindent alaposan végiggondolt, Lafeeta szultána közölte:

- Segítek neked, Esther Kira. De ígérd meg, hogy Csikának nem eshet bántódása.

- Ha Lady Barrows visszatér, az ügy el van intézve -mosolygott Esther.

- Napokba is beletelhet, amíg megtudom az igazat, Esther Kira. Meglehet, hogy nem Csikához fordulok egyenesen. Kérlek, légy türelemmel. És most ég áldjon, öreg barátném. Hamarosan találkozunk. - Azzal távozott.

- Előjöhét, Lord Bürke - mondta ekkor Esther. Ekkor Padraic előlépett a festett spanyolfal mögül.

- Megbízható a hölgy? - kérdezte.

- Mindenképpen. Szereti a férjét, még a gyerekeinél is jobban. És mindent megtesz annak érdekében, hogy megvédelmezze. Mint hallotta, rákényszerültem, hogy hazudjak, de mindezt Valentina érdekében tettem. Ne tévessze meg a hercegnő törekeny alkata, Lord Bürke. Lafeeta erős asszony. S ami még ennél is fontosabb, helyén van az esze.

Esther Kira valóban jól ismerte szövetségését. Másnap délután a vezírt találkozóra hívta Lafeeta szultána a kertben. Lafeeta tudta, hogy a férjét bántja valami, s hogy előbb-utóbb kibukik belőle. Lafeeta kávéval kínálta férjét, és finomságokat tétetett elé.

- Ha más asszonnyal állnék szemben - mondta Csika csodálattal eltelve -, azt hinném, akarsz tőlem valamit.

- Csak néhány percet a drága időből, uram - felelte az asszony biztató mosollyal. - Kértem én tőled valamit is, Csika? Unokatestvérem, a szultán nagyszerű fővezírre lelt benned, de túl sokat dolgozol, Csika. Még a háremedbeli asszonyok is panaszkodnak, hogy hónapok óta elhanyagolod őket. Pedig ez nem jellemző rád, Csika!

- Szóval hozzád mentek panaszra? - kérdezte a pasa elégedetten.

- Ki máshoz fordulhatnának, Csika? A feleséged vagyok, gyermekeid anyja, a hárem élén állok, meg kell hát hallgatnom, nyugtatnom okét. Akkor is jobban bánna velük, ha eladná őket, s olyan helyre kerülhetnének, ahol nem hanyagolják el őket ennyire. Mondd, jó uram, mi bánt? Nem jellemző rád ez a viselkedés.

- Miféle viselkedés?

- A szórakozottság - jegyezte meg az asszony szelíden.

- Drága Lafeeta, hogy milyen jól ismersz! - sóhajtott a

pasa. - Tudod, mi az oka mindennek?

- Csak nem asszony van a dolog mögött? - évődött Lafeeta.

- De bizony - hagyta helyben Csika. - Egy gyönyörű, izgalmas asszony, aki miatt három hónapja nincs nyugovásom, majd beleőrülök, amiért visszautasít!

- Nem is tudtam, hogy új asszony van a háremben -jegyezte meg Lafeeta ártatlanul. - Áru!d el, kicsoda, uram, és én majd kioktatom, hogyan viselkedik egy háremhölgy az urával szemben. Engedelmeddel szívesen megtanítom a hárem szabályaira. Nem lett volna szabad hagynod, hogy ennyire elmérgesedjen a helyzet, uram. Hát nem bízol már bennem? Inkább kiteszed magad egy hosszú nyár gyötrelmes szenvedéseinek? Ó, Csika! Hogy tehetsz ilyet?

Megrendült hangja s az őszinte együttérzés láttán a pasa elérzékenyült.

- Drága Lafeetám, soha egy percig el nem vesztettem beléd vetett bizalmamat. Csak épp álmomban nem merült föl, hogy a lány ennyi ideig fog ellenállást tanúsítani. Egyébként nincs a háremben. Amikor megszereztem Naksht, egyenesen az Ezer Virág Szigetére vittem. Odavittem Gülfemet, Hazadét és Sáht, abban a reményben, hogy jó példájukon majd okul, és megtanulja, hogyan viselkedjen. Azt hittem, egy boldog nyarat töltök majd a szigeten - sóhajtott.

- A nyárnak még nincs vége, uram. Azok az édes kis eszement madárcák semmiben nem mozdították elő az ügyedet. Hozd vissza őket a palotába, és én majd megtanítom a leánynak, hogyan kell a kedvedben járni. Nem lep meg, hogy ellenállást tanúsít. Nyugatról való, jól tudom? Az ilyeneknek előbb udvarolni kell, csak

aztán hagyják magukat elcsábítani.

- Honnan tudod, hogy Nyugatról való? - kérdezte a pasa gyanakvón.

- Hogy is lehetne másképp? Aki megkapta a kellő neveltetést Keleten, az tudja, mivel tartozik neked, jó uram. A nyugati nők egészen mások.

- Lafeeta, galambocskám, te minden tekintetben tökéletes vagy - mondta a vezír elérékenyülten. - És persze teljességgel igazad van. A nő valóban nyugati. El is felejtettem, hogy azokkal másképpen kell bánni. Elrendelem, hogy a Csillagfény Kioszkot zárják be télire, és napokon belül visszahozom ide a lányokat! Benned nem lehet csalódnia. A legfontosabb problémámat oldottad meg e percben! - Azzal elindult, és határozott léptekkel vágott át a felesége kertjén.

Másnap reggel Lafeeta szultána gyönyörűen megfaragott, aranyberakású elefántcsont dobozt kapott ajándékba. Bársonnyal bélelt belsejében hibátlan, gyönyörű gyöngyök sorakoztak. Férje nagyrabecsülésének zálogaként, fűzte hozzá az eunuch, aki átadta. A vezír felesége elégedetten mosolygott.

Az Ezer Virág Szigeten megkezdték az előkészületeket a költözéshez.

- Mégis, mit kellene összecsomagolnunk, ha egyszer mindig meztelenek vagyunk? - kérdezte Valentina keserűen.

Három társnője kuncogott. Mostanra hozzászórtak Valentina éles nyelvéhez, s keserű hangulata sem lepte meg őket.

- Te - szólt oda Shakir Valentinának - egy nappal tovább maradsz. Bár hogy urunk miért akar kettesben

maradni egy ilyen viperával, föl nem foghatom.

- Varangy! - sziszegte Valentina. - Kikaparom a ronda szívedet, ha szólni mersz hozzám.

Shakir kétségbeesetten ingatta a fejét. Nem szolgált rá Hammid bizalmára. De talán a palotában majd minden megváltozik.

- Idd ki ezt! - nyomta a kezébe a gyümölcsörbetet, amit Halimtól átvett.

Valentina meg se kérdezte, mi van a pohárban. Már tudta, hogy az eunuch nem fogja megmérgezni.

- Ettől a szertől elalszom, vagy ellenállhatatlan vágy támad bennem? - kérdezte. A hangja csupa gúny, hisz tudta, mivel tömik. Eleget küzdött, hogy ellenálljon a szer hatásának.

- Szükséged lesz a pihenésre a mai este előtt. Aludj, amíg megteheted.

Amint Csikalazade az alvó Valentinát megpillantotta, ismét fellobbant benne a vágyakozás. Mintha először látta volna életében. Micsoda gyönyörű mellek, s mennyire hasonlítanak Incsiliéhez. S a hosszú, nyurga lába. A szeméremdombja csodásan telt és rózsaszínű, mint a legtökéletesebb csiszolt márvány. Ma semmi el nem terelheti róla a figyelmét.

Három hónapig várt türelmesen, hogy a lány megadja magát. Azért hozta erre a szigetre, ebbe a gyönyörű kis kioszkba. Kellemes társaikkal, kitűnő cselédséggel látta el. De hiába minden, a lány továbbra is csökönösen ellenállt.

Lafeeta persze megmondta, mi a teendő. Naksh nyugatról való. Arrafelé ez a bánásmód csak fokozza az asszonyokban az ellenkezést. Most már tudta, rosszul közelítette meg a dolgokat.

Késő ősszel a sziget amúgy is lakhatatlanná válik. Mindenkit hazaküldött, jelenleg csak ők ketten tartózkodtak a szigeten. Ma este az övé lesz. Újra meg újra, amíg csak meg nem szűnik minden ellenállás. Holnapra, mire átszállítják a hárembe, ugyanolyan engedelmes lesz, mint a többiek.

Lassan levetkőzött, és szép rendben lerakta a ruháját. Azután meztelenül, szépsége teljes tudatában lefeküdt. Nem volt szüksége egy egész háremre ahhoz, hogy tisztában legyen önmagával. Elég volt a tükörbe néznie. Magasságát török anyjától örökölte, sápadt bőrét és világos szemét valamelyik Nápolyban letelepedett normann ősétől. Érzéki száját gondosan ápolt bajusz övezte. Szakállt nem viselt.

Valentina álmában megmozdult. Csikalazade körülnézett, hogy mindent rendben előkészítettek-e. Az ágy mellett két serleg, mellette sápadt arany ciprusi bor, afrodiziákummal erősen feldúsítva. Az iszlám törvények tiltották ugyan az alkoholt, de a szultán ivott. E miatt a cél miatt, legalábbis a mufti szerint, lehetséges az ivás. Csikalazade pasa nem volt nagyivó, de alkalomadtán nem vetette meg a bort.

Simogatni kezdte a lány illatos testét. Aztán, mert nem bírt többé magával, száját Valentina szájára tapasztotta. A lány megdermedt, és tágra nyitotta a szemét.

- Te! Nem elég, hogy az életemet, de még az álmomat is tönkreteszed undorító jelenléteddel? - A hangja élesen, dühösen csengett.

- Hol vannak a többiek? - követelte, aztán eszébe jutott, hogy visszatértek a palotába.

- Holnap már te is ott leszel.

- Miért nem ma mentem a többiekkel? Gyűlölöm ezt a

helyet!

- Azért nem mentél a többiekkel, mert nem óhajtok vadmacskát küldeni a háremembe. Ma este megszelídítelek, Naksh. Holnapra dorombolni fogsz.

Valentina megvetően végigmérte.

- Ezen igyekeztél egész nyáron, vezír uram. Mindhiába. Bármivel kísérleteztél, semmire nem mentél. Mégis, mit tehetsz még?

- Magamévá teszek - közölte a férfi halkán.

- Micsoda? - Valentinát kihozta sodrából a rendíthetetlen nyugalom.

- Időnként elképeszt az ártatlanságod, Naksh. Való igaz, hogy egész nyáron azzal bajlódtam, hogy elérjem, magadtól engedd át magad az élvezetnek, de mit képzeltél? Hogy majd feladom? Vannak nők, akik jobban kedvelik az erőszakot. Talán te is közéjük tartozol. Mindjárt kiderül. Az álmodban tőled lopott csók egészen felajzott. - Valentinának módjában volt meggyőződni róla, a férfi nem hazudik. Hatalmas hímtagja feleledt, izgalmi állapotához nem fért kétség. Valentina feltérdelt, készen arra, hogy felugorjon. De a vezír felkészülten várta. Egyik kezével a tarkóját ragadta meg, fejét, vállát az ágyra nyomta.

- Szépségem, ez a női alázat tökéletes pozitúrája, örülök, hogy ilyen könnyedén ment a dolog. - Közben másik kezével Valentina fenekét babrálta.

- Eressz el, vadállat! - sikoltott Valentina, amikor a férfi egy kicsit lazított tarkója szorításán. -A durvaságod minden képzeletet fölülmúl, és én megvetlek! Nem akarom elhinni, hogy a te legendás hatalmaddal rendelkező férfinak így kelljen ráerőltetnie magát egy kiszolgáltatott és ellenállást tanúsító nőre! Aki így

viselkedik, az nem igazi férfi!

Csikalazade elragadtatottan nevetett. A lány dühe kifejezetten kedvére volt. Alig várta, hogy belehatoljon, és szabad keze segítségével nyomban meg is tette. Azt a másik gyönyörű bejáratot, amely most teljes pompájában eléje tárult, majd egy következő alkalomra tartogatja. Ma este addig akart elmenni, amíg a nő végül könyörög, hogy hagyja abba. Sietve elengedte a nyakát, és két kézzel megragadva a csípőjét, gondolkodás nélkül belehatolt.

Valentina kétségbeesetten sikoltozott, de nem sikerült szabadulnia a szorításból. Mivel a pasa az elmúlt hónapokban finomabban bánt vele, már-már azt hitte, hogy nem fogja megerőszkolni.

- Allah! Allah! - nyögte a férfi némán. Hisz a lány nyílása oly szűk, akár egy szüzlányé! Izgalmában majdnem esztét vesztette. Halkan felhördült. Aztán pumpálni kezdte, majdnem egészen kilépett belőle, aztán teljes erővel vissza.

Valentina ebben a pillanatban fogta fel a valóságot. Érezte, hogy a hatalmas férfitag utat váj magának a testében. Oly mélyen belehatolt, s oly ügyesen, hogy Valentina agya többé már nem uralkodott a teste fölött, csípője ringani kezdett, együtt munkált a férfival.

- Ó, gyönyörűségem - hörgött a férfi fogait csikorgatva.
- Bújj a farkamba! Igen! Igen! - Ujjai fájdalmasan Valentina húsába vájtak, miközben mind mélyebbre hatolt.

Egy pillanatra Val agya kitisztult. Lázongva gondolta el, milyen méltatlan, hogy akarata ellenére élvezetet érez. Ekkor a férfi lazított vasszorításán, és előrenyúlva megragadta a mellét. Csípte, húzkodta, hogy ettől

Valentina gyorsabban mozgassa a csípőjét.

- Ez az, szépségem! Erre vártam hónapokig, de mit mondjak, megérte! Mondd, hogy akarsz, drága Naksh! Mondd, hogy az enyém akarsz lenni!

- Neeem! - zokogta a lány, aki még most is bizonyítani igyekezett fölényét, ugyanakkor áhította a beteljesülést.

- Halljam: Tégy magadévá, uram, Csika - másképp kilépek belőled, Naksh!

- Ne! Könyörgök, ne! - kérlete a lány, s elöntötte a szégyen pírja, de már nem bírt megálljt parancsolni magának.

- Mondd ki, Naksh - kérlete a férfi enyhébben. -Mondd ki, és elnyered jutalmadat. Tudod, hogy számíthatsz rá.

Valentina már sírt, de nem bírt magával.

- T... tégy magadévá, uram, Csika! Ó, istenem! Tégy magadévá! Könyörgök!

A férfi újra meg újra, kegyetlenül belehatolt, s a gyönyör rángásai futottak végig Valentina testén, miközben élvezett.

Még akkor is levegő után kapkodott, amikor a férfi egy erős mozdulattal fölemelte, és ki se lépve belőle, a hátára fektette. Két karját az oldalához szorítva ráparancsolt:

- Nyisd ki a szemedet, Naksh!

- Mondd újra, mondd, hogy mit tegyek veled!

- Könyörgök! - suttogta a lány, mire Csika ajkát az ajkára tapasztotta. Amikor fölemelte a fejét, a néma követelés továbbra is ott ült a szemében. Éppoly határozottan, mint bensejében a hímtagja. Ettől a csatától nem várható könnyű és gyors győzelem, jött rá ekkor Valentina, de ha együttműködik, talán hamarabb véget ér. Végtére is, mit számítanak a szavak, ha nincs mögöttük őszinte érzés? Val arra gondolt, hogy másnap

visszajut a palotába, a városba. S ha ott van, biztosan sikerül elszöknie a Kira-házba, ahol Padraic talán most is vár rá.

Padraic! Padraic! szólongatta némán, ahogyan fogságának majd' minden ébren töltött órájában. Isztambulban bizonyára lehetséges lesz a szökés. Itt ellenben nem.

- Naksh! - hasította ketté gondolatait a férfi szava. Valentina Csikalazade pasa felé fordította ametisztkéek szemét.

- Tégy magadévá, uram, Csika! - mondta vadul. - Ó, tégy magadévá! - Azzal a férfi diadalittasan újból belevetette magát.

Hosszú éjszaka volt, élete leghosszabb éjszakája. Leginkább attól rettegett, hogy teherbe esik, mert persze nem volt nála a szer.

Soha nem hitte volna, hogy egy férfi ennyi ideig bírja. Aznap éjjel az ágyban számtalanszor magáévá tette, és még kétszer a fürdőben is, ahol hátulról húzta rá félelmetes méretű dorongjára.

Aztán térdre kényszerítette, és a szájával élesztette fel férfiasságát. Utána ő addig nyalta Val apró bejáratát, míg az már irgalomért esedezett. Minden forduló után újratöltötte az aranylő nedűvel a poharakat. Valentina rájött, hogy Csika kimeríthetlensége a borba kevert afrodisziákumtól van. Amikor a vezír a teljes diadal tudatában végre mégis elaludt, Valentina megkönnyebbülten zokogott.

Másnap délben Shakir és Halim ébresztették őket frissen sült hallal és meleg kenyérral. Shakir kis ébenfa ékszerdobozt nyomott Valentina kezébe. - Az úrtól van. Királynőként fogsz belépni a háremébe. És királynő maradsz, amíg kielégítéd vágyait.

Valentina csak arra gondolt, hogy mielőbb Isztambulba jusson. Hamarosan meg is jelent értük egy lélegzetelállítóan szép, aranyozott hajó, az oldalán fekete lakkdíszítéssel. Nyolc rabszolga ült az evezőpadon, szénfeketéék mind, a nyakukon széles, ezüst dögcédula, akvamarin díszítéssel.

- Mi van a nyakperecükre írva, uram? - kérdezte Valentina a lila gézfátyol mögül.

- A nevük, és az hogy Csikalazade pasa tulajdonát képezik.

- De miért kell ezt rájuk írni? Megmondják bárkinek, aki megkérdezi, nem?

- Nem, drága Naksh, nem tudják megmondani. Ugyanis a nyelvüket eltávolították, hogy ne pletykálhassák el mindazt, amit itt a hajón hallanak.

- De hisz ez rettenetes!

- Meglehet, de jól bevált. Ha ugyanis híre megy annak, ami ezen a hajón elhangzik, bárki gyanúsítható, kivéve ezt a nyolc evezőst meg engem. A tizenkét személyes hajón így mindössze hárman lesznek, akik gyanúsíthatók.

- Azzal intett az evezősöknek, hogy lássanak munkához. Miközben a hajó a vizet szelte, Valentina belátta, hogy jól döntött, amikor nem próbált úszva menekülni a szigetről.

- Jobb színben látlak, Naksh, mint az utóbbi időben.

- Örülök, uram, hogy kiszabadultam erről az unalmas szigetről.

- Meglehet, a háremem még unalmasabb lesz.

- Hogy volna, mikor körülöttem az egész város?

- Csakhogy a lábadat a kapun nem teheted ki - közölte Csikalazade pasa.

- Soha? - kiáltott fel Valentina kétségbeesetten. Hogyan

szökhet meg, ha ki sem teheti a lábát?

- Talán, idővel, ha már meggyőződtem odaadó hűségéről s irántam való szerelmedről. De addig ugyanúgy kedvemben kell járnod, mint tegnap. És persze Shakir jelentéseitől is sok függ. - Azzal fogta és kiszabadította a mellét a blúzából, szopni kezdte, majd bő bugyogója korcát megoldva becsúsztatta kezét a selyem alá.

Valentina fogát csikorgatva játszotta a szerepét.

- Ó, uram! És ha valamelyik evezős vagy egy erre haladó másik hajó meglát? - Izgatott volt, és levegő után kapkodott - az igazat megvallva képtelen volt ellenállni a férfi kutakodó ujjainak.

- A függöny eltakar. És úgy látom, készen állsz arra, hogy kedvemre tégy, mielőtt még megérkezünk. - Azzal máris kiszabadította kemény, duzzadó férfiasságát.

- De uram! Az evezősök mindent hallanak! A vezír elkapta a derekát, és belehatolt.

- Hajlj ide - parancsolt rá -, hogy elérjem a melledet. És most, Naksh - kapta fogai közé a mellbimbóját -, te teszel magadévá engem.

Valentina hamar felvette a ritmust, és arcát a férfi mellkasába fúrva mozogni kezdett. Mennyire gyűlölte! Gyűlölte a férfi testét, a vágyait, de mindenre hajlandó volt, csak hogy ismét Isztambulban lehessen.

- Gyorsabban, szépségem! Gyorsabban! De jó falat vagy, Naksh!

A pokolba, gondolta Valentina kétségbeesetten. *Miért kell a testemnek így reagálnia? Nem akarok neki örömet szerezni, és bánt, hogy közben magam is élvezem. A pokolba!* - De már érezte, hogy testén végigfut a reszketés, s végül kimerülten a vezír karjába zuhant.

- Hmm - sóhajtott a férfi elégedetten. - Elégedett

vagyok, Naksh. És örömmel nyugtázom, hogy te is élvezetedet leled a dologban.

- Engem korántsem tölt el örömmel, hogy a testem nem tud ellenállni a testednek - fakadt ki Valentina, de legnagyobb meglepetésére a pasa csak nevetett.

- Annak örülök, hogy a lelkedet nem sikerült megtörnöm. Megunnálak, ha teljesen behódolnál.

- Soha nem fogom untatni, uram - ígérte Valentina. -Még majd szolgálok néhány meglepetéssel.

- Ahogyan én is, szépségem. -Azzal leemelte magáról, és így szólt: - Hozd rendbe a ruhádat. Megérkeztünk.

Amikor a hajóból kiszálltak, Valentinát egyenesen a fő eunuch kezére bízta, és szó nélkül távozon. Valentina némán állt a Hammid névre hallgató hústömeg előtt.

- Vetközz le - szólt rá az eunuch valószínűtlenül magas hangon. Valentina, aki már semmin nem tudott meglepődni, emelt fővel, szó nélkül levetközött. - Büszke vagy, Naksh. Túlontúl büszke. De a rendkívüli szépségek, kivált a Nyugatról jöttek, mind ilyenek. Pompás! Pompás! Életemben csak egyszer láttam a tiédhez fogható melleket. Fordulj meg.

Valentina lassan körbeforgott, s Hammid közben elégedetten füttyentett.

- Térdelj ide elé, hadd tapogassam meg a bőrödet. Látod, hogy kövérségetől a székből kikelni nem tudok. És örülhetsz a négyszemközti mustrának, hisz tudom, röstelkedsz még mások előtt.

- Igazán hálás vagyok, uram, Hammid - közölte Valentina fagyosan.

- Ha-ha! A nyelved éles! Helyes! Az uram unja már ezeket a szófogadó lánykákat. - Azzal tovább mustrálta. Értőn megmarkolta a fenekét, és széthúzta. - A Szodoma-

kapud. Volt már használatban?

- A micsoda? - kérdezte Valentina.

- A férjed a fenekedbe is bedugta valaha a farkát?

- Soha! Megőrült? Miféle férfi, aki ilyet tenne?

- Sok férfi igen kedveli ezt a szokást, kivált erre mifelénk. - Azzal Val végelébe dugta az ujját.

- Ne! - kiáltott Val, és mélyen elpirult.

- Nagyszerű! Ott még szűz vagy. Majd utasítást adok, hogy készítsenek elő.

- Soha! Nem engedem!

- Nincs választásod, Naksh. A vezír utasított, hogy hat lányt rendeljek melléd. Igazán szerencsésnek mondhatod magad.

- Olyan szerencsésnek, mint Incsili, uram, Hammid? - kérdezte Valentina, miközben felöltözött.

- Mit tudsz te Incsiliről? - követelőzött Hammid.

- Talán nem árt, ha emlékezetébe idézi, uram, Hammid.

- Figyelmeztetek, Naksh. Ritkán tévedek, de az kétszer nem fordul elő. Vésd eszedbe, szépségem.

Valentina az ajkába harapott.

- Örülök, hogy tudod tartani a szádat. - Azzal megütött egy kis rézgongot. Nyomban megjelent egy eunuch. - Kísérd Naksh úrhölgyet a lakosztályába - utasította Hammid. - És gondod legyen rá, hogy a háremhölgyek a megfelelő fogadtatásban részesítsék.

14

Lafeeta szultána a fürdőben végre megpillantotta ura legújabb szeretőjét, egy lélegzetelállító szépségű lányt.

Illő nevet adtak neki. *Naksh, a gyönyörű*. Lafeeta szultánát zavarba hozta a büszke lány nyílt tekintete. Naksh mindenki társaságát elutasította, még a három lányét is, akikkel a nyarat a szigeten töltötte.

Lafeetának mégis meg kellett győződnie valahogyan arról, hogy Naksh valóban az angol lány, Lady Barrows. Ha Csika volt olyan ostoba, hogy elrabolta a szultán féltestvérét, akkor a nőt vissza kell juttatni övéihez, mielőtt a vezír nagyobb bajba kerül, mint amire számított. Két nappal azután, hogy Naksh feltűnt a palotában, Lafeeta szultána átvágott a fürdőn, s fesztelenül, mintegy a pillanat sugallatára megállt Naksh előtt.

- Lafeeta szultána vagyok - mondta a hercegnő. - Te vagy Naksh, a férjem új háremhölgye?

- Igen, asszonyom - hangzott a válasz kellemes, kulturált hangon.

- Milyen nemzetiségű vagy, Naksh?

- Angol vagyok, asszonyom - felelte Valentina.

- Légy óvatos - suttogta a szultána váratlanul... angolul... -Én... majd... segítek... neked.

A döbbsent Valentina semmi jelét nem adta meglepetésének.

- Mit mondott a hercegnő? - faggatta nyomban Shakir.

- Semmit. Az anyanyelvemen üdvözölt - hangzott a fagyos felelet.

Lafeeta szultána visszatért lakosztályába.

- Oly gyönyörű ez a mai nap, hogy úgy határoztam, meglátogatom leányomat és újszülött kisbabáját - mondta. - Készítsétek elő a gyaloghintómat.

Két órát töltött leánya, Halé társaságában.

- Remélem, egy ideig felhagysz a szüléssel -

figyelmeztette legfiatalabb gyermekét. - Nyúzott vagy, Ferhad el fogja veszíteni az érdeklődését irántad.

- Annyi baj legyen. Elegem van belőle.

- Ne feledd, hogy oszmán hercegnő vagy. Ez azt jelenti, hogy Ferhadnak engedélyedet kell kérnie, ha új feleséget akar venni. Vigyázz, nehogy komoly ellenfélre akadj.

- Bárki lehet komoly ellenfél, anyám, a legjelentéktelenebb háremhölgy is. Törvényes feleségként legalább a jogaim megvannak.

- Amúgy minden rendben?

- Persze - nevetett Halé. - Csak fáradt fagyok.

Dolga végeztével Lafeeta oly korán távozott, hogy útközben, mintha csak akkor jutott volna eszébe, utasítást adott a gyaloghintó cipelőinek, hogy útirányukat megváltoztatva, kanyarodjanak el a Balata felé.

- Korán van - mondta. - Meglátogatom Esther Kirát.

Sarai Kira sietve bevezette Esther lakosztályába.

- Híreket hoztál, gyermekem? - fogadta Esther.

- Igazad volt, Esther Kira. Csika valóban elrabolta az angol hölgyet. Találkoztam vele a fürdőben, és szót is váltottunk. Unokahúgom, Incsili megtanított néhány angol szóra, úgyhogy közöltem vele, legyen óvatos, én segíték neki. A lány erős, van benne kitartás, a lelke mint az acél. Csika úgy határozott, hogy addig nem teszi magáévá, amíg a lány önként oda nem adja magát. Aztán persze az utolsó napon, mielőtt a palotába hozta, megszegte elhatározását, és azóta erőszakoskodik Nakshsal. De a lány büszkeségét még így sem sikerült megtörnie.

- Holnap - közölte az öregasszony váratlanul.

- Holnap? - nézett rá Lafeeta kérdő tekintettel.

- Holnap ki kell szabadítanunk.

- Esther Kira! Hisz az lehetetlen!

- Semmi sem lehetetlen. Ha nem sikerül, majd ismét próbálkozunk. Lady Barrows három napja van a palotában, ugye? A vezír biztonságban tudja.

- Hammid éberem örökösök, és mindenre gyanakszik. Még nem felejtette el Incsilit, és nem akar még egyszer pórul járni.

- Holnap a jó Hammidnak komoly gondjai lesznek, mert a rabszolgapiacra kell mennie, hogy új háremhölgyekre tegyen szert. Ezt a feladatot soha nem engedi át másnak. Kara Ali, a rabszolgakereskedő szebbnél szebb lányokat szedett össze a nagy alkalomra. Ali Zija, a szultán Kisler agája is ott lesz. Hammid és Ali Zija nagyszerű vásárt fognak kötni, rendkívül elégedettek lesznek, egészen addig, amíg vissza nem érnek a palotába, és nem értesülnek Naksh szökéséről.

- De hogyan, Esther Kira? Hogyan szöki meg Naksh?

- Napok óta egy nyolc főből álló áruscsoport jelentkezett be a hárembe. Csupa jasmakba öltözött, lefátyolozott asszony, szebbnél szebb portékákkal. Együtt érkeznek, de két csoportban távoznak. Közöttük lesz Sabra is, Levi fiam felesége, aki viselő. Hogy a nagy hasára még egy jasmakis rá lesz kötözve, az senkinek nem fog szemet szűrni. Gondod legyen rá, hogy amikor az izgalom a tetőfokára hág, amikor a háremhölgyek mind a gyönyörű portékákra vetik magukat, Lady Barrows tűnjön el a spanyolfal mögé, és ott várakozzon. Sabra beadja neki a jasmakot, Lady Barrows sietve magára ölti, majd az árusok első csoportjával távozik. Hajója pedig még az éj leple alatt útra kel. Az urad holnap délután nem lesz a palotában, mert a szultánnal tanácskozik. A tanácskozás hosszadalmasnak ígérkezik,

mert komoly gazdasági bajok vannak az országban, s a nép joggal lázong.

- Gazdasági bajok? Miféle gazdasági bajok?

- Az emberek észrevették, hogy a forgalomban lévő pénz súlya kisebb az előírtnál. Ez azt jelenti, hogy kevesebbet ér. Magasra csapott az elégedetlenség. És a szultánnak a vezírral ki kell eszelnie valamit, hogy a nép haragját lecsendesítse. Nem lesz könnyű dolguk, és nem fognak egyhamar végezni. És most szeretném, ha egy pillantást vetnél Sabrára, hogy össze ne téveszd senkivel.

- Összecsapta a tenyerét, mire egy öreg szolgáló tűnt elő. Esther intett neki, s ekkor az öregasszony elővezette Sabrát. - Fogsz rá emlékezni, Lafeeta?

- Igen, Esther Kira.

- Helyes. Akkor most eredj utadra, és köszönöm a segítségedet, Lafeeta szultána. Mindig jó barátok voltunk, és továbbra is azok maradunk.

- Ég áldjon, Esther Kira. Hamarosan ismét találkozunk.

Miközben a hercegnő gyaloghintóját visszavitték a palotába, a vezír új kedvencével szórakozott. Csikalazade rájött, hogy Naksh pompásabb élvezetet nyújt, ha társnői nincsenek jelen. Imádta büszkeségét, csak annál nagyobb volt a kihívás. Naksh vad volt. Nehezen kezelhető. Mindenben imádott Incsilijére emlékeztetett. Végre valaki, akinek a társaságában nem unatkozott.

Naksh előtte térdelt, a vezír hatalmas hímtagja a szájában, s gonosz nyelve engedelmesen munkálkodott, pontosan úgy, ahogy Csikalazade kioktatta. A férfi félig lehunyt szemmel várta, mikor érkezik el a pillanat, amikor a lány felhagyhat élvezetet nyújtó tevékenységével. Amikor a pillanat elérkezett, az ágyra parancsolta, Naksh

lefeküdt, a lábát széttárta, s ekkor a pasa látott nyelvével munkához, hogy vágyát tovább fokozza. A férfi nyelve körbelefetyelte a lány szűk bejáratát, majd belé is hatolt. Valentina hiába igyekezett visszafogni magát, hiába harapdálta az ajkát, végigsöpörtek rajta a vágy érzéki hullámai. Amikor megreszketett, a férfi sietve belehatolt, s fel-alá kezdett mozogni benne, mígnem Valentina már esztét vesztve sikoltozott. Csikalazade pasa diadalittasan felhördült, és a beteljesülés csúcsára érve a lányra zuhant.

Majdnem holdkeltéig vele maradt. Csak amikor a férfi már eltávozott, s a háremhölgyek és eunuchok mind azt hitték, hogy alszik, akkor törtek ki belőle a könnyek. Több mint egy óra hosszat zokogott, de sírását elfojtotta, nehogy azok meghallják. Soha! Soha tanúbizonyságát nem adja, hogy mekkora fájdalmat okoznak neki! Szünet nélkül arra gondolt, hogy meg kell szabadulnia Csikalazade pasa karmai közül.

A kimerítő éjszakát és délutánt követően Shakir sokáig hagyta aludni. Amikor a háremhölgyek végre felébresztették, nagy volt körükben az izgalom. Valentina megtudta, hogy Lafeeta szultánához ma délután árusnők csoportja érkezik szebbnél szebb portékákkal.

- Hol van uram, Csika? - kérdezte Valentina.

- A jeni szerájba ment, tanácsot ülni a szultánnal. Éjfél előtt biztosan nem ér haza.

Valentinát elárasztotta a megkönnyebbülés. A fürdőbe ment, majd onnan a lakosztályába sietett, hogy az előre kikészített, gyönggyel kivarrott áttetsző ruhát magára öltse. Ezután Shakir nagy zsák csengő pénzt nyomott a kezébe, ura ajándékát, hogy legyen miből költekeznie. Valentina nyomban egy-egy aranydínárt nyomott háremhölgyei kezébe.

Shakir ezután Lafeeta szultána háremébe kísérte, majd otthagyta, mert Hammid távollétében rábízta a szultán háremének felügyeletét. Lafeeta szultána szalonja gyönyörű terem volt, körben selyemmel, brokáttal bevont díványok, nagy halomban szatén- és bársonypárnák, aranyláncokon lógó rubintüveg lámpák s gyöngyházzal kirakott asztalkák. Az egyik sarokban csinos hárem-hölgyek muzsikáltak halkán.

Amikor Valentina belépett, Lafeeta szultána magához intette:

- Gyere közénk, Naksh, csatlakozz hozzánk. Ismerkedj meg a vezír kedvenceivel.

- Vajon milyen portékákat hoznak ma az árusok? - tünődött egyikük fennhangon.

- Hamarosan megtudjuk - mondta a hercegnő. Abban a percben feltárultak az ajtók, és az árusok besiettek a hárembe. Az ágyasok nyomban megfélemeztek az illemtől, és a portékákra vetették magukat, mindegyik arra törekedett, hogy a legszebbet kaparintsa meg magának.

Lafeeta ekkor megfogta Valentina karját.

- Várj - mondta. - Felismered Sabrát, Levi Kira feleségét?

Valentina egy percig merőn bámulta az árusokat, majd lassan bólintott.

- Igen. - A szíve izgatottan vert.

- Az egész délutáni vásárt azért szerveztük, hogy megszabadulj, Naksh. Pontosán követned kell az utasításaimat, megértetted?

- Igen, asszonyom. - Arcára kiült az izgalom pírja.

- Nyomban menj a spanyolfal mögé, és ott várakozz. Sabra odavisz neked egy fekete jasmakot, egy pillanat

alatt felöltöd, elvegyülsz az árusok között, és az első csoporttal távozol. Ha felfedeznek, énram ne számíts. Az elsők között leszek, akik méltó büntetést követelnek a fejedre. Amit teszek, nem érted, hanem a férjem érdekében teszem. Sok szerencsét, Lady Barrows.

Végtelennek tűnő időt töltött Valentina a spanyolfal mögött, míg végre valaki egy jasmakot hajított felé. Majd Sabra sürgető hangját hallotta:

- Siess. Nincs sok időnk. - Valentina magára húzta a jasmakot, fejére borította a kámzsát, fekete fátyolt vont az orra elé, hogy éppen csak a szeme látszott ki. Sabra megfogta a kezét, és kifelé vezette. - Azokkal az asszonyokkal távozzunk, akik már eladták minden portékájukat. Tessék, fogd ezt az üres zsákot. Még engedélyt kell kérnünk a távozásra az eunuchtól.

- Ma Hammid helyében Shakir, az én eunuchom örökdi. Biztosan felismer!

- Ne nézz a szemébe, ha lesütöd pillantásodat, ebben a ruhában nem ismerhet föl. -Azzal bekopogtak a nagy eunuch szobájának ajtaján.

Shakir a nagy eunuch díványán terpeszkedett, vízpipát szívott, és egy szőke kisfiúval játszadozott.

- Elhoztátok a Nagy Eunuch járandóságát?

- Igen, uram, és neked is egy kis apróságot - mondta Sabra elváltoztatott, öreg hangon.

- Mindent eladtatok?

- El bizony, uram! Gyönyörű ékköveket hagytunk a háremben. Ezer köszönet érte. És Jahve áldása kíséren utadon.

- Tűnés, vénségek. Nincs szükségem az áldásotokra!

Azzal a két nő távozott. Valentina alig bírt magával az izgalomtól. Sietve távolodtak Csikalazade pasa

palotájától.

- Remélem, nem bánod, hogy gyalogolnunk kell. Nagyon nagy feltűnést keltene, ha hintóba szállnánk.

- A Kira-házba megyünk?

- Igen.

- Nem érzem magam biztonságban, amíg oda nem érünk.

- Nem vagy biztonságban, amíg Isztambult magad mögött nem hagyod. De a hajóra sem mehetsz föl fényes nappal. Meg kell várnunk, amíg besötétedik.

- De hát addig fölfedezik az eltűnésemet! Nem mehetek vissza! Nem megyek vissza! - kiáltotta Valentina fejvesztetten.

- Ne félj, ilyenkor ősszel hamar sötétedik. Csikalazade pasa csak éjfél felé fogja megtudni, hogy eltűntél. Addigra már a nyílt vízen leszel - nyugtatgatta Sabra ifjonti magabiztossággal. Akkor még nem sejtette, hogy az övéi sorsa megpecsételődött.

Ezenközben Mehmed szultánnál folyt a tanácskozás.

- Nos, akkor eldöntöttük a dolgot. A zsidók lesznek a bűnbakok. Miattuk könnyebb a pénz. Rájuk uszítjuk a népet, rendezzenek egy kis vérengzést, aztán majd ha a zsidók java részét kiirtották, megjelennek a janicsárjaink, és megállítják a további pogromot.

- Csakhogy a zsidók igen becsületes polgáraink -mondta a második vezír. - Adót fizetnek, tisztességesek, és sokat tesznek a birodalomért. Ha a vérengzés más városokra is áttérjed, többet árthat nekünk, mint amennyit használ.

- Márpedig valakire rá kell kennünk a pénzhamisítást. Nem vallhatjuk be, hogy anyám meg én követtük el. Ezt

nem tűrhetem!

- Mondjuk azt, hogy csak a Kira család felelős mindenért.

- Az általános felelősséget a zsidóságra hárítani egy dolog, de csupán a Kirakat tenni felelőssé tisztességtelen - mondta a második eunuch. - Kétszáz éve leghűségesebb alattvalói az Oszmán Birodalomnak.

- És közben jól meggazdagodtak - mondta a szultán. Neki nagyon tetszett a Kira család ellen intézett támadás ötlete. Elege volt ebből a szoros családi kapcsolatból. -Gyerünk, terjesszétek el a pletykát. Aztán majd idővel megállítjuk a vérengzést. De nem hamarabb a kelletténél. Ha vége, új pénzt veretünk, és a nép meg lesz velünk elégedve. Észre se fogják venni, hogy kevesebb került vissza a forgalomba.

Amikor a vezírek távoztak, Mehmed szultán kettesben maradt barátjával, Csikalazade pasával. Egy inas két serleget vett elő, és teletöltötte. Mehmed fenéig ürítette az italát. Csikalazade alig kortyolt egyet-kettőt.

- Nos, a tiéd lett?

- Igen, néhány napja, miután rájöttem, hogy a szelíd rábeszéléssel semmire se megyek.

- És megérte a sok várakozást, Csika? A vezír lassan elmosolyodott.

- A legédesebb, legérettebb dinnye, amibe valaha belekóstoltam. Méztől csöpög, uram.

- Teremtőm! Csak ne volna a féltestvérem! Irigyellek ezért a győzelemért.

- Legyőznöm nem sikerült, uram. Csak azt kaparintottam meg, amit erővel elvettem. Nincs benne gyöngéd-ség, csak harciasság. Azt azonban meg fogja tanulni, hogy élet-halál ura vagyok fölötte. És lehet, hogy ebben

majd a segítségedre szorulok, uram.

- Énrám számíthatsz, Csika. Végtére is a legjobb barátom vagy.

- Te megfosztottad magad a gyönyörtől, mondván, hogy a testvéred, s nem követhetsz el vérfertőzést. Ezért mondtál le róla a javamra. Én most ezt azzal viszonozom, hogy lehetővé teszem, hogy elvedd a második szüzességét. A végbelét még senki nem érintette, már utasítottam az eunuchokat, hogy készítsék elő számodra.

- Átengeded nekem a kedvenced második szüzességét, Csika? Úgy értem, hogy egy éjszakára hajlandó vagy arra, hogy amíg te előlről, addig én hátulról?

- Amennyiben ezt nem tartod vérfertőzésnek, uram.

Boldog vigyorgás ült ki Mehmed szultán arcára.

- Kitűnő! Kitűnő! Igazán önzetlen barát vagy, Csika! Vacsorázz velem, és elevenítsük fel a múlt feledhetetlen emlékeit!

A vezír kibámult a sötétbe, és pirosuló lángokra lett figyelmes.

- Lehetséges volna, hogy máris ég a Balata? Megkezdődtek a lázadások, barátom.

Mehmed elmosolyodott.

- Reggelre sokkal gazdagabb leszek. A Kirak minden kincse az enyém. Az utolsó szálig meg kell ölni őket, Csika! Engem ne kísértsenek úgy, ahogyan az öcsém kísértének mind a mai napig. Még most is magam előtt látom bizakodó kis arcukat. Habár a legidősebb, Mamud úgy nézett rám, mint aki tud mindent. *Tudta!* És ma is kísért az álmaimban. *Meg kell ölni mindet! Utolsó szálig!*

- Vége mindennek! - mondta Esther Kira. - Lady Barrowst azonban valahogy biztonságba kell juttatni.

- Nagymama! Lady Barrowst már sehogyan se juttathatjuk ki innét. Velünk együtt fog elpusztulni!

- Miért gondoljátok, hogy biztos a vég? - kérdezte Valentina, akit dühbe hozott ez a beletörődés. – A Kira család nagy becsben áll a szultán családjánál. Ide nem lehet csak úgy betörni!

- Nézd, gyermekem - mondta Esther Kira -, a szultán hónapok óta töri a fejét, hogy miként vezethetné le a nép jogos haragját. Ó hamisította anyjával a pénzt, és most felelőssé kell tennie valakit. Magam se hittem, hogy erre a mai világban még sor kerülhet, de úgy látszik, az évszázadok során semmi nem változott.

- De hát a szultán a barátotok - tiltakozott Valentina.

- Persze. Csakhogy mi vagyunk a leggazdagabb zsidók Balatában. Ezen kézenfekvő, hogy a népharagot ellenünk irányítsák. Mi sehol nem érezhetjük magunkat biztonságban, semmilyen földön. Nincs hová menekülnünk. Porig rombolják ezt a házat, hogy legendás kincseinknek nyomára bukkanjanak.

Ahogy a végére ért, erős dörömbölés hallatszott a bejáraton, és a nők nyomban sikoltozni kezdtek.

- Csend legyen! Nyissátok ki az ajtót, bolondok! Simon Kira ajtót nyitott, de a csőcselék helyett Pdraic Bürke, Murrough O'Flaherty és Kempe grófja zúdult be a házba.

- Pdraic! - sikoltotta Valentina, és a karjába vetette magát.

Lord Bürke figyelmesen végignézett Valentinán. Úgy látta, semmi baja.

- Az öltözéke kissé ledér, asszonyom - mormogta.

- Csikalazade pasa háremében ezt igen illedelmes öltözéknek tekintik, uram.

- Szép kis világba csöppentünk - mondta Tom Ashburne elkerekedett szemmel.

- Csevegésre most nincs idő- közölte Murrough. -A csőcselék a nyomunkban van. Miért nincsenek elbarikádózva a kapuk, Eli Kira?

- Mert nincs menekvés, O'Flaherty kapitány. Mást nem tehetünk, mint hogy bevárjuk a végzetet.

- A végzetünk a saját kezünkben van, Eli Kira - hangzott az éles válasz.

- Úgy látom, nem érti, kapitány. A harcot felvehetjük, de a túlerővel szemben nem győzhetünk - mondta Eli Kira halkán. - Ha egyikünk-másikunk megmarad, hogyan éljenek tovább a többiek a meggyilkoltak emlékezetével?

- Kelepcében vagyunk - mondta Esther Kira. - Egyetlen kijárat van, ahol a csőcselék vár ránk.

- A kerten keresztül nincs kiút?

- A kert a tenger fölé magasodó sziklához vezet -mondta Valentina. - Esther csak tudja. Egyetlen kijárata van a háznak.

- Lady Barrows talán megmenekülne, ha itt volna az angol ruhája. Ha fel tudnánk tartóztatni a csőcseléket, amíg a janicsárok megérkeznek. Mert hogy jönnek, az egészen biztos.

- Elhoztuk Valentina ruháját - mondta Murrough.

- Teremtóm! - kiáltott Val, azzal kikapta a csomagot Murrough kezéből. - Nem érzem magam embernek, amíg saját ruhámba nem öltözöm.

- Rejtsd el az ékszereidet, gyermekem - mondta Esther.

- Nem! Nem kell semmi, ami a vezírre emlékeztet! -kiáltott Valentina.

- Ami a tiéd, az a tiéd. Ne add a csőcselék kezére. Odahaza Angliában add a szegényeknek, de vidd őket

magaddal!

Valentina elsietett, hogy átöltözzön, majd Sabra fogta az ékszereket, hogy egy zsákba rejtse őket.

- Nem akarok meghalni, Valentina! - zokogta. - Mi lesz a gyerekekkel, aki még meg sem született? Meghal ő is! Micsoda kegyetlenség!

Valentina megölelte a lányt. Életében még ilyen tehetetlennek nem érezte magát.

- Vannak ebben a házban fegyverek? - kérdezte Lord Bürke.

- A pincében puskák és pisztolyok vannak elrejtve. Jákob megmutatja az utat.

- Asszonyom - hajolt meg Lord Bürke udvariasan. - Egy hadvezér veszett el önben!

- Vénségemre lehet, hogy az leszek, uram - felelte Esther bánatos mosollyal. Addigra a házba vezető nagy tölgyfa ajtót elbarikádozták. Beletelik némi időbe, amíg ezen a csöcselék betör. A kert két oldalán, a magas fal tetején a Kira-ház szolgálói helyezkedtek el lőfegyverrel a kezükben. Hogy az előkészületek megtörténtek, a Kira család tagjai már-már bizakodni kezdtek, hogy kitartanak, amíg a felmentő seregek megérkeznek. Mert a szultán védelmébe veszi őket, afelől semmi kétség.

Ekkor kezdődött a hatalmas dörömbölés a tölgyfa kapun.

- Vigyetek a főbejárathoz! - hagyta meg Esther Kira.

- Esther Kira, ez veszélyes! Megakadályozza, hogy megvédjük a házat - mondta Murrough.

- Kapitány, ha a tömegnek sikerül bejutnia a kapun, mielőtt a janicsárok ideérnek, mindannyian meghalunk. Jobb volna, ha maguk átmennének a szalonba. Ott nagyobb biztonságban vannak.

- Esther Kira, miránk nem jellemző' a megfutamodás. Bajba jutott barátainkat nem hagyjuk cserben - vágta rá Valentina.

- Bátor vagy, mint anyád, Mardzsalla leánya - mondta Esther Kira.

Ekkor egy cselédlány zokogva jelentette, hogy Hagar a rejtkehelyen belehalt a szülésbe, s a gyermek is holtan jött a világra.

- Rossz jel - mondta Esther. - Nagyon rossz előjel. Jahve kinyilvánította akaratát. Nincs menekvés.

-A helyzet reménytelen! - kiáltotta ekkor Tom Ashburn. - Majdnem kifogytunk a lőporból. A tömeg mindjárt a falakon is bezúdul.

- A kapun már betörték - mondta Murrough. - Hol a pokolban vannak a szultán emberei?

- Bármilyen történjék velünk, Val, tudnod kell, hogy szeretlek, mindig is szerettelek, és ezután is szeretni foglak.

- Könnyen lehet, hogy nem lesz ezután, Padraic - suttogta Val. - De nem, igenis megmaradunk!

- Csodálatos asszony vagy, Val - mondta Padraic, imádattal a szemében.

- Nem azért menekültem meg a vezír háreméből, hogy aztán a csőcselék oltsa ki az életemet. Ahogy sok mindent túlélünk, úgy ezt is túléljük. De bárhogy lesz is, valamit el kell mondanom. Én ellenálltam Csikalazade pasának, és lélekben egyetlen másodpercre sem voltam az övé, de a testemet többször is magáévá tette. A szívem mindig is a tiéd volt, s a lelkemet megőriztem magamnak töretlenül. Szeretlek, Padraic. És tudom, hogy világéletemben szerettelek. Bár már akkor is ilyen világosan láttam volna ezt, amikor szegény Ned Barrowsnak igent

mondtam. Mennyire más lett volna az életünk.

- De korántsem ilyen izgalmas, Val - jegyezte meg Padraic fanyar humorral. - Mennyire hasonlítasz az O'Malleykra! Soha nem foglak megunni!

- Akkor hát elfogadsz? Mindennek ellenére?

- Néha éppolyan ostoba vagy, mint az anyám - nevetett Padraic. - De még mennyire, hogy elfogadlak. A feleségem leszel.

- Annyira félek, hogy netán teherbe estem, Padraic.

- Az lehetetlen, gyermekem - mondta Esther. -

Csikalazade pasának több mint tíz éve senkit sem sikerült teherbe ejtenie. Lafeeta szultánának gondja volt rá. Nem óhajt a fiának vetélytársakat. Vigyázz erre a lányra, jó uram. Bátor, mint az anyja, és szép, mint égen a csillag. Becsüld meg, mert páratlan kincset kapsz.

Ekkor hatalmas reccsenéssel betört az ajtó, és a gyilkos söpredék ordítva bezúdult. Ahogy az apró öregasszonnyal szembetalálta magát, a tömeg megtorpant.

- Hogy merészelitek átlépni a házam küszöbét? - kiáltott rájuk az élő legenda, azok meg szájtátva ismerték fel benne Esther Kirát.

- Megloptál bennünket, Esther Kira! - kiáltott ekkor valaki. - Ti, zsidók, nem éritek be azzal a szabadsággal, amit a birodalom számotokra biztosít! Csakis abból lehettek ilyen gazdagok, amit másoktól elloptok! Ezért kell meghalnotok!

- Mégis, mit loptunk mi el tőletek? - csattant fel az öregasszony. - Engem ugyan meg nem ijesztesz a halállal. Eleget éltem amúgy is. De ha már ilyen dicstelen halállal kell halnom, tudni akarom, miért.

A tömeg egy helyben toporgott. Balatában a zsidóság

elrejtőzött vagy menekült, de a Kirak szembenéztek a végzettel.

- Miattatok vesztette el a pénz az értékét! - kiáltotta a szószóló.

- Miattunk? Miért éppen miattunk? Mindenki tudja, hogy a szultán és az anyja csapolta meg a kincstárat, aztán könnyebb pénzt veretett, hogy a hiányra fény ne derüljön. Mi, kereskedők is csak kárát láttuk a tevékenységüknek. Még hogy miattunk!?

- Árulás! Árulás! - kiabált a tömeg. - Az öregasszony igazat mond!

- A zsidók nem mondanak igazat! - kiáltott valaki a tömegből. - Mindenki tudja, hogy piszkosak és hazudnak!

Hirtelen köveket kezdtek dobálni. Egy kő éppen homlokán találta el Esther Kirát. Az öregasszony nyomban összeesett.

-Vége! - mondta. -Jahve! -Azzal a feje félrebillent, szeméből kihunyt a fény.

- Meghalt - mondta Valentina halkán.

- Megöltünk egy tolvaj zsidót! - kiáltott valaki. - De ez még csak a kezdet. Jöhet a többi!

Hirtelen mozgolódás támadt, s a tömeg utat nyitott. - A janicsárok! Itt vannak a janicsárok!

Valentinának a lélegzete is elállt.

- A fehér lovas! - kapaszkodott Padraicba. - A vezérük! Csikalazade pasa!

A vezír mással volt elfoglalva, észre se vette. Pillantását le nem véve Eli Kiráról, közölte:

- Családodat hazaárulással, a pénz szándékos megrontásával vádoljuk. A büntetés halál! - Majd a janicsárokhoz fordult: - Hajtsátok végre! - Iszonyatos öldöklés következett. Előbb a férfiakat fejezték le az

asszonyok szeme láttára, majd az asszonyok következtek. Néhány perc leforgása alatt az egész Kira család odaveszett.

A vezír ekkor az európaiakhoz fordult.

- Maguk kicsodák, és hogy kerülnek ide?

- O'Flaherty kapitány vagyok, az *Arkangyal* parancsnoka. Ez itt Kempe grófja. Az öcsém, Lord Bürke és a menyasszonya, Lady Barrows. Feltételezem, hogy tisztában van azzal, hogy a válide szultána igen nagyra tartja Lady Barrowst, továbbá, hogy igen közeli kapcsolatban állunk az angol királyi családdal. - De Csikalazade oda se figyelt rá.

- Naksh! - kiáltotta.

Valentina nem szólt, de merőn a szemébe nézett.

- Hogy kerülsz te ide? - háborgott a vezír. - *Hogyan?*

- Annak nincs jelentősége, vezír uram - jegyezte meg Valentina csendesen. - Itt vagyok, s ma este elhagyom Isztambult.

- Valami baj van, uram? - kérdezte a janicsár kapitány.

- Husszein kapitány, azonnal... - kezdte, de Valentina a szavába vágott.

- Husszein kapitány, én vagyok az az angol hölgy, akiért a szultán és anyja hónapokig tűvé tették a birodalmat. Elraboltak. Ma szabadított ki a Kira család, a szultán iránti hűségük végső kinyilvánításaképp. Azért jöttem Balatába, hogy a barátaimtól búcsút vegyek, és itt ért a csőceselék támadása.

Csikalazade pasa majd szétrobbant dühében, mert rájött, hogy ezek után nem árulhatja el, hogy ez idáig ő tartotta fogságában a lányt.

- Szultán urunk igen fog örvideni, ha megtudja szabadulása hírét - mondta a janicsárok kapitánya. -

Mélyen sajnáljuk, hogy ilyen méltánytalan elbánásban részesült.

- Lovagias beszéd, kapitány. Önre bizonyára nagy jövő vár a szultán szolgálatában.

- A gyerekek! Megtaláltuk a zsidók elrejtett gyerekeit! - Asszonyok terelték be Sabrát és a gyerekeket.

- Végezni velük! - adta ki Csikalazade az utasítást.

- Nem! - kiáltott Valentina akkorát, hogy visszhangzott az épület. Ellentmondást nem tűrő hangja hallatán egy pillanatra mindenki megdermedt. Majd édesdeden folytatta. - Az életed a kezemben van, uram, Csika. Netán oly nagy benned az öntudat, hogy észre se vetted, mennyire megvetlek? Azt hitted, élvezetemet leltem abban, ahogyan erőszakoskodtál velem? Vedd tudomásul, hogy megvetlek mindazért, amit velem tettél. S ha most nem hallgatsz rám, leleplezlek a szultán és az anyja előtt.

- A szultán a legjobb barátom - gúnyolódott Csikalazade. - Osztozkodni készültünk rajtad, Naksh. Mindvégig tudta, hol vagy, bár azt megvallom, hogy a validénak fogalma sem volt róla.

Valentinát a rosszullet környékezte, de nem adta tanújelét.

- Figyelmeztetlek, uram, hogy veszélyben forogsz. Kockára tennél mindent, amid van, a feleségedet, a gyerekeidet - csak azért, hogy engem megkaparints? Kötve hiszem, uram, Csika.

- Mit akarsz? - kérdezte a pasa.

- Ezt a lányt és a gyerekeket - felelte Valentina.

- A szultán parancsba adta, hogy számoljuk fel a Kira családot - közölte a pasa.

- Majd én főszámolom őket magam - közölte

Valentina. - Ma este velem együtt szállnak hajóra, és meg sem állnak Angliáig. Élnek Kirak Angliában, akik majd befogadják őket.

- Csak nem feltételezed, hogy meglágyítod a szívemet?
- gúnyolódott a pasa.

- Kérem, uram, a tömeg zúgolódik.

-Megölelhetném az angol barátaidat, téged meg visszazsuppoltatnának a palotába, Naksh - fenyegetőzött Csika.

- Nem érné meg a botrány, amely kerekedne belőle. A szultán rákényszerülne, hogy megbüntessen. Kénytelen lenne elkobozni minden vagyonodat, az életedet is beleértve. A szultán kapzsi ember. Fájt a foga a Kirak vagyonára, de mire a tömeg itt bevégzi, amibe belekezdett, neki már nem marad semmi, mert a Kirak idejében átirányították vagyonukat a család másutt élő ágaihoz. A szultán csalódott lesz, és ott fog magának vigaszt keresni, ahol talál. Ne szolgáltatd ki magad a kénye-kedvének. Még idejében találhatsz másik bűnbakot, akire haragját zúdíthatja.

A pasa őszinte csodálattal nézett rá.

- A második vagy életemben, akinek az elvesztését bánom.

- Nem vesztettél el, mert nem is voltam a tiéd. - Fogd a lányt és a gyerekeket, és eredj. - Husszein kapitányhoz fordult. - Kísérd az angolokat és a gyerekeket a kikötőbe. Aztán keress meg. A szultán a ma este történeteket biztonnal meg akarja beszélni a második vezírral. Elő kell kerítened.

- Ég veled, uram, Csika - mondta Valentina.

- Ég veled, Naksh.

A lány nem reagált. Ő most is Valentina St. Michael,

Aidán St. Michael lánya, valamint az apjáié, az igazi apjáié, Conn O'Malleye! Karját védelmezőn a rettegő Sabra vállára tette.

- Ne félj, Sabra - nyugtatgatta. - Megyünk haza!
Megyünk Angliába!

⁴

Ötödik rész

A KEZDET, A VÉG

1603 tele

15

1602 karácsonyának napján erős hóviharban küzdötte fel magát a Temzén az *Arkangyal*, a *Böske királynő* és a *Hazafelé*. Viszonylag eseménytelen út után a Vizcayai-öbölnél romlott el az idő, s attól fogva megérkezésükig nem változott. Ráadásul a várandós Sabra és a tíz rémült kisgyerek egy percre sem tágitott egymástól. Lord Bürke kabinját az öt nagyobbik Kira fiú foglalta el. Az idősebbek teljes mértékben tisztában voltak a történetekkel, hogy a családjukat és otthonukat elvesztették. A kicsik azonban anyjuk után sírtak, és Sabra hiába igyekezett vigasztalni unokaöccseit és -húgait, miközben őt magát is majd elemésztette a rettenetes veszteség.

A hajóra szállás szörnyű pillanataiban Valentinának sikerült szert tennie két kecskére, hogy a gyerekeket legyen mivel táplálni.

Lord Bürke és a gróf a kapitány kabinjában húzták meg magukat Murrough társaságában. Valentina Sabrával osztotta meg az ágyát.

Az a tény, hogy mennyire rettegett a haláltól, mégis

egyedül ő maradt életben, igen furdalta Sabra lelkiismeretét. Még most is maga előtt látta családjának lefejezett tagjait, hisz a janicsárok rákényszerítették, hogy sorra végignézze szeretteinek vérező tetemét. Ájultan vitték föl a hajóra. Valentina nem is bánta, hogy Sabra nem érezte az égő város és a megpörkölt emberi hús szagát. Amikor magához tért, három napig egyfolytában sírt. Valentina vigasztalta, ahogy tudta, s megígérte, hogy egyikük sem fog hiányt szenvedni semmiben, hisz ő maga is Sabrának köszönheti megmenekülését. Sabra Kira végül összeszedte magát, és attól fogva igyekezett a jövőre összpontosítani.

Kezdetben a táplálkozással is voltak gondok, mert a zsidók szigorú étkezési szokásaihoz a szűkösen ellátott hajón nem volt könnyű alkalmazkodni, de a szakács hamar megtanulta a kóser koszt szabályait, és el is követett mindent, hogy az elvárásoknak megfeleljen. Péntek esténként Sabra maga köré gyűjtötte a gyerekeket, gyertyát gyűjtött, és elmondta a szombati áldást. Családjukat, otthonukat elvesztették. De Sabra nem tűrte, hogy a vallásukról is lemondjanak, büszke volt a zsidó hagyományokra és ősei történelmére. Amikor a gyermek a hasában először megmozdult, Sabra rájött, hogy az ő és Levi közös gyermekében Esther Kira él tovább.

Amikor a hajó kikötött Londonban, Sabra kinézett a hajóablakon, és megkérdezte:

- Mindig ilyen szürkesség van Londonban?

- Isztambul után valóban szürkének tűnhet, de hát itt ilyen a tél - nevetett Valentina. - Havazik. Isztambulban is szokott havazni.

- De nem így. Ha te mondd, akkor elhiszem, hogy itt egy város van, de látni semmit se látok belőle.

- Murrough szerint estére eláll. Akkor meglátod Londont.

- De mit szólnak vajon a rokonaink? - rémüldözött Sabra. - Az angol Kirak már több mint száz éve itt élnek, s csak a bankon keresztül voltak kapcsolatban az isztambuli Kirákkal.

Mint kiderült, nem volt ok az aggodalomra. Murrough kapitány nem sokkal a partraszállás után Daniyel és Tirzah Kirával, a londoni Kira család fejével és feleségével tért vissza. Murrough udvariasan bemutatta őket. Daniyel Kira udvariasan meghajolt, szemmel láthatóan nem talált szavakat. Tirzah ezzel szemben keblére ölelte Sabrát, aki nyomban sírva fakadt.

- Ne sírj, gyermekem - csitította az asszony. - Most már semmi baj. Biztonságban vagy te is meg a kicsinyek is. Te vagy Levi felesége?

- Igen, asszonyom - jött az udvarias felelet.

- Asszonyom? Ugyan már! A nénikéd vagyok, Tirzah, szólíts csak nénédnek. És most mutasd be nekem a gyerekeket, aztán máris indulunk haza. Látom, gyereket vársz. Mikorra?

- Jövő hónap végére, esetleg az azt követő elejére, n... nénikém - felelte Sabra.

- Anna lányom is akkorra várja a gyermekét! Mindenben segítségedre leszünk, gyermekem. Családod van Angliában, s bár erről még korai beszélni, akad elég fiatalember a közösségben, aki boldogan vesz feleségül.

- Én nemcsak házasságom, de az anyai ág révén is Kira vagyok - húzta ki magát Sabra büszkén. - Máshoz, mint a Kira család tagjához, soha hozzá nem mennék.

- Nem is lesz rá szükség. - Tirzah máris arra gondolt, hogy tizennyolc éves nőtlen fiának Sabra lesz a meg-

felelő feleség. A kisgyerekeket szétszították. Tirzah legidősebb, nős fia magához vette Simon Kira gyermekeit, a második legidősebb fia Asher Kira fiát és három lányát, legidősebb lánya pedig a sajátjai mellé odavette a többieket.

Istennek hála, hogy az isztambuli Kirák közül legalább néhányan megmaradtak. Istennek hála, hogy épségben megérkeztek Angliába. Hírnököket kell meneszteni a család többi ágához, hogy megtudják, a Kira család nem maradt vezető nélkül. Mostantól az angol Kirak állnak a család élén.

- Nézd csak, Sabra, elállt a hóesés - figyelmeztette Valentina.

- Jé, itt tényleg van egy város! - kiáltott Sabra.

- Még hozzá milyen csodálatos - tette hozzá Tirzah. - Egy csodás ország csodás fővárosa, amelyben egy nagyszerű öreg királynő az uralkodó. Hidd el, boldog leszel itt, gyermekem.

- Ezek szerint még él a királynő, Kira asszony?

- Kész csoda, de még él.

A Kirak meleg ruhába bújtatták a gyerekeket, és sietve távoztak.

- Ideje, hogy mi is útra keljünk.

- Csak nem akarunk ilyen időben útra kelni? - kérdezte Valentina.

- Greenwoodba megyünk - felelte Padraic. - Tom, téged is szeretettel látunk. Murrough holnap útra kel Devonba a családjához, mi pedig Worchesterbe és haza!

- Akkor hát induljunk. Hálás vagyok ugyan, amiért az *Arkangyal* biztonságban hazahozott mindannyiunkat, de alig várom, hogy ismét szárazföld legyen a lábunk alatt.

- Azért szerencse, hogy ilyen jól bírtad a tengeri utat

-nevetett Padraic.

- Apám O'Malley ivadék. Ők pedig bírják a tengert.

- Kivéve Conn bácsit! Köszöri is a család rajta a nyelvét eleget.

Greenwoodba sietve hírnököt küldtek, s mire megérkeztek, a bútorokról levették a huzatot, a házat karácsonyi díszbe öltöztették, és felkészültek a fogadásukra. A ház Skye O'Malley tulajdona volt, a család londoni rezidenciájául szolgált, és majdan a legkisebb leányukra fog szállni. Az érkezőit elsősorban forró fürdőre vágytak, az inasok két óra hosszat csak azzal voltak elfoglalva, hogy vödörben hozták-vitték a vizet a fürdőszobába. Majdnem hetet mutatott az óra, mire Lady Barrows, Lord Bürke, Murrough kapitány és Kempe grófja a vacsoraasztal köré gyültek. Murrough mint rangidős ült az asztalfőn, vele szemközt Valentina ünneplő zöld bársonyruhában, s az asztal két oldalán Padraic és Tom. A kapkodva előteremtett díszvacsora kitűnően sikerült, annyit ettek-ittak, amennyi csak beléjük fért.

- Holnap indulok haza Joanhoz és a gyerekeimhez -mondta Murrough.

- Meg az újdonsült unokádhoz.

- Az ám - mondta Murrough elégedetten. - Örülök, hogy biztonságban hazaértünk. És hogy eredményes is volt az utazás. Meglátod, Val, jól állnak az ügyeink, s ha megtörtént az osztozkodás, ki fog derülni, fizetségedbe sem kerül. *A Hazafelé* kapitányától tudom, hogy a lovid is pompásan bírták az utat.

- Azért mindennek megvan az ára, Murrough - mondta Valentina csöndesen.

- No de örülünk, hogy mögöttünk van az egész. És

hogy biztonságban itthon vagyunk.

Másnap, amikor útnak indultak Pearroc Royalba, még mindig Valentina fülében csengtek Murrough szavai. Való igaz, hogy biztonságban hazaértek, de az emlékek örökké kísérteni fogják, ez bizonyos. Előző este Padraic és Kempe grófja tiszteletüket tették a királynő karácsonyi estélyen. Mindketten meglehetősen letörten kerültek haza, a királynőt igen rossz bőrben találták. Törékeny, a lába dagadt, s ami a legszomorúbb, igen feledékeny.

- Mihelyt együtt töltöttem egy kis időt a családommal, visszatérek öfelsége udvarába.

- Mikor lesz az esküvő? - kérdezte a gróf.

- Tavasszal - felelte Valentina.

- Még vízkereszt előtt - vágta rá Padraic. - Csak nem képzeled, Val, hogy föleresztelek az udvarba, mielőtt összeházasodnánk?

- Pedig tavasszal kellemesebb az esküvő - tréfálkozott Kempe grófja.

- Mindig kellemes az esküvő, ha az ember azt veszi el, akit szeret.

- Vigyázz magadra, Tom, mert vékony a jég a lábad alatt.

- No nézd csak. Hogy egyesek milyen türelmetlenek! Persze én is az volnék, Istennő, ha rám esett volna a választásod.

- Tom! - mordult fel Padraic.

- Ugye, azért ott lehetek az esküvőn?

- Nem! - kiáltott Lord Bürke.

- Természetesen - felelte Valentina -, ha ott akarsz lenni.

- Fogalmam sincs, miért ragaszkodsz ahhoz, hogy jelen legyen az esküvőnkön - zsörtölődött Padraic még másnap

reggel is.

- Azért, mert igaz, jó barátunk. Mert kivette részét a kalandjainkból. És mert valahogy az az érzésem, hogy az élete továbbra is szorosan kapcsolatban lesz a miénkkel.

Amikor a kocsni előállt, Valentina megkérdezte:

- Velem tart, uram, vagy lovagol?

- Lovagolok - csikorgatta a fogát Padraic

Még a nap is kisütött, mire Pearroc Royalba megérkeztek.

- Ó, Papa! Papa! De jó itthon! - vetette magát Valentina Lord Bliss kitárt karjába.

Lord Bliss magához ölelte legidősebb leánygyermekét, és halkán megkérdezte:

- Megtaláltad a feleletet a problémádra, Valentina?

Val felnézett rá.

- Nem kétséges, hogy te vagy az apám. Mindenről beszámolok, mihielyt odabenn leszünk.

Lord Bliss bevezette lányát a házba, ahol anyja és néhány kistestvére várt rá. Aidán könnyekkel a szemében ugrott a lánya nyakába.

- Biztonságban megérkeztél! Hála Istennek! Fogalmad sincs, mennyit izgultam érted!

- Ó, mama! Most már minden rendben, és készülünk összeházasodni Padraickal.

- Feleségül mész Padraichoz? - pillantott Aidán a lányára, majd az unokaöccsére, s aztán vissza a lányára. -Istenem! Istenem!

- Miért, mama? Hát nem arra vágytál, hogy ismét férjhez menjek? És ki volna alkalmasabb, mint Padraic, aki gyerekkorom óta szeretett, de úgy érezte, nála rangosabb ember való hozzám? Hát nem nevenséges?

- Teremtőm! Ned Barrows ugyan nem volt nála

rangosabb.

- Hát ez az! És az az ember, aki azt állítja, hogy szeret, képes volt átengedni másvalakinek. De Isten kegyelméből a hátralévő életünket attól még együtt tölthetjük. Én pedig el vagyok szánva rá, hogy egy életen át drágán megfizettetem vele ezt az ostobaságot.

- Ez aztán egy igazi O'Malley szájába való kijelentés.

- Mi nem vagyunk O'Malleyk - hangzott egy előkelő, öntudatos hang. Minden tekintet az Aidán mellett álló rézvörös hajú, zöld szemű szépség felé fordult.

- Maggie? - kérdezte Valentina elbizonytalanodva. -Hogy megváltoztál néhány hónap alatt.

- Miért, azt hitted, örökké gyerek maradok, Val? Bizony, nővé értem.

- Na gyerünk - mondta Conn. - Telepedjünk le a tűz köré, és hallgassuk meg Val beszámolóját.

Valentina királyi eleganciával helyet foglalt, Padraic pedig mellette lecövekelt. Val lassan kezdett hozzá, minden szavát mérlegelte, igyekezett úgy előadni a mondókáját, hogy szavai megelevenedjenek hallgatósága előtt. Kezdte San Lorenzo bájos szigetével és szivárványszínű házaival, aztán a görög sziget csodás kis templomával. Bevallotta azt is, hogy San Lorenzo hercege feleségül kívánta venni, s hogy három cigánylány segítségével hogyan igyekezett elterelni róla éber őrzőinek figyelmét. Elmondta, hogyan esett a gonosz Timur kán fogságába, de csak a rá leselkedő veszedelmekről számolt be, az igazat elhallgatta.

Aidant megdöbbenette a hír, hogy Val életben találta Timur kánt.

- Vajon még mi minden valótlanságot mondhattak nekem?

Valentina vigasztalón megpaskolta az anyja kezét.

- A szultán katonái nem voltak elég körültekintőek. De most már valóban halott, magam láttam a póznára tűzött, levágott fejét.

- Helyes! - mondta Aidán keményen. - Folytasd a beszámolót, Valentina.

Lord Bürke törte a fejét, hogyan s mit fog bevallani Valentina a vezírről. Legnagyobb meglepetésére Val egyetlen szóval nem említette Csikalazade pasát. Azt mondta, a hazatértük azért húzódott ilyen sokáig, mert várakozniuk kellett válide Szafije szultánánál a kihallgatásra. Aztán részletesen beszámolt a pénzhamisítási botrányról, a vele kapcsolatos lázadásokról, amelynek Esther Kira és családja áldozatul esett.

- Sikerült megmenekítenünk Esther Kira tíz dédunokáját, mama. Hat kisfiút - a legkisebb közülük alig négy és fél hónapos - és négy kislányt. És Levi Kira feleségét, Sabrát, aki még maga is nagyon fiatal, szintén magunkkal hoztuk.

- Hogy megmenekítettük? - nézett Lord Bürke Valentinára büszkén. - Val mentette meg az életüket, bácsikám.

- Bele is pusztulhattál volna - sopánkodott Aidán.

- De nem pusztultam. Itthon vagyok, épen, egészségesen, és ezzel a történetem végére is értem.

- Akkor most tervezzük meg az esküvőt - mondta Aidán. -A gyászév régen letelt, úgyhogy fölösleges megvárunk a böjt végét.

- Még vízkereszt előtt összeházasodunk, nénikém -közölte Lord Bürke határozottan. - Eszem ágában sincs magányosan tölteni ezt a hideg telet. Különben is, a leányzó lassan közelebb van a huszonháromhoz, mint a

huszonkettőhöz. Még a végén vénlány lesz belőle.

- Még hogy vénlány? - csattant fel Val.

- Anyám a negyedik gyerekénél tartott, mire annyi idős volt, mint te most.

- Az én anyám viszont huszonhat volt, amikor nekem életet adott, és énutánam még hat gyereket szült!

- Vénlány, vénlány! - heccelte tovább Lord Bürke.

- Gazember! - évődött Val.

- Amennyiben ragaszkodtok ahhoz, hogy vízkereszt előtt meglegyen az esküvő, akkor le kell mondani a nagy pompáról.

- Csak a család legyen jelen - mondta Padraic és Valentina egyszerre.

- Nekem rögtön az esküvő után vissza kell mennem az udvarba - jegyezte meg Valentina halkán. - Megígértem a királynőnek. És állnom kell a szavamat, kivált, hogy ennyire hanyatlik az egészsége.

- Mennyire hanyatlik?

- Padraic és Tom igen gyöngének találták. Hetvenedik évében jár, és már nem húzza sokáig.

- Szegény Böske. Többé az életben nem látom.

- Velünk jöhetnél, Papa.

- Nem tehetem. Tudom, nem bírná elviselni, hogy a régi barátai ilyen megrendült állapotban lássák.

- Uram, világeletemben nagy ismerője volt a női léleknek, és ez mit sem változott - jegyezte meg elismerő mosollyal Aidán.

- Remélem, nem is fog megváltozni. Nos, akkor mikor tartjuk az esküvőt?

- Holnapután vége az évnek. Tartsuk január elsején.

- Padraic! Hisz ez lehetetlen! Két nap alatt nem lehet előkészíteni egy esküvőt! - kiáltott fel Aidán.

- Már miért ne lehetne? Ilyen időben úgyse tudnak sokan eljönni.

- De hát Annié épp mindenórás, és Bevin Írországban van, és...

- Majd Maggie lesz a nyoszolyólány, mama. Nála jobbat el se képzelhetnék, bár kétségkívül a szépsége túl fogja ragyogni az enyémet - mosolygott Valentina a hűgára.

- Colin, Payton és Jemmie itt vannak - folytatta Conn.

- Ha Padraic hazamegy, rá fog jönni, hogy Robin és családja, Willow és az ő családja, valamint a nővére, Deirdre a családjával mind elérhető távolságban vannak.

- Volna szíved ebben az időben kikergetni a hidegbe?

- kérdezte Padraic szemrehányón nagybátyjától, jövendőbeli apósától.

- Természetesen - nevetett Conn. - S ha nem kerekedsz fel hamarosan, anyád bármelyik pillanatban itt lehet érted. Afelől biztosíthatlak, tudja, hogy megérkeztél. Az országnak ebben a részében anyád garantáltan mindenkinél előbb értesül mindenről.

- Az esküvőt január elsején, délután fél ötkor tartjuk, uram. Addig színét sem akarom látni a portámon. Világos?

- Világos, uram. - Lehajolt, és megcsókolta Valentinát.

- Két nap, és az enyém lesz az örökre - súgta a fülébe.

- Te meg az enyém - felelte Valentina.

- Biztos?

- Biztos.

- Legyen piros az esküvői ruhád. Nagyon jól áll neked.

- Ahogy óhajtja, uram.

Másnap hajnalban Skye zörgetett be erőteljesen az ajtón.

- Ebben a házban még mindenki az igazak álmát alussza, mikor az én fiamnak holnap lesz az esküvője? - Lady de Marisco elhúzott a szájátva bámuló szobalány mellett, s mint aki tökéletesen ismeri a járást, felszáguldott a lépcsőn. Egyenesen Valentina szobáját célozta meg.

- Tudtam, hogy ébren talállak, holott az egész ház alszik még.

- Képtelen voltam aludni, gondolom az esküvő miatti izgalom - ismerte el Valentina.

- Vagy az enyhén szólva kellemetlen múlt emlékei kísértének. Beszéljük meg, Val, hogy utána túltehesd magad az egészen.

- Ezek szerint Padraic elmondta?

- Padraic azt mondta el, amit tud, ami, feltételezem, igen kevés.

- A mamának nem mondhatom el. Csak a kezét tördelné, és azt hajtogatná, hogy megmondta: nem szabad odamennem. Skye néni! Meg kellett tudnom, hogy sem Murád szultán, sem Dzsavid kán nem az apám! Meg kellett tudnom, hogy Papa az igazi apám. Erről nincs mit beszélni. Meg kellett tudnom.

- És megérte, Valentina?

Valentina egy percre elgondolkodott, aztán megjegyezte:

- Megtanultam, hogy a világon mindennek meg kell adni az árát, nénikém. Ha nem járok utána, nem lett volna nyugovásom. Rettenetes árat adtam az igazságért, de megérte! Igen! Jól tettem, hogy odamentem.

- Most mondd el mindazt, amit Padraicnak sem mondtál el, legyünk túl rajta egyszer s mindenkorra.

Valentina Skye-ra nézett, szemébe kiült a fájdalom.

- Az utcáról raboltak el, hogy a vezír szeretője legyek! Mindent elkövettem! Nem akartam átengedni magam, de a végén képtelen voltam ellenállni! - Dőltek belőle a szavak, miközben részletesen előadta négy hónapos fogságának történetét.

Skye türelmesen végighallgatta.

- Nem tehetsz róla, hogy elraboltak, Valentina. Pontosan azt tetted, amit magam is tettem volna hasonló helyzetben. Megküzdöttél az életben maradásért, és meg is maradtál. Nincs szégyellnivalód az Isztambulban történt tragikus események miatt. Talán így rendeltetett, hogy a vezírt olyan helyzetbe hozhasd, amelynek segítségével ennyi ember életét megmentheted. És most szárítsd fel a könnyeidet, gyermekem. A fiam menyasszonya gyönyörű legyen az esküvőjén.

Valentina Skye nyakába ugrott.

- Annyira szeretlek, nénikém! - kiáltott. - És olyan boldog vagyok, hogy Padraic a te fiad!

- Kicsit sokáig tartott, amíg fölébredt, ugye? Hogy épp az én fiam legyen ilyen félénk! No de remélem, annál jobb szeretőnek fog bizonyulni.

Valentina mélyen elpirult.

- A tatár jurtában annak bizonyult - vallotta be.

- És azóta?

- Azóta egymás közelébe se kerültünk.

- Remélem, ennek hamarosan vége.

- Miért, negyvenkét unoka neked nem is elég, Skye néni?

- Természetesen nem. Ötvenig meg sem állok! - közölte Lady de Marisco.

E percben Aidán St. Michael lépett be a lánya hálószobájába.

- Skye! Hogy a csudába kerülsz ide ilyen hajnalok hajnalán?

- A menyemmel kívántam beszélni még az esküvő előtt.

- Nem vagy elégedett a fiad választásával? - ült ki az aggodalom Aidán arcára.

- Hogyne volnék elégedett. El vagyok ragadtatva, Aidán. Már attól tartottam, hogy a fiam soha nem nőül meg. Valentina az ideális feleség számára. Elég gyalázat, hogy nem jöttünk rá korábban, mert ezzel elejét vehettük volna a szerencsétlenségnek szegény Ned Barrowsszal. Nem! Valentina a tökéletes feleség. És gondold meg, Aidán, hogy közös unokáink lesznek!

-A nagynéném közölte, hogy ötven unokára tart igényt, s mivel még csak negyvenkettőnél tart, Padraickal igencsak el leszünk foglalva.

Aidán hirtelen elsápadt.

- Te jó ég! A kihirdetés. Még ki se hirdettük a házasságot. Már hét óra, és még mennyi tennivalónk van holnapig!

16

Valentina St. Michael, Lord Barrows özvegye az Úr 1603. esztendejében, január elsején lépett szent házasságra unokabátyjával, Lord Burke-vel. A kis, bensőséges ünnepségen a menyasszony szülei, három bátyja, a húga, a vőlegény anyja, mostohaapja, bátyja és annak családja, és két nővére, valamint azok családja volt jelen.

A menyasszony mélyen dekoltált, borvörös bársonyruhát viselt, a vőlegény a színétől el volt ragadtatva, de úgy vélekedett, hogy a mély kivágás az illetlenség határát súrolja. Val szárított levendulából, rozsmaringból és magyalból összeállított kis csokrot tartott a kezében, szalaggal átkötve. A menyasszonyhoz hasonlóan Lord Bürke is borvörös bársonyruhát viselt. Sötét hajához és sápadt bőréhez éppoly jól illett, mint Valentinához.

Előző nap Padraic megkérte a mostohaapját, hogy legyen a vőfélye.

- Egész életemben Adamnak szólítottalak, hogy anyám kedvében járjak. De hiába, hogy apámat Niall Burke-nek hívták, azért én téged mindig apámként tiszteltek. Jó voltál hozzám, és én szeretlek, bár tudom, hogy ilyet férfi ritkán mond férfinak. Ennek ellenére hálás lennék, ha az oltárhoz vezetnél.

Adam de Mariscót hetvenkét éve ellenére úgy meghatották ezek a szavak, hogy nyíltan hullatta könnyeit. Szerette Padraic Burke-öt, mint saját fiát.

- Valóban - mondta. - Vér szerinti apád nem én vagyok, de fiamként szeretlek. - Fiuk nem is született, csak egy leánygyermekük, Velvet. És a sok féltestvér között Adam észre se vette, hogy Padraic az, aki a legközelebb áll a szívéhez.

Miközben a szertartás kezdetét várták, Lady de Marisco szeretettel nézett végig családja jelen lévő tagjain.

- De kár, hogy megöregedtünk - jegyezte meg Skye bánatosan.

- Ki az, aki megöregedett? Te ugyan nem, kicsi lány, én meg végképpen nem!

- Hiteds el velem, Adam - kérlelte az asszony szelíden.

- Menjünk csak haza, Skye - mosolygott rá a férfi.

-Otthon nyomban bebizonyítom.

Skye fölnevetett.

- Nahát, uram, öregember létedre! De tudod mit? Örülök, hogy ilyen vagy. Ma este, amikor hazamegyünk, vőlegényt s menyasszonyt fogunk játszani.

- Kitűnő ötlet, mint minden, ami tőled származik. De ugye, eddig én sem okoztam neked csalódást?

Valentina szépséges ametisztkéek szeme egészen elhomályosult, midőn a családi kápolnában az oltár elé lépett. Úgy érezte, Padraic Bürke a legjóképűbb férfi, akivel valaha is találkozott, és most csodálkozott csak el, hogy ez a nagyszerű férfi éppen őt választotta hitveséül. Amikor elhangzott a boldogító igen, s az „ásó-kapa válasszon el benneteket”, mindenki emelte poharát a vőlegény s a menyasszony egészségére.

Lord és Lady de Marisco emelte poharát a gyermekeire, valamint az egész családra.

- Fiunkra, Padraicra - mondta Adam -, az elveszett s megtalált szerelemre, valamint Valentinára. Hosszú, boldog életet, sok-sok gyereket és örök boldogságot nektek!

- Padraic és Valentina egészségére! - kiáltottak a vendégek.

Ekkor Tom szólásra emelkedett.

- Barátom, Padraic Bürke és hitvese, Valentina egészségére, aki megtalálva igaz szerelmét, a jobbikat választotta. Hosszú életet és sok boldogságot nektek!

Skye következett.

- Ürítem poharam az ötven unokámra. Padraic talpra szökkent.

- Arra, hogy anyám vágyát minden igyekezetemmel teljesítsem! -Azzal poharát Valentinára emelte, aki

bájosan elpirult.

- Mama! - kiáltott Willow színlelt rosszállással. - Ötven unokát mondtál?

- Legalább - felelte Skye, mire mindenki nevetett.

- Asszonyom - bókkolt Kempe grófja -, ön nemcsak gyönyörű, de legalább annyira lenyűgöző, mint azt a régi udvari pletykák állítják. Bár tíz évvel öregebb volnék! Egészségére!

- Nahát, Tom Ashburne! Maga aztán megéri a pénzét!

- fakadt ki Skye. - Még hogy rólam pletykálokodni merészel valaki az udvarban? Hisz azok már mind a föld alatt vannak, szegény Böske kivételével.

- Ön kész legenda, asszonyom.

- Hah! De kár, hogy nincs magához való leányom, fiatalember! De talán akad valaki az unokáim közül. Mint hallom, nősülni szándékozik. Jók az értesüléseim?

- Kitűnőek, asszonyom. Most, hogy végképp alulmaradtam a versenyben, be kell érnem valaki mással.

- Ha már Val nem lett a tiéd, mit szólnál Maggie-hez?

- kérdezte Conn. - Februárban tölti be a tizenötödik évét, és akár férjhez is mehet.

Hasonló esetben más lány a föld alá süllyedt volna szegyenében, de nem úgy Maggie, aki hátravetette rézvörös haját, és közölte:

- Én nem érem be a gróffal. Kérem, uram, ne vegye rossz néven. De a királynő már nem él sokáig. Akkor jön az új király, s vele együtt az új udvartartás. Aki olyan gazdag és olyan gyönyörű, mint én, az bizonyára az önénél rangosabb nevet is szerezhethet magának.

- Margaret Cecily St. Michael! - kapkodott rémulten levegő után Aidán. - Nyomban kérj bocsánatot Lord Ashburne-től. Szégyellem magam, hogy az én

gyermekem szájából ilyen illetlen és udvariatlan szavakat hallani.

- Nincs miért elnézést kérnie, Lady Bliss - nevetett Tom. - Tökéletesen igaza van, ráadásul nem áll egyedül a véleményével. Sokan várják az új lehetőséget, ami Jakab királlyal majd elérkezik. Amellett egy csöppet sem kedvelem a répahajú teremtéket. - Maggie, aki rosszul tűrte, ha ugratták, most jobbnak látta, ha csöndben marad.

- Majd én keríték magának feleséget, uram - jelentette ki Skye.

- De olyan tüzes vérű legyen ám, mint ön, asszonyom - mondta Tom csöndesen. - Az volna csak a szép pár. Nincs olyan unokája, aki magához hasonló?

- Több is van, uram. Majd meggondolom - felelte Skye.

Sokáig mulattak, táncoltak, nevettek, a gyerekek játszottak. Végül de Mariscoék összeszedték gyerekeiket, és a gyönyörű telihold fényénél útra keltek a havas tájban Queen's Malvern felé. Lord és Lady Bürke Pearroc Royalban maradt. Egy-két napon belül készültek átköltözni Clearfieldsbe. Valentina alig várta, hogy visszatérjen az udvarba, ezért nem voltak határozott terveik.

Mire a hallba visszatértek, mindenki eltűnt.

- Olyan nagyon tiltakoztál, hogy hallani sem akarsz az ünnepélyes ágybavitelről, hogy mindenkit elijesztettél - nevetett Padraic.

- Mert az csak első házásoknak való - felelte Valentina.

- Én pedig első házasság vagyok. És nem is lesz több házasságom.

- Uram, egy órára van szükségem.

- Fél óra elég lesz.

- Padraic, idő kell ahhoz, hogy megfürödjem, hogy elrendezzem magamat. Nan és Nelda is el kell hogy...

- Megadom magam, asszonyom - nevetett a férfi. - De figyelmeztetem, hogy minden perccel nagyobb lesz bennem a vágyakozás, és azt a tüzet egyedül önnek kell bennem kioltani.

Egy pillanatra Val tekintete elsötétedett. Majd bókolott, és szótlanul távozott.

Nan a lányával türelmesen várta Valt. Miközben hozzáláttak, hogy Valt levetkőztessék, izgatottan tárgyalták a Clearfieldsbe költözés körüli teendőket.

Végül felszították a tüzet, és távoztak. Val magára maradt. Nem engedte, hogy összehúzzák a nehéz bársonyfüggönyöket, mert azt akarta, hogy a hold bevilágítsa a szobát. Világéletében ez volt a hálószobája. Különös, hogy Padraic feleségként is ebben a szobában kezdi meg életét. Milyen más lesz ez az éjszaka, mint szegény Edward Barrowsszal volt.

Valentinán végigfutott a hideg. Meglepetten tapasztalta, hogy fél. Persze az utolsó édes együttlét óta hónapok teltek el, s közben ott volt a rettenetes Csikalazade pasa. Az újdonsült Lady Bürke kétségbeesetten szerette volna megfogadni anyósa tanácsát. Szerette volna a múltba üzni a pasa emlékét, de hirtelen elfogta a félsz, hogy hátha nem sikerül. Elrémítette a gondolat, hogy képtelen lesz Padraickal hálni. De ha nem most, a nász-éjszakáján, akkor mikor?

- A pokolra vele! Mindennek ő az oka. - A vezír még a nászéjszakáját is tönkreteszi.

- Kit küldesz a pokolra? - Sötétkék bársonyköntösében Lord Bürke oly nesztelenül lépett be a hálószobába, hogy Val észre sem vette.

- Senkit. Nem számít, uram.

- Helyes. Mert nem örülnék, ha bármi elvonná a figyelmedet házastársi kötelességed teljesítésétől.

- Miféle kötelességre gondolsz, uram? Mert mint a feleségednek, úgy érzem, számos kötelességem van.

- Arra gondoltam, hogy szeresd a férjedet - bújt oda hozzá Padraic. - Ó, Val, olyan édes vagy! - Ajka a nyakára tapadt, s Val köréje fonta a karját. Padraic türelmetlenül gombolni kezdte köntöse apró gombjait, s amikor derékig meztelenül állt előtte a felesége, csókjaival borította. A rákövetkező pillanatban a köntös már a földön hevert.

- Padraic! - Val hangja a zokogáshoz járt közel. A férfi csöndesen rápillantott. Aztán maga is vetkőzni kezdett. Amint a gyönyörű férfitestet megpillantotta, Valentinán úrrá lett a rettegés. Sírva húzódott el előle az ágyban.

Döbrent csend telepedett közéjük.

- Szívecském, mi a baj? - Val rémült szeme láttán majd a szíve szakadt meg. - Val, mi baj? - Gyöngéden magához húzta.

- Nem bírom. Lehetetlen. Nem lehetek a feleséged minden tekintetben. Nem lett volna szabad hozzád mennem, Padraic. De jaj, hisz annyira szeretlek! - Azzal megállíthatatlanul zokogni kezdett.

- Szívecském, kicsikém! Ha őszintén szeretjük egymást, akkor minden nehézségen felülkerekedhetünk - mondta a férfi halkán. Nagy lapátkezével Val haját simogatta. - Amit Csikalazade pasa tett veled, az téboly volt, kéjsóvár tett.

Hagyta, hogy kisírja magát, majd folytatta:

- Egy férfi sokféleképpen szeretkezhet egy asszonnal. Feltételezem, hogy a vezír mindent kipróbált. Szeretkezni

én is sokféleképpen fogok veled, de én szeretlek, s nem kihasználak. Bízzál bennem, Val, tőlem csak tiszta élvezetet kapsz.

- Félek, Padraic, holott tudom, hogy ostobaság.

- Ne feledd, hogy már kétszer is szeretkeztünk. Először éppen itt, ebben a házban. Emlékszel?

- De még mennyire! - nevetett Val. - Micsoda botrány lett volna belőle, ha rajtakapnak!

- Másodszor Borte Katun jurtájában szerettelek. Pedig akkor is rettenetes élmények voltak mögötted.

- Valóban, de ez most más, Padraic.

- Mennyiben, szívecském?

- Rettenetes volt, amikor Timur kán és az emberei meggyaláztak. Ijesztő! De te néhány órán belül megmentettél. Egész lényemmel szembeszegültem Timur kánnal, s habár megkínóztak, nem erőszakoltak meg. Csikalazade pasával más volt a helyzet. Anyád azt mondja, hogy a női test, ha ügyesen bánnak vele, annak a férfinak sem tud ellenállni, akit őszintén megvet. Ezt most már megértem, mégis félek egy férfi uralma alá kerülni. Még az olyan férfi esetében is, akit szeretek. Jaj - zokogott kétségbeesetten -, hogyan is érthetnéd meg ezt?

- Szeress - mondta Padraic.

- Micsoda? - akadt el Val lélegzete. Hát egy szót sem értett meg abból, amit mondott? Vagy ilyen érzéketlen volna?

- Félsz, hogy valaki a hatalmába kerít - mondta a férfi tárgyilagosan. - Ezt megértem. És szeretném eloszlatni a félelmedet, hogy aztán együtt kerekedhessünk rajta felül. Kívánlak, Val, de nem teszek magamévá, amíg te magadévá nem teszel. Te fogod felizzítani bennem a szenvedélyt, nem én tebenned. Te szabsz irányt a

szenvedély folyamának, nem én. - Azzal fellendítette lábát az ágyra, végigdőlt rajta, és Valentinát magára húzta.

Val elképedt. Aztán hirtelen felfogta Padraic elgondolását. A férfi részben úgy arat diadalt a nő fölött, hogy maga alá gyűri, leszorítja, az erejével fölébe kerekedik. Pontosan ezt tette Csikalazade pasa. Rákényszerítette az akaratát.

Valentina ülő helyzetbe tornázta magát, s elpirult, miközben meglovagolta jóképű férjét. Feszült pillantással nézett végig Padraicon.

A férfi megőrizte komolyságát. Valentina nem is sejtette, hogy milyen ellenállhatatlanul vonzó ebben a helyzetben, s hogy a férfi majd megőrül érte. A szépsége ellenállhatatlan. Padraic szerette volna kezébe venni az irányítást, de visszafogta magát. Nem ment könnyen, mert Val gyönyörű keblei érett gyümölcsként ringtak fölötte.

- M... mit csináljak? - kérdezte Val az ajkát harapdálva.

- Mit szeretnél csinálni? - mosolygott rá a férfi.

- Ó, te félkegyelmű! - emelte meg kissé a fenekét dühösen. Aztán huncut mosoly költözött a szemébe. Kissé előredőlt, épp csak annyira, hogy mellbimbói megérintsék a férfi mellkasát. Aztán még jobban előrehajolt, és a nyelvét körbefuttatta a férfi ajka körül. - Talán ezt? - tanakodott. - Vagy ezt? - Azzal hátradőlt, és altestét dörgölte a férfihoz. Ismét kiegyenesedett, és lassú kis körökben simogatni kezdte a férfi mellkasát. Majd előrehajolva meleg, incselkedő nyelvvel érzéken nyaldosni kezdte a mellbimbóját.

Padraic felnyögött, a tiszta, sajgó érzéki vágy tört fel belőle, de Val szigorúan rászólt:

-A rabom vagy, Padraic! Nem érinthetsz meg, ha mégoly kétségbeesett is benned a vágyakozás, amíg én engedélyt nem adok rá. Csak ha már kielégíttem azt a vágyamat, hogy uralkodjam fölötted, akkor, és csakis akkor hagyom, hogy szeress. Ha nem fogadsz szót, megbüntetlek! Megértetted?

Anélkül, hogy válaszra várna, lesiklott róla, mellétérdelt az ágyon, és simogatni kezdte, érzékeny pontok után kutakodott, amelyeknek a létezéséről Padraic sem tudott. A simogató mozdulatokat szenvedélyes csókok kísérték, s a férfi már lángolt, csak a Val iránt érzett mélységes szerelem tartotta vissza.

Valentina ekkor hátranyúlt, és Padraic ágaskodó férfiasságát kezébe fogta. Úgyesen eljátszott vele úgy, ahogy azt sem Lord Barrowstól, sem tőle nem tanulhatta. Majd odahajolt, és megcsókolta a lángoló végét, arcát hozzádörgölte, s közben halkán turbékolt.

- Micsoda csoda nagy, erős fickó! Szeretne netán belém temetkezni? - Azzal mélyen a férfi szemébe nézett, és hímtagját a szájába vette.

Egy pillanatra Padraic megdöbbsent a szemében csillogó kéjvágytól. Mintha Valentina egészen másvalaki volna, nem az őszívecskéje, szerelme. De aztán rájött, hogy fordított esetben az ő szemében is ugyanaz a vágy égne! Val megtiltotta, hogy hozzáérjen, de beszélnie szabad volt. Miközben minden igyekezetével fékezni próbálta testét, rekedten suttozta:

- Édes feleségem, bizony akarom, hogy belém temetkezz!

Val gúnyos pillantással kiszabadította szájának édes börtönéből, és fölébe került. Ezúttal magasan ült, a mellkasán, egyik mellbimbójával megérintette a férfi

száját, és ráparancsolt:

- Nyisd szét az ajkadat! Közéfoghatod, de sem nyalnod, sem szopnod nem engedem. Megértettél, Padraic?

- Igenis, édes úrnóm - felelte a férfi, majd ajkát összezárta a mellbimbója körül.

Valentina óvatosan hátranyúlt. Ismét megragadta Padraic férfiasságát, és erőteljesen dolgozni kezdett rajta, kezét föl-alá húzkodta a lüktető szerszámon, miközben kemény mellbimbója a férfi nyelvének feszült.

Túl messzire ment. Padraic érezte, mint tör fel belőle a vulkán, képtelen volt magának megálljt parancsolni. Képtelen volt megállítani Valentinát! Maga alá kényszeríteni, ahol lennie kellett volna, újra meg újra belehatolni édességébe, mígnem mindketten kielégülnek! Késő! Magasba lövellt belőle a szenvedély, s forró lávaként zuhant vissza kiszolgáltatott testére, amit Val még mindig a kezében tartott.

Padraic megkönnyebbülten és szégyenkezve felhördült, miközben eleresztette Val mellbimbóját. Szinte fölperzselte a Valból áradó szenvedély.

- Ilyen érzés volt, Padraic! - mondta Val keserűen. -Érted? Ilyen volt amikor Csikalazade pasa akaratom ellenére kedvére kényszerített! Gyűlöltem! - kiáltotta megtört hangon, majd kitört belőle a zokogás.

Padraic majdnem úgy érezte magát, ahogy Val érezhette. Most már valóban értett mindent. Karjába vont a feleségét, és igyekezett megvigasztalni.

- Közöttünk soha nem lesz ilyen, szívecském - nyugtatgatta. - Nem lesz ilyen, mert mi szeretjük egymást, s akik szeretik egymást, azok osztoznak szenvedélyükön. Ó, drágám, hát nem emlékszel, milyen volt, amikor Timur kán után eloszlattam minden

félelmedet?

- Olyan... rég volt... úgy tűnik... minden - zokogta Val a nyakába borulva.

- Túl fiatal vagy ahhoz, hogy az ilyesmit elfelejtsd - évdött a férfi gyöngéden. - Hadd frissítsem fel az emlékezeted. De előbb, javaslom, mossuk le magunkról az imént történtek nyomát. Kiszabadítanál, kedvesem? - A hangja halk volt, de nevetés bujkált benne, hisz máris visszanyerte lelki egyensúlyát.

Valentina, teljes tudatában annak, amit tett, félrehengeredett az ágy szélére, hogy ne kelljen a szemébe néznie. De Padraic nem eresztette. Felhúzta, a kandallóhoz vezette, és a tűz mellett álló kancsóból meleg vizet öntött egy ezüstlavórba. Valentina kezét a vízbe nyomta.

Valentina lassan magához tért.

- Nekem kellene lemosnom téged, uram - korholta.

- Egymást tisztítjuk meg, szívecském - mondta a férfi, és megcsókolta az orra hegyét.

Valentina vízbe áztatott egy mosdókendőt, kicsavarta, és mosdatni kezdte a férfit. Amikor elkészült, maga is megmosakodott. A férfi ezután a karjába fogta.

- Szeretlek, Val, ezt ne feledd. - Azzal visszavezette az ágyhoz, és gondosan betakargatta. - És most, édes feleségem, közösen osztozunk a szenvedélyben, ahogy azt azok teszik, akik szeretik egymást.

Gyöngéden Valentinára mosolygott.

- Szeretkezni akarok veled - mondta.

- Szeretkezni akarok veled - felelte Val levegő után kapkodva.

Padraic tüzes pillantásától Val egészen elerőtlenedett. A férfi gyöngéden simogatni kezdte a mellét. Nagyot

sóhajtott, majd a hasára fordult, ekkor a férfi a hátát kezdte csókolgatni. Az élvezet reszketése futott végig Valentina gerincén.

- Ó, édesem, oly csodásan lágym a tested - suttogta a férfi. Ajka melege elárasztotta, érezte a térdhajlatán, a combján, a sarkán.

Val visszafordult a hátára, Padraic a két lábfejét csókolta, aztán felfelé indult a lábszárán, térdén, puha, selymes combján.

- Ott szeress - szólt Valentina csöndesen, majd élesen felkiáltott, amikor a férfi engedelmessé vált, s arcát egy hosszú, édes pillanatra az ágyékába temetve belelegezte Val bódító illatát. A férfi ujjai gyöngéden kiszabadították rejtett titkát, a kis ékszer, amely már nedves volt, duzzadt, és lüktetett a férfi érintésétől.

Nyelve hegyével gyöngéden körülölelte. Valentina mélyen megrázkódott, átengedve magát a férfi kutakodó mozdulatainak. Mintha a teste különvált volna a lelkétől, miközben félig lehunyt szemmel követte a férfi mozdulatait.

- Padraic! - suttogta sürgetően. - Gyere, lépj belém, drágám! Nem bírom tovább! Szeretlek, szeretlek!

Nyílt, erotikus szavai annyira felizgatták Padraicot, mint semmi azelőtt. Hatalmas teste maga alá temette Val apró termetét.

- Fogj meg és vezess be, szívecském, s jussunk el együtt a mennyországba!

A tekintetük egymásba kulcsolódott, s mintha megállt volna az idő, Valentina a fülébe suttogta:

- Szeress, Padraic! Szeress, drága párom!

A férfi mozogni kezdett benne, igyekezett finoman, de az iramot nem bírta visszafogni, mert Val annyira fel-

fokozta benne a vágyat, ahogy azt elképzelni se bírta korábban. Egyre vadabbul döfködte, vágyuk a fehérizzásig fokozódott, s hogy hová fajul, azzal egyikük sem törődött. Együtt voltak. Más nem számított.

Val szívét annyira eltöltötte a Padraic iránt érzett forró szerelem, hogy Csikalazade pasa emléke teljességgel feledésbe merült. Skye néninek igaza volt!

- Padraic! Padraic! Padraic! - ismételte rendre a nevét.

- Ó, szerelmem! Tiéd vagyok! Tiéd a lelkem! - tört ki belőle a szenvedély, édes elégedettséggel töltve el Valentinát.

Egész éjjel szeretkeztek, nem tudtak betelni egymás ölelésével, csókjaival. Amikor reggel fölbredtek, havazott.

- A fenébe! - zsémbelt Padraic, amint leültek a reggelihez. - Azt reméltem, ma délelőtt már Clearfieldsben leszünk

Felesége a fejét ingatta.

- Előbb az udvarba kell mennünk, uram. Megígértem a királynőnek, hogy mihelyt megérkezem, felkeresem, ehelyett hazarohantunk és összeházasodtunk. Ha a havazás eláll, Nan útnak indul Clearfieldsbe, hogy rendbe hozza a házat, és felfogadja a személyzetet.

- Nagyszerű ötlet - hagyta helyben Aidán.

- Egyetértesz a tervemmel, uram? - kérdezte Val.

Nagybátyja nagy mulatságára, Padraic elképedten bámult. Tehetetlenül bólított, mire Connból kitört a nevetés.

- No de, kedves öcsém, elég régen élsz ebben a családban ahhoz, hogy tudd, itt a hölgyek tartják kezükben a dolgok irányítását - szegény, tehetetlen

férjuruk ugyanis nem alkalmas rá.

- Szégyellje magát, uram - korholta Aidán, de a szeme csupa nevetés volt.

- Való igaz, nénikém - mondta Padraic, amikor végre megjött a hangja.

- Jó uram, csak nem érzi magát háttérbe szorítva? - csipkelődött Valentina.

- Azt nem - mosolyodott el lassan Padraic -, legföljebb lehengerelve.

- Nagy kár, hogy havazik - folytatta Valentina ártatlanul. - Pedig milyen jó volna kilovagolni.

Lord Bürke odahajolt hozzá, és a fülébe suttogta, hogy más meg ne hallja:

- Lovagolnék én örömet, szívecském, a hófehér testeden.

Valentina könnyedén fölnevetett.

- Mit nem merészel, jó uram!

- Gyere - húzta fel Padraic az asztaltól, majd egymást kézen fogva eltűntek.

- Ha ezek ketten nem lepnek meg bennünket egy unokával, még mielőtt vége az évnek, igen meg lesznek lepve - jegyezte meg Conn.

Aidán rámosolygott.

- Emlékszel az esküvőnk napjára? A kezedet alig tudtad rólam levenni.

- Nemcsak a kezemet, kedvesem.

- Conn! - pirult el Aidán.

- Aidán, annyira még nem vagyok öreg, hogy elfeledtem volna a régi szép időket, meg azt, hogy az ember mivel tölti az idejét, amikor odakinn ilyen sűrűn havazik. Gyere, asszony! Hisz ha a lányunk ilyen jól érzi magát az újdonsült férjével, hátha nekünk is sikerül

ugyanaz!

- Conn! És ha a gyerekeknek szükségük van ránk? - A gyerekek jól elvannak. Nem nekik van rád szükségük, Aidán, hanem nekem! - közölte a férfi szenvedélyesen.

- Jó uram, én egész életemben készséggel álltam rendelkezésedre.

- No, nem mindig - nevetett Conn.

Aidán úgy tett, mint aki megütni készül az urát.

- Gazember! Mondd, hogy nem voltam mintafeleség!

- Akkor most miért tiltakozol? Lady Bliss felállt, és a férje ölébe ült.

- De jó uram, ki tiltakozik egyetlen szóval is?

- Asszonyom, ne tréfáljon velem. Én szeretkezni akarok, és van bennem annyi erő, mint az ifjú vejemben, aki az imént távozott.

Amikor a szobalány belépett, s a család központi étletteréül szolgáló ebédlőt üresen találta, igencsak elálmélkodott. Ám a dolga az volt, hogy az asztalt leszedje, s nem az, hogy az urak különös szokásait firtassa, így nyomban munkához is látott.

17

Padraic Bürke engedett a felesége óhajának. Jobb szerette volna ugyan, ha előbb Clearfieldsbe mennek, és csak tavasszal Londonba, de Valentina hallani se akart róla.

- A tavasz túl messze van! - közölte ellentmondást nem tűrő hangon. Amikor Padraic megkérdezte, hogy érti, Valentina elgondolkozva csak ennyit válaszolt: - Nem tudom, mivel magyarázzam. Csak valami előérzet súgja, hogy mennem kell, mégpedig most!

- Jól van, szívecském, akkor most megyünk - hagyta rá Padraic, mert Valentina nem volt az az elkényeztetett nő, aki mindig kierőszakolja, amit el akar érni. Az óhaja teljességgel érthető volt.

Lord Bürke féltestvére, Lynmouth grófja családjával délre készült, devoni otthonukba. Csak karácsonyra jöttek látogatóba, és ott maradtak az esküvőig. A két testvér úgy határozott, hogy együtt kelnek útra.

- Mehetünk az én hintómmal - mondta a gróf. - Annak jobb a rugózása, és nagyobb is. A gyerekek meg majd a tiéddel utaznak.

- Köszönöm a szíves ajánlközást, de ezúttal nem élek vele. Magam kívül-belül rendbe hozattam a hintómat, és nem hagyhatom, hogy a vadonatúj vörös bársonykárpitját a gyerekek a maszatos ujjacskáikkal összekeverjék. Inkább tarts velünk te Angellel.

Január negyedikén kelt útra a kis csapat. Nyolc csomagszállító kocsi, cselédek, cserelovak és jókívánságok kísérték őket.

- Most már csak Maggie meg a fiúk miatt kell aggódnunk - jegyezte meg Lord Bliss, amikor távoztak.

- Nem hiszem, hogy Maggie miatt túl sokáig lesz okunk az aggodalomra. A fiúk, az már más. Jemie persze még kicsi, de Payton meg fogja kérni Miss de Bohun kezét, aki vagyontalan, másrészt Paytonra se vár örökség.

- AWaterside eladó - mondta Conn a feleségének. - Nemrégiben halt meg a család utolsó sarja. Majorsági épületből és vagy száz hektár földterületből áll. Payton és a felesége ott jól ellennének. De mi lesz Colinnal? Neki eszébe sincs a nősülés, a megállapodás.

- Mindenben rád hasonlít - nevetett Aidán. - Nem baj,

hagyni kell, hadd szórakozza ki magát.

- Szerinted se húzza már sokáig a királynő?

- Én évek óta nem láttam, Conn, de a pletykák nem valami biztatóak. Mindenki, akit szeretett, meghalt, úgyhogy biztosan nagyon magányos. Nem hinném, hogy sokáig húzza - mondta Aidán, aki legalább annyira szerette Erzsébetet, mint Conn, és soha egy percre nem feledkezett meg arról, hogy boldog házasságát neki köszönheti.

A királynő valóban nem volt jól. Évekig messzire elkerülte a tükröket, de mostanában gyakorta megnézte magát bennük, s alig akaródzott elhinnie, hogy az az öreg arc, aki visszapillant rá, ő maga. Az udvarhölgyei vigyáztak rá, de a többi udvari népség csak azt leste, hogy mikor lesz már vége, mikor kezdődik az új korszak. Az őt körülvevő hiénák egy percre sem tévesztették meg, s ha egész életében híján volt a türelemnek, most még a maradékából is kifogyott. Ha jó napja volt, azon imádkozott, hogy az Úr adjon neki még tíz évet, ha másért nem, hát a halálát lesők bosszantására. Székhelyét a téli hónapokra áttette Richmondba, mert ott jobb volt az épület szigetelése, a ház kevésbé volt huzatos.

Lord és Lady Bürke január tizenkettedikén érkeztek Londonba.

- Egyenesen továbbmentek Lynmouthba? - kérdezte Padraic a testvérét.

- Csak a gyerekek. Mi maradunk, mert látni akarjuk a királynőt.

- Ti is érzitek - mondta Valentina Robinnak. Másnap megkezdték az előkészületeket a királynő meglátogatására. Annak ellenére, hogy rettenetesen hideg

volt, a Temzén tették meg az utat, és a palota lábánál kötöttek ki. Honoria de Bohun sietett elő a fogadásukra.

- Hogy vagy, Honoria? - kérdezte Valentina.

- Köszönöm, jól, Lady Barrows - mondta a lány, s meghajolt, de az arcáról nem tűnt el az aggodó kifejezés.

- Most már Lady Bürke vagyok, Honoria - mosolygott a férjére Valentina.

- Ez esetben igen sok boldogságot kívánok - mondta a lány, majd váratlanul kibukott belőle: - Payton magukkal jött?

- Nem - mondta Valentina, de az aggodó arc láttán megkérdezte. - Miért kérded, Honoria?

Honoria de Bohun kétségbeesetten körülnézett, majd sottogóra fogta:

- Kérem, segítsen, Lady Bürke! A királynő a halálán van! Hiába mondják az orvosok, hogy még évekig élélhet, én tudom, hogy halálán van! S a szüleim írtak, hogy mivel nem sikerült ennyi idő alatt férjhez mennem, szándékukban áll, hogy egy gazdag, öreg kereskedőhöz adjanak feleségül. A férfinak nincs örököse, ezért akar engem feleségül venni. Lady Bürke, én szeretem Paytont, és ő is szeret engem. Mitévők legyünk? - Azzal két könnyecsepp gördült végig az arcán.

- Te jószágos ég! - kiáltott Lord Bürke.

- Én tudom, hogy Payton feleségül akar venni téged, Honoria - mondta Valentina csendesen. - De úgy vélekedett, hogy csak akkor ildomos megkérni a kezedet, ha már letöltötted az idődet a királynő szolgálatában.

- De addigra túl késő lesz, asszonyom! - zokogott Honoria.- Apám húsvét után hivatalosan be akarja jelenteni az eljegyzésemet! Én nem élem túl, ha ahhoz az öregemberhez adnak feleségül!

- Akkor Paytonnak hamarabb fel kell keresnie a családot - mondta Valentina határozottan. - Még ma este írok apámnak, ő pedig nyomban felveszi apáddal a kapcsolatot.

- Ó, köszönöm, Lady Bürke! - kiáltott boldogan Honoria. Aztán észbe kapott, és a királynő lakosztálya felé vezette őket.

Amikor kinyílt a lakosztály ajtaja, a csinos kis Joanna Edwardes sietett üdvözlésükre.

- Hölgyeim! Uraim! A királynő alig várja, hogy lássa önöket!

De amikor beléptek, kiderült, hogy a királynőt ismét elnyomta az álom. Udvarnői szelíden költögették.

- Ki van itt? - kérdezte végül a királynő.

- Valentina St. Michael hazaérkezett, és eljött az udvarba, hogy beszámoljon Őfelségének a kalandjairól.

- Valentina, gyere ide, gyermekem! - kiáltott Tudor Erzsébet. - Rossz a világítás ebben a helyiségben, és a szemem se a régi már.

Valentina előrelépett, és kecsesen letérdelt a királynő előtt.

- Drága asszonyom, hálás vagyok a sorsnak, hogy ismét láthatom.

- És választottál a kérőid közül?

- Karácsony napján érkeztem, drága asszonyom, és január elsején feleségül mentem az unokabátyámhoz, Lord Burke-höz. Ő is velem jött, felséges asszonyom. Három nappal az esküvő után indultunk Londonba, és reméljük, hogy felséges asszonyom áldását adja egybekelésünkre.

- Szóval annak az asszonynak a fiához mentél hozzá? Helyes. Ha a szíved ezt diktálta, jól tetted, hogy rá

hallgattál.

- Asszonyom, nem néz ki valami fényesen - közölte Robin.

- Nem is vagyok fényesen, Robin - felelte Erzsébet.
-Az orvosok azt mondják, még évekig elélek, de ők nem az igazat mondják, hanem azt, amit hallani akarsz. Maga viszont alig változott, uram.

- Idestova betöltöm negyvenedik évemet, asszonyom. És hamarosan nagyapa leszek.

- Annak az asszonynak több ivadéka van, semmint a jólnevelt megengedné. Hét életben lévő gyereke és hány unokája is van, Robin?

- Negyvenkettő volt az utolsó számolásnál, asszonyom.

- Nos, Lord Bürke, lépj elő, hadd lássalak. Ír létedre, azt hiszem, nagyszerű angolt neveltem belőled.

- Még ha Írorszáiban nőttek volna fel, felséges asszonyom, akkor is hűséges alattvalójának tekinteném magamat.

- Szakasztott az anyja. Annak az asszonynak, mint az íreknek általában, arany szája van, és büszke a függetlenségére. Te is ilyen fajta vagy, uram.

- És örökre hálás felséges asszonyomnak, mert ha nem itt nevelkedem az udvarban, soha nem találkozom életem nagy szerelmével.

- Milyen romantikus. Csakúgy, mint anyád. Még egy olyan szerelmes természetű asszonyt, mint Skye O'Malley! De üljetek le, kedveseim. Drága Valentina, számolj be élményeidről.

- Felséges asszonyom, egy év kalandjairól nehéz ilyen rövid idő alatt töviről hegyire beszámolni.

- Ez esetben kénytelen leszel ismét szolgálatomba állni, hogy több idő álljon rendelkezésünkre. Akkor lesz

elegendő idő, hogy mindent megtudjak részletesen. Lord Bürke, remélem, nincs ellene kifogása?

Szegény Padraic hiába szeretett volna visszatérni Clearfieldsbe ifjú feleségével, megértette, hogy e nehéz időkben Erzsébetnek barátokra van szüksége, ezért közölte:

- Feleségemmel boldogan az udvarban töltjük a téli hónapokat.

- S ha felséges asszonyom megengedi, maradunk mi is - mondta Robin.

- Örülök, hogy ismét vidámság vesz majd körül - mondta Erzsébet élénken.

Lady és Lord Bürke apró kis lakosztályt kaptak a richmondi kastélyban, amely szűkössége ellenére is igen kényelmesnek bizonyult. Valentina és Padraic sokat voltak távol egymástól, mert Valentina szinte állandóan a királynő körül volt elfoglalva.

- Hiányzol, hogy a fene egye meg! - zsémbelt Padraic, miközben épp egy fogadásra öltözködtek. Magához húzta a feleségét, a mellét simogatta, s a nyakát csókolta.

- Padraic! Elkésünk! - sóhajtott Valentina.

- Ha sokáig ellenkezel, minden bizonytal. Majd két hete, hogy utoljára szeretkeztünk. És látni is alig látlak, amióta Richmondban vagyunk. Nekünk a szerelem útját kellene járnunk, ahelyett hogy a királynő estélyein bájolgunk, kedvesem. Nekem is szükségem van rád, nemcsak a királynőnek!

Valentina ezt könnyen megértette, hisz ő is hasonlóképpen érzett. Pillantása a kandallópárkányon álló órára esett. Ha sietnek... de hát lehet az ilyesmit el-sietni?... talán még időben odaérnek. Éppúgy kívánta a férfit, mint az őt. Húzni kezdte maga után a szobán

keresztül. Amikor megérezte az ágyat maga mögött, hátrahanyatlott, s lábát a férfi dereka köré kulcsolva, magára húzta Padraicot. A férfi a gyönyörűségtől hörögve vetette rá magát, egészen elragadta Valentina kezdeményezőkézsége.

- Ó, édesem! - suttogta a fülébe.

- Ó, Padraic! - biztatta Val. - Ó, Istenem, de jó!

Valamivel később, amikor már a mellén pihegő férfi fekete fürtjeit simogatta, megjegyezte:

- Engedélyt kérek a királynőtől, hogy egy kis időt veled is tölthessek. Se magamra, se rád nem volt időm, amióta itt vagyunk. Ma estére felmentést kérek, Padraic, mert ennyi nekem nem elég. Többet akarok belőled!

- Hát még én! - nevetett Padraic. - Esküdj meg, kedvesem, hogy történjék bármi, tavasszal hazamegyünk.

- Esküszöm - mondta Valentina. - De most szállj le rólam, és készüljünk. Szólítanom kell Neldát, különben elkésünk. Ha magamra haragítom a királynőt, könnyen lehet, hogy büntetésből nem ad kimenőt.

Egész februárban tombolt a tél, aztán végre megjelentek a kertben a tavasz első virágai. Ófelsége boldog volt. A keserű tél majdhogynem véget ért. Aztán egy nap a királynő futára futva érkezett, levelet adott át Nottingham grófjától. A királynő kinyitotta, felsikoltott és elájult.

Amikor a királynőt végre ágyba fektették, Valentina és Lady Scrope sietve elolvasták a levelet. A levél Lady Howard halálhírét tartalmazta.

- Nyugodjék békében - mondta Valentina.

- Ámen - zokogta Lady Scrope. - Ó, Lady Bürke, nem tudom, hogy a királynő ezt hogy éli túl. Hisz együtt élték le az életüket.

A királynő napokig nyomta az ágyat, az udvarhölgyein kívül senkit nem engedett a közelébe. A francia követtel is közölték, hogy a felséges asszony gyászol.

Tudor Erzsébet valóban magánkívül volt, és ahogy az elkeseredettsége nőtt, úgy tért vissza megfázása is. Orvosságot bevenni nem volt hajlandó. Nem evett, nem váltott ruhát. A torka annyira bedagadt, hogy beszélni nem bírt, s az állandó láz és sírás minden erejét fölemésztette.

Aztán a torkán a gyulladás lelohadt, és Erzsébet jobban lett. Néhány napig úgy tűnt, hogy meggyógyul. De a mélységes szomorúság nem hagyta el.

- Drága asszonyom, van valami különös oka a bánatának? Amit netán enyhíteni tudunk? - kérdezte Valentina.

- Nem, gyermekem, ezen a földön énértem már semmit se tehettek. -Azzal ismét elhallgatott, mintegy révületbe esett.

Mindenki tudta, hogy közel a vég. Híre jött, hogy Londonban és környékén kitört a pestis. Korábban jött a szokottnál. Ami azt jelentette, hogy nagyobb lesz a pusztítás.

- Jelenlétünknek már sok értelme nincs - mondta Lynmouth grófja. - A királynő el is felejtette, hogy itt vagyunk. Mi a feleségemmel hazamegyünk Devonba. Most, hogy kitört a pestis, veszélyben vagyunk. Kérlek, hogy a szükségesnél ti se kockáztassátok tovább az életeteket.

- Nekem ki kell várnom a végét - mondta Valentina határozottan.

- Természetes. Kötelességed. S mint családunk többi nőtagjai, te is maradéktalanul teljesíted a kötelességedet.

Nottingham grófja gyászruhában megérkezett, s bár igyekezett felderíteni a királynőt, csak keserű könnyeket csikart ki belőle.

- Nem eszik, orvosságot nem vesz be, nem hajlandó ágyba feküdni - mondta a grófnak Róbert Cecil. A gróf letérdelt a királynő elé, és megcsókolta a kezét.

- Valamit enned kell, Böske - kérlelte. - Mindenkit halálra rémítesz magad körül. Tudod, hogy Kate, ha élne, megpukkadna attól, amit magaddal művelsz.

Tudor Erzsébet egyenesen az unokatestvére szemébe nézett, és fakó hangon közölte:

- Egész életemben rákényszerültem, hogy bátor legyek, Charles, és az is voltam. Már a születésem pillanatától fogva, hisz micsoda csalódást okoztam a Nagy Henriknek, hogy lánynak születtem, mikor ő fiú utódra vágyott. Alig voltam hároméves, amikor szegény anyám meghalt, de nekem akkor is bátran kellett viselkednem! Anyám behalt, hogy fiat szült apámnak. Végignéztem, végigcsináltam mindenkinek az életét és halálát. Bátran viselkedtem akkor is, amikor Tom Seymour megpróbált elcsábítani, hogy ezáltal megkaparinthassa a trónt. És akkor is, amikor engem akartak eltenni láb alól. És akkor sem érezhettem magam biztonságban, amikor Anglia királynője lettem. Nem mehettem feleségül ahhoz a férfihoz, akit szerettem, aztán azt is beláttam, hogy senkihez nem mehetek feleségül, mert veszélybe kerülne a trón! És bátor maradtam! Születésem pillanatától vasabroncs szorítja a nyakamat. És ezen már semmi sem változtathat!

Erzsébet szavainak mély igazsága megrázta Notingham grófját. Talán életében először döbönt rá, hogy unokatestvére, Tudor Erzsébet milyen rettenetesen

magányosan élte le életét.

- Nem ennél azért valamit, Böske? - kérlelte. - Jól van, no, eszem egy kis levest.

Valentina sietve egy tányérba merte a gőzölgő levest, de amikor Erzsébet megette, így szólt:

- Tessék! Megettem a vacak leveseteket. Most hagyjatok békiben!

- Pihenedd kell - unszolta a gróf. - Feküdj le. Ceciltől hallom, hogy napok óta nem aludtál.

- Ha azt látnád az ágyadban, amit én látok, Charles, akkor te se kíváncoznád oda.

- Miért, őfelsége kísérteteket lát? - kérdezte Róbert Cecil.

- Uram, túl messzire merészkedik - förmedt rá a királynő.

- Felséges asszonyomnak már csak azért is le kellene feküdnie, hogy megnyugtassa mindazokat, akik az egészségéért aggódnak.

- Kis ember, kis ember. Ha apád élne, nem jártathatnád ennyit a szád!

Robert Cecil erre elhallgatott.

Végre a királynő hagyta, hogy az ágyhoz támogassák, de csak ült, lefeküdni nem volt hajlandó. Négy napig ült párnái közt, nem beszélt, nem ivott, nem evett, csak nézett némán maga elé. Aztán a torka újból felfakadt, s a királynő ismét szólni tudott. Az orvosok megvizsgálták, a fejüket csóválták, s megkérdezték:

- Mivel tölti idejét a királynő, amikor ilyen nagyokat hallgat?

- Meditálok - felelte Erzsébet.

Amikor az orvosok távoztak, a királynő maga köré gyűjtötte udvarhölgyeit.

- Már nem kívánok élni - mondta nekik -, szeretnék meghalni.

Sürgősen hívták a tanácsot, mert immáron halaszthatatlannak látszott, hogy Erzsébet megnevezze utódját. Mindenki az ágya köré gyűlt. A férfiak döbbenet meredtek rá, mert életükben először látták közönséges öregasszonynak, minden kikészítés és pompa nélkül. A királynő olvasott gondolataikban, és megvetően nézett rajtuk végig. Világéletében olvasott a gondolataikban. A tanács tagjai kínosan feszengtek, mert érezték, hogy Erzsébet még a halál torkában is erősebb náluk.

Robert Cecil szólalt meg.

- Tudatában vagyunk, hogy őfelségét a torka kínozza, és nem szívesen fárasztjuk, de mivel továbbra is feltett szándékunk, hogy hű szolgálói maradjunk, ezért a hívásnak engedelmességtünk. Én most felsorolom mindazoknak a nevét, akik trónkövetelőként számításba jönnek, s őfelségétől csak annyit kérünk, hogy intsen, talán emelje fel egy ujját, ha jelezni akarja, kire esett a választása. -Azzal Robert Cecil olvasni kezdte a trónkövetelők nevét. Arabella Stuart neve hallatán, aki a királynő nagy vetélytársának, Shrewsberry hercegnőjének volt unokája, Erzsébet haragosan ráncolta a homlokát. Cecil folytatta. -Őfelsége továbbra is ragaszkodik korábbi elhatározásához, miszerint Skócia királya, Stuart Jakab legyen Anglia királya?

Egy pillanatra mindenkiben bennrekedt a lélegzet. Abban a biztos tudatban, hogy élete talán utolsó nagy nyilvános fellépésére került sor, Erzsébet színpadias mozdulattal fölemelte a kezét, majd félreérthetetlenül izzadó homloka köré rajzolta a korona jelét.

- Igen! - Ez volt az egyetlen szó, ami az ajkát elhagyta.

Azzal lehunyta a szemét, és napok óta először álomba szenderült.

A tanács tagjai kimerültebbek voltak, midőn elbotorkáltak ágya mellől, mint a haldokló királynő. Elvégeztetett. Anglia élére ismét férfi kerül. Skóciai Jakab uralma következik, s a két testvérország, mely oly sokáig állt haragban egymással, ismét egyesül.

- Tegyétek meg az előkészületeket az elkerülhetetlenhez - adta ki az utasítást Robert Cecil. - És írásos engedélyem nélkül senki el nem hagyhatja a királyi palotát. Hol van Sir Robert Carey?

- Itt vagyok - lépett elő a királynő unokaöccse.

- Készülj fel arra, hogy Skóciába lovagolj.

- Igenis, uram. A váltott lovak mind készen állnak.

Miután a férfiak távoztak, csak az udvarhölgyek maradtak Erzsébet körül. Kisvártatva kopogtak, és Honoria de Bohun John Whitgiftet, Canterbury érsekét bocsátotta be papjai élén. Az öt férfi letérdelt a királynő ágya mellett, és imádkozni kezdett.

A királynő fölébredt, és mérgesen rájuk förmedt.

- Ki innét, mind! Nem vagyok istentagadó, és jól tudom, hogy közönséges utcai prédikátorok vagyok. El innét!

A papok eltakarodtak. Valentina egy kupa forralt bort tartott a királynő kiszáradt szája elé. A királynő nagy nehezen lenyelt egy korty bort, majd visszahanyatlott párnájára. Valentina elfordult, de a királynő megragadta a csuklóját.

- Ne feleddj el, gyermekem. Eredj haza, ha mindennek vége, és nevezd el utánam legidősebb lánygyermeked.

- Úgy lesz, drága asszonyom - mondta Valentina rekedten, s könnyei feltartóztatathatatlantul megeredvén,

leborult, és megcsókolta a királynő kezét.

Tudor Erzsébet gyöngén megszorította Valentina ujjait.

- Mondd meg annak a nőnek, hogy várni fogok rá.
-Azzal lehunyta a szemét, és tovább aludt.

Este hatkor Erzsébet felébredt, és hívatta John Whitgiftet. A pap ismét megjelent, és letérdelt a királynő ágya mellé. Az érsek megfogta a törékeny kezét, s a királynő kinyitotta, majd ismét lehunyta szemét, ezáltal adva meg a hitére vonatkozó feleletet.

- Nagy és dicső királynő voltál, Tudor Erzsébet, de most elérkezett haláloed órája, és számat kell adnod egy náladnál nagyobb királynak, a Királyok Királyának.

Halvány mosoly játszott a királynő szája szélén, aztán Erzsébet ismét lehunyta a szemét. Egy perc múlva az érsek, abban a hitben, hogy a királynő elaludt, felkelt, és távozni készült, de Erzsébet kinyitotta a szemét, és intett, hogy imádkozzon tovább.

- Miatyánk, ki vagy a Mennyekben - imádkozott John Whitgift -, a legalázatosabban fordulunk tehozzád, hogy részvéttel és együttérzéssel viseltessél gyermekeid, a mi királynőnk iránt. Vigasztald meg a Szendétek vigasztalásával... és ne büntesd vétkeiért, se a mi vétkeinkért... - Az érsek még órákig imádkozott, míg végre Erzsébet mély álomba zuhant. Ekkor a papok távoztak, csak Parry tiszteletes maradt hátra.

Nem volt mit tenni, mint várni. Honoria de Bohun és Gáabriellé Edwardes a kandalló mellett virrasztottak kimerülten, el-elbóbiskolva. Lady Bürke a királynő mellett ült. Parry tiszteletes a túloldalán.

Éjfélre elállt a szél és az eső. Túlvilági csend telepedett a palotára és London városára. A gyertyák tövig égtek, és már csak a kandalló tüze világított. Mindenki kimerülten

aludt.

Hármat ütött az óra, amikor Valentina felriadt, s a bizonyosság tudatával pillantott a királynőre. Fogta az aranylánccal derekára erősített kis tükröt, és a királynő arca elé tartotta. A tükör üvege nem párasodott be. Lady Bürke könnyes szemmel felállt, és keltegetni kezdte az udvarhölgyeket.

- Meghalt a királynő - súgta Lady Scrope-nak. - Az imént történhetett, hisz alig aludtam néhány percet.

- Mindannyian aludtunk- mondta Lady Scrope. - Menynyire jellemző a királynőre, hogy akkor csusszan ki a kezünk közül, amikor egy pillanatra nem nézünk oda. Ez volt az utolsó kis tréfája. - Aztán sóhajtván felállt, s maga is megszemlélte a királynőt. - Bizony, itt hagyott minket. - Fölemelte a királynő még ki nem húlt kezét, és középső ujjáról lehúzta a kék zafirgyűrűt, amelyet Erzsébet Essex grófjától kapott. Ez a végső bizonyíték Stuart Jakab számára, hogy az unokatestvére valóban meghalt. Élve Erzsébet soha meg nem vált volna a gyűrűtől, a gróf szerelmi zálogától.

Lady Scrope az ajtóhoz sietett, és kiszólt, hogy hívassák bátyját, Sir Róbert Careyt. Amikor némán fölmutatta neki a gyűrűt, zokogva összeölelekeztek.

- Szólok Cecilnek - mondta Sir Róbert. - Aztán indulok Skóciába. Meghalt a királynő. Éljen a király! - Azzal megfordult s távozott, háta mögött felhangzott a síró udvarhölgyek kórusa.

Valentina életében még ilyen fáradtnak nem érezte magát, de a szolgálata ezzel nem ért véget. A királynő tetemét vízi úton a Whitehallba kísérték, ahol az udvarhölgyek még öt hétig, változatlan állapotban őrizték.

Április 28-a ragyogó kék éggel virradt rájuk. Sehol egy felhő, a nap ragyogva tükröződött a Temze vizén. A fák friss rügyektől zöldelltek, a kertek virágoztak, miközben a temetési menet lassan vonult át London városán, hogy a királynő szerencsétlenül járt testvére, Mary mellé, végső nyugalóhelyére kerüljön a Westminster-apátságban. Az utcák olyan zsúfoltak voltak, hogy a királyi menet alig bírt előrehaladni. Emberek lógtak az ablakokban, a tetőkön, de még az ereszcatornákról is.

Erzsébet élethű képmását, Maximilián Golte mester művét a koporsóra erősítették. A látvány rendkívüli megrendülést okozott, hisz az emberek jószerivel egész életüket egyetlen uralkodó, Erzsébet uralma alatt éltek le. Negyvennégy évig és százhuszonhét napig uralkodott, vagyis tovább, mint III. Edward óta bármely angol uralkodó.

Valentina mélyfekete gyászban róttá le utolsó kegyeletét a királynő előtt, s a temetési menetben sikerült szert tennie egy népi rigmusra, mely a következőképp hangzott.

*Egyedül uralkodott országa fölött,
Férfiember nem állt mellette, Maga
intézte egy ország dolgát, Holott
asszony nép volt csak, szegényke.*

Valentina az utolsó sor olvastán hangosan felnevetett.

- Aki valaha is személyesen ismerte Erzsébetet, nem intézhette el egy legyintéssel, mondván, hogy csak asszony nép volt - mondta Padraic. - Pedig a megjegyzés jó szándékot takar, s tudom, hogy a királynő is méltányolta volna.

- Könnyen lehet - mondta Valentina. - Nos, uram, a

magam részéről készen állok a hazamenetelre.

- Clearfieldsbe, szívecském? És vajon mivel fogunk foglalkozni odahaza? - incselkedett Padraic.

Mindkettejük szeméből áradt a szeretet.

- Hogy ön mivel kíván foglalkozni, uram, azt nem tudhatom, de én a gyermekünk érkezését fogom előkészíteni.

- A gyermekünkét? - kérdezte a férfi döbbenten. - A gyermekünkét?

- Nem erre vágyott, jó uram? - kérdezte Valentina az ajkán pajkos mosollyal.

- Gyereket vársz? - ömlött el Padraic arcán a mennyei boldogság.

- Úgy ám, Padraic - simított végig Val teljességgel lapos hasán. - Gyereket várok.

- Mikorra?

- Úgy november közepe táján.

- Fiam lesz! - kiáltott boldogan Padraic, mintha a nagyszerű esemény egyedül az ő érdeme volna.

- Lányod lesz, uram - helyesbített Valentina. - És Erzsébet lesz a neve.

Epilógus

Queen 's Malvern
1605 karácsonya

1605 karácsonyán népes gyülekezet, csupa előkelőség töltötte be Queen's Malvernben Lord és Lady de Marisco, Lundy grófjának és grófhőjének családi kápolnáját. Aznap keresztelték Lord és Lady Bürke második, egyben első fiúgyermekét.

- Szakasztott az apja - mondta Skye, a meghatottságtól elködösült tekintettel. - Tüneményes kisbaba!

- Csak a nagyanyai elfogultság beszél belőled - mondta Valentina, miközben karjában ringatta gyermekét. - Valójában szégyentelenül mohó és falánk kismalac -búgta a kicsi fülébe Valentina. A csecsemő semmivel sem törődve csak szopott és szopott.

- Mit szólsz a kistestvéredhez, Böske? - kérdezte Lord de Marisco, aki kétéves unokáját fogta az ölében.

Elizabeth Bürke ibolyakék szemét a betolakodóra fordította, aki mindenki figyelmét elorozta tőle, és tönkretette az életét. '

- Gyűlölöm, jappapa! Böskének nem kell! Menjen innét!

- Böske, kicsikém, ilyen csúfságot nem szabad

mondani a kistestvéredről - csitítgatta a másik nagymama, Lady Bliss.

- Neked meg a kisöcsédnek szeretnetek kell egymást, ez a legfőbb szabály a családukbán. Hogy szeressük egymást.

Elizabeth Bürke csalódottan biggyesztette le alsó ajkát. Hogy minek ez a nagy hűhó egy ilyen csöppségen, aki folyton bög, és olyan furcsa szaga van! Nem értette.

- Talán nem ártana, ha rövid időre hazavinnem Pearroc Royalba - javasolta Aidán. - Csak amíg megszokja a kistestvér gondolatát.

- Ne, mama, köszönöm. Csak még jobban elkényeztetnéd, pedig Padraic már éppen eléggé elrontotta. Jobb, ha mihamarabb hozzászokik a kistestvér gondolatához, hisz ez a baba csak az első a sorban, de nem az utolsó.

- Te is éppen ilyen ellenségesen fogadtad az ikreket, amikor megszülettek - mondta nevetve Conn, legidősebb lánya nagy megrökönyödésére.

- Az lehetetlen - zúdult fel Valentina. - Én nem lehettem ilyen!

- Pontosan emlékszem a jelenetre, amikor a bölcsőjükből ringatózó Anne-t és Colint megfogtad, és betetted Leona vesszőből font szennyeskosarába. És aztán kivetted őket a tóra - felelte nevetve az apja Valentina elrémült tekintete láttán.

- Papa! Csak nem? Ez lehetetlen!

- De bizony. Szerencsére rajtakaptunk, mielőtt még a kosár három méternél messzebb került volna a parttól. Ez volt az egyetlen alkalom, amikor anyád elnászpángolt. -Közben Conn csiklandozni kezdte leányunokáját, hogy az végül megfeledkezett bánatáról, és kacagni kezdett.

- Kezdődik a szertartás! - közölte Lady de Marisco a család tagjaival. Padraic és Valentina fia, akinek Payton és Honoria St. Michael lettek a keresztszülei, az Adam Niall Bürke nevet kapta.

- A két apám után - mondta Padraic anyjának és mostohaapjának. - Akinek az életemet köszönhetem, de akit nem is ismertem. És aki fölnevelt és szeretett, s akit én őszintén viszontszeretek.

Adam de Marisco szemét előntötték a meghatottság könnyei. *Érzelmős vén bolond lettem*, korholta magát. De olyan büszkeség töltötte el, mintha a saját családi ága nyert volna ily módon folytatást. Meghatottságára nem talált szavakat.

Adam Burke-öt, miután megkeresztelték, és kellőképp körbecsodálták, visszavitték a gyerekszobába, miközben odalenn a gyönyörűen feldíszített hallban hatalmas fogadás zajlott a tiszteletére.

Queen's Malvernt karácsonyra fenyővel, babérral, fagyallal díszítették fel. Hatalmas méhviasz gyertyák égtek mindenütt, és a kandallóban pattogott a tűz. Az emelvényről Skye és Adam, Conn és Aidán boldogan nézték, amint utódaik megtöltik a hallt. Nagyszerű díszebédet szolgáltak föl, és a vendégek sorra ürítették poharukat az újszülött egészségére.

- Nos, kicsikém - szólt oda érzelmős hangon Adam de Marisco a feleségének, aki szokatlanul hallgatagon ült. - Negyvenöt unoka. Még várnunk kell a további ötre, igaz?

- Negyvenhat unoka, Adam - mondta Skye elérzékenyülten.

- Nem feledkeztem meg róla - felelte a férfi -, de tudom, hogy a kis hercegnő olyan téma, amelyet nem emlegetünk. - Előbb-utóbb kénytelenek leszünk, uram

-közölte Skye a férjével. - Épp ma kaptam üzenetet Indiából. A császár küldönce hozta. A küldönc e percben is a konyhában melegszik.

Adam elképedten bámult rá.

- A születésnap gyöngysor? Ismét eljött az ideje? Megérkezett a születésnap gyöngysor? A kislány most tizenöt éves, ha nem tévedek.

- Úgy bizony. Tizenöt éves, és január végén Londonba érkezik, Adam.

- Hogyan? - kérdezte Adam de Marisco, aki meglepésében félrenyelte a korty bort.

- Az unokánk, akinek a létét soha be nem vallottuk, akinek a létét mindig titkoltuk a család előtt, a kis hercegnő a hónap végén Londonba érkezik - ismételte meg Skye. - Apja küldte, hogy éljen velünk, Adam. így Angliában marad.

- De hát miért? Miért éppen most? Ennyi év után? -kérdezte Adam visszafogott hangon, nehogy a többiek meghallják.

- Hogy miért, azt magad is elolvashatod a császár leveléből. És megtudod, hogy nemigen volt más választása. És most lássunk hozzá, hogy felkészítsük a családot ennek a gyermeknek a befogására. Tudom, hogy a lélegzetük is eláll majd a hír hallatán. Végtére is Velvet elsőszülött gyermekéről van szó. Az unokánkról. Nem utasíthatjuk el Jasmine-t, kedvesem. Nem tehetjük meg. Senkije nem maradt szegénynek, rajtunk kívül.

Lord de Marisco halkan felnevetett.

- Asszonyom, hálát adok az Úrnak, hogy te vagy a feleségem! Lehet, hogy megöregedtem, de melletted élni életem nagy kalandja lesz örökké.

- Akkor hát befogadod? - kérdezte Skye megköny-

nyebbülten.

- Természetesen, kicsi lány! Csak nem gondoltad egy percig is az ellenkezőjét? Hisz az unokám, vér szerinti rokonom - mondta Adam de Marisco. Azzal kitört belőle az ellenállhatatlan nevetés.

- Mi olyan mulatságos, ha szabad érdeklődnöm? - kérdezte Willow Edwardes a szüleitől. Világéletében abban reménykedett, hogy majd ha megöregszenek, el is csendesedik az élet körülöttük, háttérbe szorulnak, s nem szolgálnak több meglepetéssel. Ebben keservesen csalódnia kellett.

- Anyáddal a negyvenhatodik unokánkról beszélgettünk, Willow, drágám - közölte Adam.

A többiek elhallgattak, és felkapták fejüket a Willow és Adam között zajló párbeszédre.

- A negyvenhatodik unokádról, papa? De hisz csak negyvenötén vannak, beleértve természetesen Alex leányát, Sybillát. - Willow gyanakodva nézett körül a család nőtagjain, de mindegyik tagadólag rázta a fejét. - És mikorra esedékes ez a negyvenhatodik unoka, papa?

- Sokkal hamarabb, mint hinnéd, Willow - azzal Lord de Mariscóból ismét kitört a nevetés.

Skye is vele nevetett, s Willow kérdő tekintettel nézett anyjára és mostohaapjára. Lehet, hogy többet ittak a kelleténél? A mostohaapja félrebeszél. Lehet, hogy vénségére meghibban? Nem, Adam aztán soha!

- Papa, nem értem, mit beszélsz.

- Hamarosan megérted, Willow, drágám - nevetett Adam de Marisco. - Hamarosan mindannyian megértitek.

- Azzal feleségére pillantva tovább nevetett.